

Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình - Phiên Lạc

Contents

Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình - Phiên Lạc	2
1. Phiên Lạc - Chương 1	2
2. Phiên Lạc - Chương 2	4
3. Phiên Lạc - Chương 3	7
4. Phiên Lạc - Chương 4	10
5. Phiên Lạc - Chương 5	12
6. Phiên Lạc - Chương 6	15
7. Phiên Lạc - Chương 7	17
8. Phiên Lạc - Chương 8	19
9. Phiên Lạc - Chương 9	22
10. Phiên Lạc - Chương 10	26
11. Phiên Lạc - Chương 11	30
12. Phiên Lạc - Chương 12	34
13. Phiên Lạc - Chương 13	37
14. Phiên Lạc - Chương 14	41
15. Phiên Lạc - Chương 15	44
16. Phiên Lạc - Chương 16	48
17. Phiên Lạc - Chương 17	52
18. Phiên Lạc - Chương 18	55
19. Phiên Lạc - Chương 19	59
20. Phiên Lạc - Chương 20	62
21. Phiên Lạc - Chương 21	66
22. Phiên Lạc - Chương 22	69
23. Phiên Lạc - Chương 23	73
24. Phiên Lạc - Chương 24	76
25. Phiên Lạc - Chương 25	80
26. Phiên Lạc - Chương 26	84
27. Phiên Lạc - Chương 27	88
28. Phiên Lạc - Chương 28	92
29. Phiên Lạc - Chương 29	96
30. Phiên Lạc - Chương 30	99
31. Phiên Lạc - Chương 31	103
32. Phiên Lạc - Chương 32	107
33. Phiên Lạc - Chương 33	110
34. Phiên Lạc - Chương 34	114
35. Phiên Lạc - Chương 35	118
36. Phiên Lạc - Chương 36	121
37. Phiên Lạc - Chương 37	126
38. Phiên Lạc - Chương 38	130

Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình - Phiên Lạc

Giới thiệu

Edit + Beta: X_chan – KuraThẻ loại: nhất thụ nhất công, bá đạo công, tình nghịch thụ, hài, phản xuyên không, HE. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-thi-vo-tinh-khuoc-huu-tinh-phiem-lac>

1. Phiên Lạc - Chương 1

Đêm khuya yên ắng tĩnh lặng.

Nơi chân trời một vầng trăng lưỡi liềm ẩn hiện giữa tầng mây đen, ngã tư đường khuyết thiếu ánh đèn liền trở nên dị thường âm u, dòng nước sông dưới thành lan can bên đường loang loáng những tầng sóng tối tăm mà thăm thẳm, con đường yên tĩnh đôi khi có chiếc xe tải vụt qua, ánh sáng từ ngọn đèn pha phía trước lướt qua một cái, sau đó liền biến mất vô tung.

Phân phạt phân phạt ...

Trong đêm tối có con cú mèo bị kinh động, từ nhánh cây tung mình bay lên, phát ra tiếng kêu chói tai quỷ dị, cùng lúc đó, một thân ảnh trắng toát thất tha thất thểu từ trong bóng đêm bước đến, nghe được tiếng hú thê lương kia, lập tức thấp giọng mắng: “Súc sinh chết tiệt!”

Một đường sáng từ tay Vũ Văn Tuấn bay ra, tiếng kêu rít kia thể nhưng ngưng bật, tia sáng ấy xuyên qua yết hầu con cú mèo, kéo nó rơi vào dòng nước đen ngòm cuộn cuộn, người vừa bắn ám khí kia lại vì dụng lực mà động đến vết thương trên cơ thể, phát ra tiếng ho trầm thấp kịch liệt.

Vũ Văn Tuấn tựa vào thân cây, ngón tay điểm vài đại huyệt trước ngực, ho khan thể nhưng không nhờ vậy mà ngưng, ngược lại còn kéo theo một trận ngọt nồng nơi yết hầu, khiến một ngụm máu tươi phun ra, làm cho bộ bạch y thanh nhả nhiễm tầng tầng huyết tiên.

Trăng non hé ra sau rặng mây, đôi ưng màu sắc bén của Vũ Văn Tuấn hơi hơi nheo lại, trong mắt hàn quang liễm liễm, trên mặt trời lên một tia khinh mạc.

“Theo lâu như thế, còn không ra đây chịu chết!”

Vừa dứt lời, liền có mấy bóng người từ giữa bóng tối nhảy ra, Vũ Văn Tuấn dựa vào tiếng bước chân mà biết trong đây chẳng ai là cao thủ, tuy nhiều người nhưng thật ra không đáng sợ, hần một phen cười lạnh, tay buông giữa y tú, đem xâu chuỗi ngọc ở cổ tay nắm lấy, xuất sử nội lực, khiến cho sợi dây xâu chuỗi hạt đứt ra từng đoạn, những hạt ngọc rời rạc nằm gọn trong tay.

Những người theo dõi hần đường như cũng không gấp gấp tiến tới, ngược lại dàn đội hình thành vòng cung, nắm trong tay một thứ binh khí kì quái nào đó hướng về phía hần.

Cho dù Vũ Văn Tuấn bác học uyên thâm cũng chưa từng gặp qua loại ám khí nào kì quái như vậy, nhưng nhìn thể nắm của đối phương, hần liền đoán là cung nỏ linh tinh gì đấy, nhìn thấy một điểm đỏ dừng trước ngực mình, Vũ Văn Tuấn lập tức cúi người tránh né, ngay sau đó là một tiếng “phách” mơ hồ vang lên, mang theo gió mạnh lướt qua vai, Vũ Văn Tuấn lách mình bắn một ngón tay, ngọc châu phá không mà tới, đánh trúng cổ tay đối phương.

Một kích mãnh liệt này làm xương tay đối phương vỡ nát, vũ khí của tên bị thương cũng liền rơi xuống đất, vậy mà người đó chỉ hừ mạnh một tiếng, nhả nạt đau nhức xuyên tâm.

Vũ Văn Tuấn dưới vài phần bội phục đối phương cũng mang theo chút kinh hãi, sát thủ có khả năng nhẫn nhịn kiên trì như vậy tất phải trải qua khổ luyện trường kì, bọn họ nhất định là do kẻ kia phải tới, bởi vì giữa thế giới lạ lẫm này, kẻ có cừu oán với hần chỉ có một người duy nhất!

Chính là nam nhân có cùng bộ dạng với hần!

Tức giận cuộn trào nơi lồng ngực, nơi bị thương truyền đến một trận đau nhức làm động tác Vũ Văn Tuấn chậm lại, chỉ trong chớp mắt đó ám khí của đối phương đã hàng loạt bắn tới, Vũ Văn Tuấn vừa rồi đã được lãnh giáo uy lực của loại ám khí này, giữa lúc vội vã liền đề khí nhảy lên tránh né, chỉ cảm thấy cánh tay một trận bồng rất đau đớn, có lẽ là đã bị ám khí kia làm trầy da.

Cảm giác một dòng chất lỏng tinh ngọt lại trôi lên cổ họng, Vũ Văn Tuấn cường chế nuốt xuống, đem tất cả ngọc châu còn cầm trong tay toàn bộ bắn ra, thừa dịp mọi người dồn sức trốn tránh, hắn liền phi thân nhảy ra ngoài.

Vũ Văn Tuấn có kỹ năng bơi lội vô cùng tốt, thấy bản thân đã mất thể thượng phong liền muốn mượn đường thủy để chạy thoát thân, ngay lúc nhảy xuống, một loạt tiếng rít xé gió lại tới, bản năng phản ứng làm cho Vũ Văn Tuấn đột nhiên xoay ngược thân người lại, nhưng trên vai một trận đau đớn, sau đó liền chìm vào giữa dòng nước bập bênh trôi nổi.

Vài tia sáng le lói soi rọi mặt sông, lập tức một loạt đạn mới lại ập tới, nước sông sâu thẳm đen ngòm loang màu máu đỏ, nhưng nháy mắt liền hòa về với màu đen âm trầm của giang đạo.

Mọi người nhìn chăm chăm mặt sông hồi lâu, mãi vẫn không thấy thi thể nổi lên, một người nói: “Sông này sâu không thấy đáy, ngay cả hoa lau cũng khó trôi lên, huống chi là một cái xác, kẻ đó ngược trúng đạn, làm sao còn sức mà bơi, chỉ sợ đã bị tôm cá dưới sông rỉa xác cả rồi.”

Người dẫn đầu lại lấy súng bắn thêm một loạt đạn xuống sông, đến khi nhìn thấy mặt sông không có gì thay đổi, lúc này mới khoát tay, mọi người nâng tên đồng bọn bị thương khi nãy dậy, nháy mắt liền biến mất trong bóng tối, trời đêm thăm thẳm, mặt sông gợn sóng, không gian trở về vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Thường Tiểu nhìn người đang bất tỉnh nằm trên ghế sofa, mơ hồ cảm thấy bản thân hôm nay đã nhất phải một cục đại phiền toái về nhà.

Thường Tiểu là sinh viên năm tư, vì kiếm việc mà chật vật khắp nơi, gần đây cậu làm liên tiếp ba công việc, đó cũng chính là nguyên nhân mà cậu vợ phải cục đại phiền toái này.

Kết thúc ca tối, Thường Tiểu đạp xe xuôi theo bờ sông chạy về nhà, chỉ thấy một bóng trắng bay vọt lên từ bờ đá ven sông, phi đến mặt cỏ phía trước cậu.

Nửa đêm, không gian vì không có đèn đường mà một mảnh hôn ám, đột nhiên nhìn thấy một bóng trắng phiêu phiêu hốt hốt bay đến trước mặt mình, đại não Thường Tiểu đình chỉ hoạt động hết năm giây, ngay sau đó phát ra tiếng hét to, dùng sự nhanh nhẹn hiếm có mà phóng xuống khỏi xe đạp, bóng trắng kia dường như không thể đứng thẳng, cùng với xe của cậu ngã sòng soài trên mặt đất.

Mượn ánh trăng mờ, Thường Tiểu phát hiện người ngã xuống là một nam nhân áo trắng, tựa hồ không liên quan gì đến những câu chuyện ma mùa hè, cậu đã nói mà, cậu tuy luôn xui xẻo, nhưng còn chưa xui đến mức bị mấy thứ xấu xa này ám theo.

Thường Tiểu lấy lại bình tĩnh, tiến lên đỡ đối phương dậy.

“Anh xảy ra chuyện gì vậy?”

Thường Tiểu bị cận nhẹ, ban đầu còn tưởng là người qua đường uống say, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền phát hiện không đúng, người này toàn thân ướt đẫm lạnh lẽo, giống như mới từ dưới sông lên, nhưng nước sông này dường như cách mặt đất tới hơn hai trượng lận đó, rất cao nha.

Trên tay một mảnh ẩm ướt, Thường Tiểu rút tay về, vươn người đến phía trước nhìn ...

“A...”

Giữa trời đêm lại vang lên một tiếng kêu to hốt hoảng, Thường Tiểu không kịp nghĩ gì cả, lập tức run lấy bấy lấy điện thoại ra gọi số cấp cứu của trung tâm y tế.

“Uy, tôi phát hiện có người bị thương do đụng xe, khắp người anh ta toàn là máu ... địa điểm? Địa điểm ...”

Thường Tiểu tuy rằng từ nhỏ đến lớn xui xẻo không ngừng, nhưng rất ít khi gặp phải số đen nào dính tới máu me, cho nên đại não cậu tạm thời vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lí, chính là lúc đang liều mạng đoán tên con đường này thì đột nhiên cổ tay truyền đến một trận đau nhức, di động bị một ngoại lực rất lớn nào đó đánh rớt xuống mặt đường.

“Di động ...”

Bất chấp tay đau, Thường Tiểu gấp gáp chạy đi kiểm tra điện thoại, di động này là vừa mới mua đó, nhìn tiểu bảo bối bị người ta ném xuống mặt đường như vậy, tâm đau so ra còn vượt xa cái tay đau.

Cánh tay đang vươn ra bị nam nhân áo trắng kia chế trụ, khủy tay người kia từ phía sau luồn lên kẹp lấy cổ Thường Tiểu, thanh âm lạnh như băng quát vào lỗ tai cậu: “Không được nói cho bất luận kẻ nào biết chuyện của ta!”

Người này quả nhiên chính là Vũ Văn Tuấn bị trúng đạn rơi xuống sông.

Người đến truy sát Vũ Văn Tuấn đều là sát thủ hạng nhất, thế nhưng Vũ Văn Tuấn lại không biết về vũ khí của bọn họ, bọn họ cũng xem nhẹ thân thủ của Vũ Văn Tuấn, hấn nhờ khinh công tuyệt thế của mình mà chỉ trong chớp mắt, né tránh được phát súng sinh tử nhắm ngay trái tim hấn.

Sau khi rơi xuống nước, Vũ Văn Tuấn cố ý dấn sát vào bờ sông mà chìm xuống dưới, quả nhiên ngay khi hấn chìm xuống liền vang lên tiếng súng dồn dập, Vũ Văn Tuấn đã nhận thức được sự lợi hại của thứ vũ khí kia, không dám vọng động, hấn không ngừng nín thở nằm yên trong nước, đến tận khi những người đó rời đi, lúc này mới đề khí nhảy lên bờ, sau đó liền gặp Thường Tiểu

“Nhưng mà ... anh chảy rất nhiều máu, tôi chỉ muốn mau mau đưa anh đi bệnh viện ...”

Cổ tay và cổ đều bị siết đến đau đớn không thôi, Thường Tiểu bắt đầu hối hận bản thân nhiều chuyện, người này khỏe như thế, căn bản không giống người vừa bị tai nạn giao thông a.

“Đem ta về nhà người!” Vũ Văn Tuấn lại hỏi thêm một chút: “Nhà của người có những ai?”

“Chỉ có một mình tôi ...”

Thường Tiểu từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, đến trung học thì trọ trong kí túc xá trường, tới đại học thì để tiện đi làm thêm, liền nhờ bạn bè giúp thuê một căn nhà nhỏ ở bên ngoài.

Vũ Văn Tuấn đối với câu trả lời này rất vừa lòng, ngược lại dưới tay càng thêm dụng sức, đem đứa nhỏ xui xẻo này siết đến mức kêu la oai oái.

“Lập tức dẫn ta đi, nếu dám lăm miệng ta liền làm thịt người!”

“Được được được, khụ khụ, bất quá để tôi nhật điện thoại lên được không? ...”

Khủy tay siết chặt kia cuối cùng cũng buông ra, làm cho Thường Tiểu vừa ho khan vừa đề nghị.

Không nghe đối phương trả lời, Thường Tiểu đang muốn hỏi lại, chợt nghe phía sau một trận thổ dốc kịch liệt, chất lỏng tanh nồng thuận theo cổ cậu chảy xuống, sau đó toàn bộ cơ thể Vũ Văn Tuấn đổ ập lên thân mình mảnh mai gầy yếu của cậu.

Chú thích:

Cách nhân vật xưng hô X sẽ để hơi lộn xộn 1 tí, vì A Tuấn là cổ nhân nên sẽ cho xưng “người – ta”, còn A Tiểu là hiện đại nhân nên cho ẽm xưng “anh – tôi, cậu – tớ”.

Còn về chỗ nào nên dùng hán việt, chỗ nào nên viết hóa thì những cái thuộc về suy nghĩ hay miêu tả A Tuấn thì sẽ dùng hán việt nhiều, chỗ nào của A Tiểu sẽ viết hóa hơn. Tuy nhiên, tất cả còn tùy vào tâm tình người edit (^ ^).

2. Phiền Lạc - Chương 2

Thường Tiểu vội vàng nhật chiếc điện thoại di động đáng thương bị vứt ở một bên lên, lại vắt thêm sức của chín trâu hai hổ mới chặt vật vác được Vũ Văn Tuấn đặt lên yên sau xe đạp, lộc cộc tha hấn trở về căn hộ

nhỏ bé của mình.

Cũng may nơi này cách nhà cậu không xa lắm, nếu không cậu thật chẳng dám cam đoan bản thân có đủ sức đem người này về nhà nổi không nữa.

Trên đường Vũ Văn Tuấn đã lâm vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh, về đến nhà, Thường Tiểu đỡ hần nằm lên trên sofa ngoài phòng khách, đến khi nhìn rõ vết thương của hần xong, Thường Tiểu đột nhiên đối với lựa chọn mang người này về nhà của mình thật sự hối hận không thôi.

Trên vai Vũ Văn Tuấn, còn có trên chân, trước ngực, đầu đầu cũng đầy những vết thương lớn, hơn nữa hần còn mặc trang phục trắng thuần, điều này làm cho vết máu trên y sam dưới ngọn đèn càng có vẻ chói mắt, nhìn đến tơ máu vương nơi khóe môi kia, Thường Tiểu theo bản năng sờ sờ cổ của mình, nơi đó cũng dính máu nam nhân này vừa phun ra.

Đây rốt cuộc là loại thương tích gì vậy?

Bị đâm? Bị té? Bị chém?

Thường Tiểu nghĩ lung tung một hồi, chạy đến phòng tắm nhúng một cái khăn nóng, đem bụi đất cùng máu khô trên khuôn mặt tuần tú của Vũ Văn Tuấn lau đi, thế là dung diện lãnh ngạnh mà sắc bén liền hiện ra trước mắt cậu, nhìn đến đôi mày kiếm anh tuần cùng bờ môi mỏng kia, Thường Tiểu nhớ tới điều nam nhân khi nãy vừa nói với cậu, cậu biết đây tuyệt đối là kẻ dám nói thì sẽ dám làm

Vũ Văn Tuấn toàn thân ướt sũng, đầu vai máu vẫn chưa ngừng chảy, xem tình hình nếu không kịp thời cầm máu, chỉ lo sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Thường Tiểu do dự một chút, rốt cuộc vẫn quyết định gọi cấp cứu, cậu đang định đi đến chỗ điện thoại bàn, chợt thấy cổ tay tê rần, là bị người vừa tỉnh dậy kia nắm lấy, cậu đau đến la lên một tiếng, khăn nóng khi nãy cũng theo đó rơi trên mặt đất.

Người nam nhân này thật là bạo lực a.

Bàn tay nắm lấy Thường Tiểu tuy hơi run rẩy nhưng vẫn rất có lực, Vũ Văn Tuấn nhú mắt, ứng mâu sắc bén mà lạnh lùng nhìn thẳng vào cậu, trầm giọng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Không phải chứ? Chẳng lẽ anh ta biết thuật đọc ý nghĩ?

Thường Tiểu ngập ngừng nói: “Tôi thấy thương thế của anh không nhẹ, muốn gọi người ...”

Choang!

Một đường sáng từ ngón tay Vũ Văn Tuấn bay ra, đem bình hoa cao cổ đặt gần cửa sổ đánh cho bể nát, hần hướng Thường Tiểu quát: “Người nếu dám nói cho người khác hành tung của ta, vậy thì hãy nhìn nó làm gương! Đầu của người tuyệt đối không cứng hơn khối ngọc lưu ly kia chứ?”

Không tưởng tượng đến người khi nãy còn đang hấp hối cứ nhiên nổi trận lôi đình oanh tạc khắp nơi, Thường Tiểu nhìn đến trợn mắt há mồm, nửa ngày mới đáp lại được mấy chữ.

“Không ... Tôi không phải muốn tố giác anh, chỉ là ...”

“Tên của người!”

Chưa nói xong đã bị ngắt lời, Thường Tiểu thật đau đầu mà, có chút không thích ứng nổi với loại giao tiếp thô lỗ bá đạo như vậy.

“Tôi tên là Thường Tiểu, tất cả mọi người đều gọi tôi là A Tiểu ...”

“Ta tên Vũ Văn Tuấn, hiện tại chúng ta xem như đã quen biết, A Tiểu, đi lấy một cái khăn ướt và một chậu nước đến!”

Thấy Thường Tiểu trả lời rồi đi ra gian ngoài, Vũ Văn Tuấn cuối cùng chống đỡ không nổi mà tựa vào sofa, sau một trận ho khan kịch liệt, dòng chất lỏng tinh nùng lại muốn trào ra khỏi khóe miệng.

Không phải hần không biết hậu quả của việc miễn cưỡng vận công, nhưng nếu không ở thời điểm ban đầu trấn áp Thường Tiểu, tình cảnh của hần nhất định càng nguy nan hơn, hần nhìn ra được, Thường Tiểu bắt

quá là một đứa nhỏ còn chưa trưởng thành, hơn nữa cũng không phải loại tính tình cứng cỏi, hẳn là không khó không chế.

Từ lúc mười bốn tuổi chấp chưởng Lăng Tiêu Cung, Vũ Văn Tuấn dựa vào một thân tuyệt thế võ công, trong chốn võ lâm hô phong hoán vũ, chưa từng chật vật như thế này. Mà nguyên nhân làm hắn thê thảm đến vậy, cũng là vì hắn muốn tìm lại một nam sủng từng vô ý rơi vào thế giới này.

Thanh Ti ...

Thanh Ti là nam sủng được Vũ Văn Tuấn sủng ái nhất trong tất cả các thê thiếp, thế nhưng lại vì hiểu lầm mà bị hắn bức đến mức nhảy xuống từ lầu cao tự vẫn, trong khoảnh khắc Thanh Ti rơi xuống đáy vực, hắn từng cố gắng bắt lấy, nhưng cánh tay giữ lại chỉ là một mảnh y tụ, hắn nhìn đối phương hướng hắn vươn tay, giữa những ngón tay là khối ngọc màu hổ phách.

Đó là tín vật đêm trước hắn trao cho Thanh Ti, là một thứ tượng trưng cho địa vị tối cao trong Lăng Tiêu cung, hiện tại Thanh Ti đem nó trả lại cho hắn.

Hắn vẫn luôn tin bản thân sẽ chẳng bao giờ vì một nam tử xuất thân phong trần mà quá đổi quyến luyến trầm mê, chính là ở một khắc kia, hắn cảm thấy trong tâm dường như bị đào thủng một khoảng không thật lớn.

Không thể để Thanh Ti rời đi, nhất định phải đem cậu trở về!

Cậu là do hắn bỏ ra vạn lượng hoàng kim mua được, dù có chết, cũng chỉ có thể chết trong lòng hắn!

Sau khi phái môn nhân hết lần này đến lần khác tìm kiếm dưới đáy cốc vẫn mãi không tìm được tung tích của Thanh Ti, nhất là chỉ có mảnh ngọc hoàn kia, Vũ Văn Tuấn mỗi lần nhìn vào ngọc hoàn, liền luôn có cảm giác, Thanh Ti nhất định còn sống.

Đêm ấy sáng trăng, Vũ Văn Tuấn ngồi trong đình viện đơn, xoa đi xoa lại mảnh ngọc hoàn trơn mượt trong suốt, đột nhiên một luồng ánh sáng kì lạ nhấp nháy từ mảnh ngọc phát ra, bao bọc hắn vào giữa, hắn chỉ cảm thấy trước mắt một trận vầng huyền, chờ đến khi thần trí thanh tỉnh lại đã nhận ra bản thân đang đứng tại một nơi hắc ám hoàn toàn xa lạ, sau đó liền gặp phải Thanh Ti.

Thế nhưng hắn không ngờ Thanh Ti cư nhiên đã có tình nhân mới, hơn nữa còn là một nam nhân có bộ dạng giống hắn như đúc, hắn lập tức xuất chiêu muốn dồn kẻ kia vào tử địa, chưa có ai dám cùng hắn tranh giành thứ gì, nếu thật muốn tranh, vậy phải chuẩn bị tinh thần đem chính sinh mạng mình ra mà đổi.

Chính là Thanh Ti lại ngay giây phút sinh tử kia xông lên phía trước bảo vệ người nọ, nếu là trước đây, Vũ Văn Tuấn căn bản không ngại giết thêm một người, nhưng niềm hạnh phúc hội ngộ khiến hắn không nhẫn tâm đi thương tổn Thanh Ti, thế là trong nháy mắt hắn thu hồi toàn bộ công lực đang xuất ra, ngược lại đem bản thân làm cho trọng thương ...

Nghĩ đến đây Vũ Văn Tuấn không khỏi cười khổ, làm người quả thực không thể mềm lòng, hãy nhìn bộ dáng chật vật hiện tại của hắn đi, đây chính là hậu quả của việc mềm lòng mà ra đấy.

Nếu không vì nội thương nghiêm trọng của lần đó thì thứ ám khí cổ quái kia tuy rằng đáng sợ, cũng không nhất định có thể làm hắn bị thương.

Hắn cùng tên tình nhân kia của Thanh Ti tuy chỉ thấy nhau có một lần, nhưng tên nam nhân đó lại mang đến cho hắn một cảm giác cực kì nguy hiểm, nếu đối phương biết hắn còn sống, nhất định sẽ lại phái sát thủ đến giết hắn, mà hắn giờ phút này căn bản không có năng lực đánh trả.

Đau đớn nơi ngực cùng bụng làm Vũ Văn Tuấn hơi nhíu mi, hắn lạnh lùng nhìn Thường Tiểu Bận rộn bưng đồ đi tới, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Thường Tiểu Bận chỉ mới hai mươi mấy tuổi, vẫn là lần đầu đụng đến chuyện máu me chém giết như vậy, cậu có chút hoang mang lo sợ, đem khăn mặt cùng nước đã chuẩn bị xong, nghĩ nghĩ, lấy thêm một ít thuốc tím đã dùng trữ ở trong nhà, còn có Vân Nam bạch dược cùng băng gạc linh tinh gì đó, để hết trên bàn, Vũ Văn Tuấn ra lệnh: “Lau sạch máu trên vai ta!”

Những chỗ xây xát khác trên cơ thể không có gì đáng ngại, nguy hiểm chính là ở đầu vai, Vũ Văn Tuấn cảm giác được ám khí kia vẫn kẹt sâu trong thịt, phải lập tức lấy ra.

Thường Tiểu một câu lệnh làm một động tác, dùng kéo cắt bỏ quần áo trên vai Vũ Văn Tuấn, lại dùng khăn lông ướt lau đi vết máu, cậu thấy quanh miệng vết thương hơi hơi sưng đen, ở giữa cơ hồ còn có máu tươi chảy ra, không khỏi chần chờ nói: “Đây Hình như là vết thương do súng ... “

Vũ Văn Tuấn chau mày.

“Người biết thứ ám khí này?”

Thường Tiểu bị mùi máu xông đến đầu óc choáng váng, không chú ý đến cách dùng từ kì quái của Vũ Văn Tuấn, cậu lại nhìn kĩ một chút, rồi nói: “Chắc là do súng rồi, có thể viên đạn còn nằm bên trong, anh phải đi bệnh viện đi ...”

“Đi lấy chủy thủ đến!”

Lời nói của Thường Tiểu xác nhận suy đoán của Vũ Văn Tuấn, hắn không thêm để ý đến người kia kể lể dài dòng, trực tiếp phân phó.

“Nga ... tôi cho rằng ...”

Vũ Văn Tuấn quét mắt qua cậu thiếu niên đang có chút bối rối kia, âm thanh lạnh lùng: “A Tiểu, người phải nhớ kĩ một điều, ta không thích lặp lại cùng một chuyện hai lần, cho nên, lập tức làm theo những gì ta bảo!”

Ánh mắt lạnh như băng làm cho Thường Tiểu tim đập thành thịch, cho dù gốc rễ như đất thì cậu cũng có thể cảm giác được quanh thân người này tỏa ra hàn khí sắc bén cùng uy nghiêm bức nhân, loại khí thể đó làm cậu phải đè nén hô hấp.

Thiên a, cậu dường như thật sự đã nhặt phải một cái phiền phức rất rất lớn rồi đó ...

3. Phiền Lạc - Chương 3

Thường Tiểu chạy đi, khoảng năm phút sau, tất cả những thứ sắc sắc bén bén trong nhà cơ hồ đều bị cậu gom hết ra, lớn thì có dao thái thịt, nhỏ thì có dao trang trí, thậm chí ngay cả con dao tí ti giắt trên cây bút máy khéo léo tinh xảo cũng không được buông tha, toàn bộ đặt tại bàn trà phía trước sofa

Vũ Văn Tuấn nhìn các thứ đồ vật cổ quái đó, tuần mi xinh đẹp nhẵn thành một đoàn.

Người này bộ là đồ ngọc sao? Hay cậu ta có âm mưu muốn hấn phải tức đến ngất xỉu?

Thấy Vũ Văn Tuấn không vừa lòng, Thường Tiểu gãi gãi sau cổ, lắp bắp nói: “Nhà của tôi không có chủy thủ, anh xem xem những thứ này có thể dùng tạm được không ...”

Nếu đổi lại là trước đây, chỉ sợ Vũ Văn Tuấn đã một cước đem mấy thứ loạn thất bát tao không có chỗ xài này đá hết ra ngoài, đáng tiếc hắn hiện tại không có quyền kén chọn, ít nhất là trước khi hắn có thể tự do hành động thì bản thân vẫn phải dựa vào người này.

“Lại đây giúp ta đem thứ kia lấy ra!”

“A ”

Thường Tiểu lại thấy phản ứng âm trầm khó chịu của Vũ Văn Tuấn, nhớ đến lời nói khi nãy của hắn, Thường Tiểu không dám tiếp tục nhiều lời, cậu tiến lên, thế nhưng bàn tay vươn ra do dự hết nửa ngày, lại không biết bản thân nên chọn con dao nào để lấy viên đạn kia ra.

“Dùng cái này.”

Vũ Văn Tuấn tùy tay cầm lấy chuôi một con dao trang trí nhìn qua có vẻ sắc bén, nhét vào trong tay Thường Tiểu.

Đau đớn của nội thương đã hành hạ hắn đến mức sắp chống đỡ không nổi, nếu tên hài tử ngốc nghếch này tiếp tục chậm chạp như thế, chỉ sợ đến hừng đông cũng không cách nào xong việc.

Thường Tiểu cầm dao, đột nhiên nhớ tới mấy tình tiết thường diễn ra trong phim xã hội đen chiếu trên TV, liền vội vàng chạy vào bếp, bật gas, đem lưỡi dao hơ đi hơ lại trên lửa đến mấy lần, xem như sát khuẩn.

Cậu trở về phòng khách, kiểm chế sự khẩn trương trong lòng, ngồi bên người Vũ Văn Tuấn, đem mũi dao ngấm ngay vết thương do súng kia.

“Dùng sức cắt hình chữ thập, rồi mới lấy thứ ám khí kia ra.”

Cảm thấy thứ ám khí kia chỉ là găm sâu bên trong da thịt, không đụng đến xương cốt, thế là Vũ Văn Tuấn ra lệnh cho Thường Tiểu.

“Chữ thập ...”

Hít sâu vài lần đường như chẳng có tác dụng gì, cánh tay nắm cán dao của Thường Tiểu vẫn không ngừng run rẩy, mũi dao ở miệng vết thương chần chờ hết nửa ngày, vẫn kiên quyết không có dè xuống, Vũ Văn Tuấn nhìn đến lo lắng, cầm tay cậu dùng sức đâm vào.

“Đau đau đau”

Nhìn lưỡi dao ngấp sâu vào da thịt Vũ Văn Tuấn, máu tươi văng tung tóe, Thường Tiểu la to quay mặt sang một bên, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra ướt đầm.

“Bị đâm cũng là da thịt của ta, người kêu cái gì!”

Mặt Vũ Văn Tuấn một trận méo mó, không phải bởi vì đau đớn, mà là bị Thường Tiểu chọc cho tức giận.

Hắn tới giờ chưa từng gặp qua một tiểu nam hài nào nhát gan như thế, nếu bản thân có thể xuất lực thì sao còn phải dùng đến thứ bất tài này.

“Cắt thêm một đường ngang, xuống tay phải dứt khoát, mau, nếu không ta sẽ càng đau!”

Bị Vũ Văn Tuấn nạt một câu, Thường Tiểu cắn chặt răng, đem lưỡi dao một lần nữa mạnh mẽ đâm xuống.

“Dem thứ kia lấy ra!”

“Tôi ... tôi không biết nó ở đâu ...”

“Chẳng lẽ người không biết tìm sao? Không cần bận tâm ta có đau hay không, chỉ cần dùng dao nhỏ moi ra là được rồi?”

Nhìn Thường Tiểu vẻ mặt trắng bệch, bộ dáng lung lay sắp đổ, Vũ Văn Tuấn thực hoài nghi có khi trước khi hắn xỉu thì cậu đã xỉu mất rồi.

Loại ngoại thương này đối với kẻ thân chinh bách chiến như Vũ Văn Tuấn mà nói thì chẳng đáng là gì, hắn hiện tại chịu không được chính là sự tra tấn của nội thương, mà nhìn đến tình trạng của Thường Tiểu, muốn đợi cậu lấy được ám khí kia ra thật chẳng biết phải đợi đến chừng nào.

Vũ Văn Tuấn thuận tay bắt lấy một cây kéo trên bàn, đẩy Thường Tiểu vẫn còn đang run rẩy qua một bên, dùng mũi kéo tàn nhẫn rà soát khắp miệng vết thương, đến khi chạm được vật cứng cứng thì liền mạnh mẽ móc ra, “đình” một tiếng, đầu đạn bị mũi kéo hất ra ngoài, rơi trên mặt đất, miệng vết thương vì động tác tàn bạo của hắn mà máu tươi tuôn chảy không ngừng.

Ám khí được lấy ra rồi, Vũ Văn Tuấn chỉ cảm thấy sức lực cạn kiệt, chuỗi kéo đường như không còn giữ được nữa cũng rơi xuống đất, hắn ho khan vài tiếng, một búng máu chảy ra từ khóe miệng.

“A, anh học máu ...”

Thường Tiểu vừa mới dùng khăn mặt lau lau máu tươi chảy ra từ vết thương của Vũ Văn Tuấn thì liền nhìn hắn học máu, cậu không kịp suy nghĩ định chạy đi tìm khăn tay, bị Vũ Văn Tuấn quát lại.

“Dè miệng vết thương lại!”

Vũ Văn Tuấn vươn tay điểm vài huyết đạo trên vai, thấy máu đã ngừng chảy, Thường Tiểu vội dùng khăn mặt lau sạch xung quanh miệng vết thương, bôi Vân Nam bạch dược lên, sau đó mới dùng băng gạc khô băng bó.

Xử lý xong vết thương ở bả vai, Thường Tiểu lại đem những chỗ trầy da khác trên người Vũ Văn Tuấn băng bó qua một lượt, chờ đến khi cậu đem dụng cụ dính máu cùng đầu đạn dọn dẹp xong hết, rửa tay sạch sẽ, quay trở lại phòng khách thì phát hiện Vũ Văn Tuấn đã nằm trên sofa, lâm vào hôn mê, mái tóc đen tuyền phía sau hắt dài mượt như nhung, hờ hững vắt nơi thắt lưng, dưới ánh sáng đèn tường phát ra quang mang tựa mặt ngọc, Thường Tiểu nhận không được vươn tay ra sờ sờ mái tóc ấy.

Mái tóc giả này thật đẹp a, hiện tại người làm tóc giả đúng là khéo tay vô cùng, so với tóc thật chẳng hề thua kém gì.

Thường Tiểu muốn gỡ tóc giả này xuống, sau vài lần thất bại, cậu lúc này mới phát hiện kia không phải là tóc giả mà là hàng thật giá thật, cậu mặt nhăn thành một đoàn, ngược lại đem sự chú ý đặt tại bộ quần áo đã sớm ướt đầm của Vũ Văn Tuấn.

Cậu chạy vào phòng ngủ, lấy tấm thảm lông lót giường đến, quần áo ẩm ướt nếu miễn cưỡng cởi ra sợ sẽ đụng đến vết thương của Vũ Văn Tuấn, đành phải lấy kéo cầm quần áo cắt đi rồi mới cởi bỏ, dù sao bộ quần áo trắng tinh này đã bị máu cùng bùn đất vấy bẩn, cũng không cách nào mặc lại.

Khi cắt quần áo, Thường Tiểu phát hiện vải dệt tựa như tơ lụa ma ma tê dại, chạm vào ẩm áp, ở cổ tay cùng cổ áo đều có viền thêu tinh xảo tế nhị, dường như được may thủ công, bên hông có đai lưng, ở giữa khảm một khối ngọc thạch màu lục nhạt, hải mang là một đôi giày trắng ống cao, trên giày có trang trí bạch vân được thêu bằng chỉ bạc.

Cởi quần áo xong, từ trong lồng ngực Vũ Văn Tuấn rơi ra một khối ngọc hoàn màu mã não, dưới ngọn đèn phát ra ánh sáng đậm nhiên, trên vòng ngọc buộc một sợi dây kết tua cờ tinh xảo, Thường Tiểu nhận ra nó là vật sang quý, liền thật cẩn thận cầm lấy, để ở trên cái bàn bên cạnh.

Vũ Văn Tuấn rốt cuộc là ai? Tại sao cách ăn mặc lại giống như mấy nhân vật đại hiệp trong phim cổ trang xưa? Bất quá cơ thể hẳn thật là rắn chắc nha.

Khuôn mặt này tựa hồ có chút quen mắt, chính là nhất thời không nhớ ra được, Thường Tiểu nhún nhún vai, những người đẹp trai có lẽ đều trông giống giống nhau a.

Cậu đem tấm lông giúp Vũ Văn Tuấn đắp xong, nhớ tới xe đạp cũng dính máu, lại chạy vào sân đem xe lau sạch, lúc này trời đã tờ mờ sáng, cũng may nơi cậu ở so ra có chút hẻo lánh, lại là căn nhà nhỏ một cửa một sân, hi vọng sẽ không có ai chú ý đến vài giọt máu tích trên nền đất.

Thường Tiểu bận rộn xoay qua xoay lại xong, thấy Vũ Văn Tuấn vẫn đang ngủ sau, sờ sờ trán hắn, hình như hơi nóng, thế là lại đi lấy chăn bông cuối giường, giúp hắn đắp thêm.

Bị vắt kiệt sức hết một đêm, Thường Tiểu mệt đến ngồi thở trên thảm lót sofa, bắt đầu thấy rã rời.

Hôm nay là cuối tuần, không có tiết học, bất quá buổi chiều có hai ca việc phải đi làm, cậu cả đêm không ngủ, đang muốn quay về phòng ngủ bù, bất chợt cổ tay đau nhức, lại bị Vũ Văn Tuấn nắm lấy gắt gao phùng trụ.

“Không được rời đi!”

Lời nói mang theo mười phần khí phách, cổ tay bị nắm đến phát đau, Thường Tiểu đành phải giải thích, nói: “Tôi chỉ đi ngủ, không phải muốn đi mật báo ...”

“Không được rời đi!”

Chính là người đang trầm trong hôn mê kia căn bản không hề để ý tới lời biện giải của Thường Tiểu, như trước lặp đi lặp lại những câu từ vô nghĩa.

4. Phiền Lạc - Chương 4

Người này cũng thật cẩn thận quá mức a.

“Được được được, tôi không đi, làm ơn đừng siết tay tôi chặt như thế có được không?”

Thường Tiểu giãy không ra, sau khi khẳng định Vũ Văn Tuấn nhất định sẽ không chịu buông tay mình thì đành nhường hẳn một bước.

Cảm thấy lực siết nơi cổ tay giảm nhẹ một chút, Thường Tiểu dùng chân với hai chiếc ghế sofa vuông có gắn bánh xe lại, tính dùng chúng làm nệm, nhưng còn chiếc điện thoại ở xa xa bên kia thì vô luận làm thế nào cũng không lấy được, cậu đành buông tha cho dự định gọi điện xin nghỉ phép.

Trước tiên cứ ngủ một giấc đi đã rồi tính, chờ Vũ Văn Tuấn tỉnh lại thả cậu ra, đến lúc đó gọi điện cũng chưa muộn.

Vóc dáng Thường Tiểu tuy không cao lắm nhưng chiều dài của hai cái ghế sofa vuông gộp lại vẫn quá mức nhỏ hẹp, cậu đành cuộn tròn người lại, kéo một góc chăn của Vũ Văn Tuấn qua đắp tạm lên người, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Ngủ một phát ngủ đến tận chạng vạng hôm sau, Thường Tiểu sau khi tỉnh lại, phát hiện Vũ Văn Tuấn không những không tỉnh mà ngược lại càng hôn mê sâu hơn, bàn tay vốn nắm chặt tay mình bây giờ buông lỏng, sờ sờ trán của hắn, Thường Tiểu không khỏi bắt đầu lo lắng, không biết đây có phải là viêm sốt cho di chứng của vết thương kia.

Cậu lấy hai viên thuốc hạ sốt nghiền nát thành bột, nâng sau gáy Vũ Văn Tuấn lên muốn giúp hắn uống thuốc, chẳng ngờ người kia ngất đi rồi mà vẫn cố chấp vô cùng, trước sau cắn chặt khớp hàm, Thường Tiểu chặt vật nửa ngày mới cạy được miệng Vũ Văn Tuấn ra để cậu rót thuốc vào.

Vừa mới giúp hắn uống thuốc xong, chiếc điện thoại cũ kĩ nơi góc tường liền ầm ầm vang lên.

Người gọi tới là ông chủ nơi nhà ăn Thường Tiểu làm thêm, ca làm của cậu là buổi chiều ba giờ, vậy mà cậu ngủ quên trời quên đất, đến khi nghe đầu dây bên kia to giọng hò hét thì lúc này mới sực nhớ ra.

“Cậu làm cái trò gì vậy? Đi làm mới được một tuần mà đã bê tha lười biếng, không muốn làm nữa thì nói sớm đi, ông đây đi mượn người khác ... “

“Thực xin lỗi, ông chủ, tôi không phải cố ý, tôi bây giờ lập tức đến ngay ... “

“Không cần, việc này cậu không làm liên có người khác tới làm, tiền lương lát nữa tôi sẽ chuyển qua tài khoản của cậu!”

Thường Tiểu còn đang cố gắng nài nỉ, đầu dây bên kia đã dứt khoát cúp máy.

Ai, lại bị sa thải.

Cậu đã muốn không nhớ nổi đây là lần thứ mấy bị sa thải, tựa hồ từ lúc bắt đầu đi làm thêm thì đã vậy, nhận việc xong không bao lâu thì sẽ mặc danh kì diệu mà bị đuổi, cậu kì thực cũng quen lắm rồi, dù sao nếu so với việc vô số lần bị ngã bị té đến thương tích tùm lum thì đuổi việc căn bản chỉ là chuyện nhỏ.

Bởi vì luôn xui xẻo một cách kì lạ như vậy nên lúc còn học trung học, một người bạn thân của Thường Tiểu là Tần Thái từng cố tình dẫn cậu đi xem tướng, kết quả ông thầy tướng số kia vừa nhìn thấy tướng mạo của cậu thì liên tục thở dài, nói cậu mi gian hắc khí lung nhiều, trời sinh đen đủi, cả đời vận xấu liên tục không ngừng, những người bên cạnh cũng sẽ bị xui lây, đối phương thậm chí ngay cả tiền coi tướng cũng chưa nhận đã hối hả đuổi bọn cậu đi, nói sợ cậu cản đường tài lộc của ông.

Bởi vì nguyên nhân này mà Thường Tiểu cơ hồ chẳng có bạn bè gì, Tần Thái là người duy nhất vẫn còn qua lại với cậu, nguyên do cũng vì hai người đều xuất thân từ một trại mồ côi

Cuộc gọi của ông chủ quán ăn khi này làm Thường Tiểu nhớ đến một phần việc khác vào buổi tối, cậu vội vàng gọi điện thoại xin nghỉ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Uống thuốc xong, nhiệt độ cơ thể Vũ Văn Tuấn không những không giảm mà ngược lại còn có dấu hiệu tăng cao, Thường Tiểu vì hấn đo nhiệt độ, hơn bốn mươi độ làm cậu hoảng sợ không thôi, cho dù Vũ Văn Tuấn có là người lớn thì có lẽ cũng không chịu nổi cơn sốt này đâu nhỉ.

Thường Tiểu lập tức lái xe chạy đến một tiệm tạp hóa rất xa để mua mấy túi nước đá về, đem đá gói trong khăn mặt, chườm trên trán Vũ Văn Tuấn giúp hấn hạ nhiệt.

Trong nháy mắt nước đá đã trở thành nước ấm, sắc mặt Vũ Văn Tuấn ngược lại càng hồng, nhìn nhiệt kế ứa ra trên trán hấn, Thường Tiểu cũng bắt đầu toát mồ hôi lầy, lại thấy Vũ Văn Tuấn hơi thở bình ổn, hô hấp vững vàng, cậu băn khoăn không biết có nên gọi cấp cứu bệnh viện hay không

Dựa trên thương thế của Vũ Văn Tuấn suy ra, hấn hấn là có quan hệ với hắc đạo, nếu đưa hấn đi bệnh viện chỉ sợ sẽ có nhiều phiền toái, nhưng nếu hấn cứ tiếp tục sốt cao như thế có lẽ sẽ càng nguy hiểm hơn, vậy trước hết vẫn cứ dẫn hấn tới bệnh viện đi, chờ giải quyết xong vấn đề này hãy nghĩ tới phiền toái tiếp theo vậy.

Người trải qua hai mươi ba năm yên ổn bình thường rốt cuộc lần đầu đụng phải vấn đề nan giải như vậy, lại nhìn đến một túi đá trên trán Vũ Văn Tuấn tan thành nước ấm, Thường Tiểu càng thêm đứng ngồi không yên, cậu đang muốn đi gọi điện thoại, chợt nghe Vũ Văn Tuấn khê hừ một tiếng, mấp máy mắt.

“Vũ Văn Tuấn, anh tỉnh lại rồi? Cảm thấy trong người thế nào? Có đỡ hơn chưa?”

Người kia giống như trong tuyết lộ gặp được sinh cơ, vui sướng hỏi không ngừng.

Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một khuôn mặt mừng rỡ được phóng đại ngay phía trước, còn thân thiết gọi thẳng tên mình, đây là lần đầu tiên trong đời hấn nhìn thấy một nụ cười tươi sáng chẳng hề che dấu như vậy, Vũ Văn Tuấn không khỏi ngẩn người.

Thần trí rất nhanh liền tỉnh táo lại, dựa vào sự cảnh giác của hấn, tuyệt đối không để kẻ khác tùy ý đến quá gần mình như vậy, nếu hiện tại không phải thân mang trọng thương thì hấn đã sớm tung ra một chưởng long trời lở đất.

Thường Tiểu vẫn ngây thơ không biết bản thân vừa dạo một vòng trước cửa Quỷ Môn Quan trở về, nhìn thấy Vũ Văn Tuấn tỉnh lại, tim cậu rớt cuộc cũng chui trở vào lồng ngực, thở phào một hơi.

“Anh cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, anh sốt rất cao, làm tôi lo lắng nếu cứ tiếp tục như thế có khi nào đầu anh sẽ bị nóng đến hư luôn hay không, tôi thậm chí còn tính mang anh đi bệnh viện nữa cơ, nhưng dù sao tỉnh lại thì tốt rồi, có cảm thấy muốn ăn chút gì không? Tôi đi làm cơm liền đây ...”

Vũ Văn Tuấn kì thật không phải lên cơn sốt, đó là nhiệt lượng tỏa ra khi chân khí trong cơ thể hấn vận hành, vì từ nhỏ sinh hoạt tại Lăng Tiêu Cung quanh năm lạnh giá nên hấn đã luyện một loại võ công chỉ dương chí cương tên là Xích Diễm thần công, lần này cơ thể hấn bị thương nặng, nội tức trong người tự động sẽ luân chuyển để giúp hấn chống đỡ, đó là một kiểu vận công thuộc về tiềm thức, căn bản không cần túi chườm đá của Thường Tiểu để hạ nhiệt.

Vũ Văn Tuấn thử vận nội lực, phát hiện tứ chi mềm nhũn, chân khí hoàn toàn không thể phát huy, đầu vai lại đau đớn khó chịu, cố gắng ngồi dậy, lại chẳng kiếm ra được chút sức lực nào.

Lần này bị cuốn tới đây thật đúng là khó khăn.

Nếu bình thường thì trên người hấn sẽ mang ít đan dược dùng khi nguy cấp, đáng tiếc đêm đó hấn là đột nhiên bị bao vây rồi đưa đến thế giới này, đừng nói đến đan dược, ngay cả ám khí và bội kiếm hấn cũng không kịp mang theo.

Nhìn sắc mặt Vũ Văn Tuấn thoáng chút khác thường nhưng lập tức khôi phục như cũ, Thường Tiểu vừa bội phục khả năng chịu đựng của hấn, rồi lại có chút lo lắng

“Miệng vết thương rất đau phải không, trong nhà tôi có thuốc giảm đau, uống mấy viên có lẽ sẽ đỡ hơn đó.”

Cậu rót nước ấm, đem thuốc giảm đau đến đưa cho Vũ Văn Tuấn, đáng tiếc người kia chỉ hồ nghi nhìn lại cậu, hoàn toàn chẳng có biểu hiện gì là muốn uống.

“Chút đau đớn này không là gì cả, có cơm chưa? Đưa cho ta.”

Vũ Văn Tuấn ngạo khí đầy mình như vậy thì sao có thể tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác? Hơn nữa hai viên tròn tròn đẹp đẹp kia không biết từ đâu ra, ai dám chắc rốt cuộc là thứ gì.

Sớm lĩnh giáo qua sự cố chấp của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu cũng không cố kiên trì.

“Để tôi đi nấu mì, rất nhanh là xong thôi, anh nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.”

Chờ Thường Tiểu đi vào phòng bếp, Vũ Văn Tuấn vươn tay điểm qua vài huyết đạo quanh miệng vết thương, nếu vận đủ lực quả thật sẽ có tác dụng giảm đau đáng kể, chỉ tiếc nội lực của hắn hiện tại không thể dùng, điểm huyệt cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Thường Tiểu rất nhanh đã mang mì nấu chín lên, cậu vì lo Vũ Văn Tuấn không thể ăn mấy thứ nhiều dầu mỡ nên trên mặt chỉ rắc chút hành thái cùng hai cái trứng chim.

5. Phiền Lạc - Chương 5

Vũ Văn Tuấn cắn răng ngồi dậy, chấn bông lệch xuống lộ ra hơn phân nửa khối cơ thể trần trụi, thấy nét mặt hắn trầm xuống, Thường Tiểu có chút ngượng ngùng.

“Thật có lỗi thật có lỗi, quần áo của anh ướt hết cả, là tôi tự ý cởi ra giúp anh, tôi có áo ngủ, anh trước cứ mặc tạm đi, ngày mai tôi giúp anh mua bộ mới.”

Cậu đi vào phòng lấy bộ đồ ngủ của mình ra giúp hắn mặc, Vũ Văn Tuấn bộ dạng khôi ngô cao lớn, bộ quần áo kia căn bản không cách nào mặc vừa, Thường Tiểu đành phải dùng chấn bông quấn quanh hông hắn, xem như miễn cưỡng che chỗ xấu hổ.

Nhìn bộ dạng đi đi lại lại vô cùng bần rợn của Thường Tiểu, Vũ Văn Tuấn đột nhiên có cảm giác quen thuộc đến kì lạ, tựa hồ bản thân trước kia đã từng gặp qua cậu ở đâu đó.

Sao có thể như vậy?

Ngốc đến thế này thì ngay cả làm tạp dịch trong Lăng Tiêu cung cũng không đủ tư cách.

Thường Tiểu vốn muốn dứt cơm giúp Vũ Văn Tuấn, lại bị hắn thẳng thừng cự tuyệt, hắn luôn tâm cao khí ngạo, thế nào lại chịu yếu thế trước mặt kẻ khác?

Đương nhiên, sĩ diện cũng đòi cái giá cao lắm a, bởi vì khí lực không đủ nên ăn xong một bữa cơm này coi như tiêu hao không ít sức lực của Vũ Văn Tuấn.

Cơm nước xong xuôi Thường Tiểu lại khuyên Vũ Văn Tuấn uống thuốc giảm đau, lần này hắn không tiếp tục đòi co nữa, bởi vì ăn uống xong hắn mới nhớ đến chuyện bản thân đã quên xác nhận bát cơm kia có độc hay không, tin người vốn là điều tối kỵ, đặc biệt là khi đang trọng thương, vậy mà dường như trong tiềm thức, hắn đã tin tưởng nam hài ngốc nghếch hay mỉm cười này rồi.

Sau khi uống thuốc, Thường Tiểu giúp Vũ Văn Tuấn nằm xuống nghỉ ngơi, lúc cậu đang định trở về phòng ngủ thì bị Vũ Văn Tuấn gọi lại.

“Người đi đâu đó?”

“Ngủ a, giường của tôi ở trong phòng.”

Nhìn đến vẻ đề phòng trong mắt Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu vội vàng nói: “Đừng lo, tôi sẽ không đi mật báo đâu, nếu tôi thật sự muốn làm vậy thì khi anh hôn mê tôi đã kêu cảnh sát rồi, không phải sao?”

Câu cuối cùng Vũ Văn Tuấn không hiểu rõ lắm, bất quá nghe Thường Tiểu nói cũng có lí liên không gặng hỏi thêm nữa, Thường Tiểu lại vuốt vuốt cổ tay, nói: “Anh khi hôn mê còn nắm chặt tay tôi không buông, may mà nửa đường nới lỏng, nếu không cổ tay tôi nhất định bị bầm rồi.”

Thấy cổ tay trắng nõn của Thường Tiểu nổi lên một vòng tím xanh, Vũ Văn Tuấn trong lòng thầm kêu nguy hiểm, hắn thế nào lại có thể sơ suất như vậy? Nếu lúc ấy Thường Tiểu thật sự thừa dịp đi mật báo thì tính mạng hắn đã khó bảo toàn.

Ngày kế tiếp lại, miệng vết thương đã không còn quá mức đau đớn như lúc đầu, Thường Tiểu làm điểm tâm, ăn uống xong xuôi, Vũ Văn Tuấn nói: “Lấy bút đến đây, ta viết vài vị thuốc rồi người đi được đường mà bốc mang về.”

Thường Tiểu nghe lời mà mang giấy bút đến trước mặt Vũ Văn Tuấn, nhìn ông bút trụ lủi, Vũ Văn Tuấn lại nhìn nhìn Thường Tiểu.

“Ta đọc người viết!”

Cho dù kiến thức uyên thâm, Vũ Văn Tuấn cũng không đoán được cách dùng của cây bút hình thù kỳ dị này, hẳn e ngại việc này sẽ làm bại lộ thân thể của mình nên vội tự tiên phân phó Thường Tiểu như vậy, cậu ngược lại còn tưởng hẳn không có sức cầm bút nên liền vui vẻ nói: “Được”

Vũ Văn Tuấn đọc ra tên vài loại thảo dược, đều là thứ dùng điều trị ngoại thương và điều hòa nội lực, thể nhưng Thường Tiểu chỉ viết được vài cái liền nhăn mày, tên thuốc này rất lạ, đừng nói là viết, cậu ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Thấy Thường Tiểu vò đầu bút tai, Vũ Văn Tuấn trong lời nói có chút khinh thường.

“Nguyên lai là man di.”

Hôm qua vì quá hỗn loạn mà Vũ Văn Tuấn căn bản không có thời gian chú ý Thường Tiểu, hôm nay thấy cậu mặc một bộ đồ may bằng vải bông màu vàng nhạt, tóc ngắn cắt tỉa lộn xộn, xoa tung nằm thành từng lớp trên đầu, dưới ánh mặt trời còn lóe lên chút tia đỏ nhạt như màu hạt dẻ, hẳn đoán rằng ngọc bội đã đem mình đến nơi ở của bọn man di, chứ người Trung Nguyên làm sao lại có thứ tóc màu sắc kỳ dị như vậy? Hơn nữa nơi này ngay cả bút lông cũng không có.

Không còn nghe thấy tiếng Vũ Văn Tuấn nói chuyện, Thường Tiểu ngẩng đầu.

“Anh nói thỏa mãn* cái gì?”

*Câu “ Nguyên lai là man di” của A Tuấn có chữ “man di” phát âm là [mán yí], nghe tựa như là [mǎnyì], tức là “mãn ý”, nghĩa thỏa mãn, vừa lòng)

Vũ Văn Tuấn hừ một tiếng, ngay cả trả lời cũng lười đáp lại.

“Thôi để tôi dùng máy tính đi, mấy chữ này có viết ra cũng không biết là đúng hay sai.”

Thường Tiểu ngượng ngùng cười cười, chạy đến trước bàn học khởi động chiếc máy tính cũ kỹ của mình, một đoạn nhạc đột nhiên vang lên làm Vũ Văn Tuấn ngẩn người, nhưng nhìn thấy thứ hình hộp vuông vức kia bên trong không ngừng lóe lên các loại tranh vẽ, trong lòng hẳn không khỏi kinh sợ.

Hắn thật đã xem thường bọn man di này, đây lại là thứ ám khí cổ quái gì nữa đây?

Thường Tiểu ở một trang web về Trung y tìm tòi một chút, nhờ vào lời dẫn của Vũ Văn Tuấn mà tìm được dược liệu, ghi chú lại toàn bộ, sau đó tìm một vài địa chỉ của các tiệm thuốc Đông y, ghi ghi chép chép, rồi mới hỏi Vũ Văn Tuấn.

“Còn cần thuốc gì khác nữa không? Kì thật tôi cảm thấy thuốc tây so với đông y hiệu quả nhanh hơn đó.”

“Không, thế này là được rồi.”

Thấy Thường Tiểu mười ngón như bay ẩn lách cách khắp nơi, sau đó hắn tự từng chữ kéo nhau xuất hiện, bên cạnh còn có bản vẽ thảo dược, Vũ Văn Tuấn đối với thứ máy móc cổ quái này càng sinh ra hứng thú.

Ánh mắt đảo qua mảnh ngọc hoàn nằm trên bàn trà kia, hắn mày kiếm khe khẽ.

Việc vặt ngày sau hãy tính, hiện tại quan trọng nhất chính là dưỡng thương, sau đó mới dùng ngọc hoàn này để đem Thanh Ti trở về nơi của mình.

“Tôi tiện đường sẽ giúp anh mua mấy thứ đồ dùng sinh hoạt hằng ngày cùng quần áo, anh tốt nhất vẫn nên nghỉ ngơi đi, nếu thấy chán thì có thể nghe nhạc, còn TV thì đừng dùng, đối với cơ thể không tốt.”

Thường Tiểu đem máy tính chỉnh đến chế độ nghe nhạc rồi mới đi phòng ngủ thay một bộ sơ mi cùng quần bò ra ngoài, Vũ Văn Tuấn thấy lại càng mặt nhăn mày nhú, loại vải dệt thô ráp này ở nơi của hắn chỉ có tầng lớp hạ lưu cấp thấp dưới đáy xã hội mới phải mặc, tiểu gia khỏa này xem ra rất nghèo a.

Thấy Thường Tiểu sắp ra cửa, hắn lại gọi: “Người tới đây!”

Thường Tiểu vừa mới đi qua liền bị Vũ Văn Tuấn nắm lấy cổ tay kéo về phía trước, ngay sau đó là một trận đau rất nơi lòng bàn tay, chờ đến khi người kia buông ra thì Thường Tiểu phát hiện lòng bàn tay đã bị trầy, vết xước màu đỏ sậm thuận theo lòng bàn tay kéo dài đến tận cổ tay.

“Ta đã hạ Xích Diễm chi độc trên người người, người nên ngoan ngoãn nghe lời, sau này tự động ta sẽ giải độc cho người, nếu không, độc này sẽ làm người sống không bằng chết!”

Nghe những lời này của Vũ Văn Tuấn xong, khuôn mặt trắng nõn của Thường Tiểu lộ vẻ kinh ngạc, sau đó liền cười ha hả.

“Ha ha, anh chắc là xem phim kiếm hiệp nhiều quá đến tẩu hỏa nhập ma luôn rồi phải không? Trách không được trang phục lại kì quái như vậy, còn nói năng bài bản hân hoi, yên tâm yên tâm, tôi sẽ không đi mặt báo đâu, anh cứ từ từ nghỉ ngơi, tôi đi rất nhanh sẽ về mà.”

Câu trả lời của cậu khiến Vũ Văn Tuấn tức đến mức đứng hình tại chỗ.

Từ nhỏ đến lớn, cho tới giờ chưa từng có ai dám đối với lời nói của hắn trả treo cười nhạo, vậy mà hiện tại không những bị cười cợt mà còn bị người khác dùng loại ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn hắn, chỉ nhiều thôi đó đã đủ cho Vũ Văn Tuấn phát rồi.

Yết hầu lại tanh ngọt, máu bầm đọng nơi lồng ngực trào ra khỏi miệng, làm cho Vũ Văn Tuấn một trận ho khan.

Tên tiểu tử ngốc này quả thật có tài chọc cho người khác tức đến hộc máu mà, sớm biết thế thì mắc quái gì hắn còn phải miễn cưỡng vận công trị độc cho cậu?

Thường Tiểu đến tiệm thuốc tìm mua rất lâu, các loại thuốc mà Vũ Văn Tuấn nói có rất nhiều tiệm Đông y tìm hoài vẫn không thấy, cậu thật vất vả mới mua được đủ, lại còn phải mua thêm vật dụng hằng ngày cùng quần áo cho hắn, lúc này mới vội vã về nhà, nào ngờ vừa vào cửa liền phát hiện Vũ Văn Tuấn nằm lệt trên sofa, vật áo loang lổ vết máu.

Thường Tiểu vội vàng chạy đến nâng hắn dậy.

“Vũ Văn Tuấn!”

Cảm thấy có một đôi tay yếu ớt không ngừng ôm lấy mình lay qua lay lại, thần trí Vũ Văn Tuấn vừa ngất được một lúc liền nháy mắt tỉnh táo lại.

“Vũ Văn Tuấn, Vũ Văn Tuấn, anh trả lời tôi a, tôi đã mua đủ thuốc rồi, anh cố chịu đựng đi, nhất định anh sẽ không sao đâu “

“Người còn lay ta như thế thì ta dù không sao cũng trở thành có sao!”

Vũ Văn Tuấn hung tợn mắng.

Sau khi nhạc chơi xong, hắn liền ngưng thần vận công chữa thương, nào ngờ ngay lúc khí lên đến miệng thì thứ máy móc cổ quái kia phát ra một loạt tiếng chuông đinh tai nhức óc, hắn không kịp phòng bị nên nhất thời kinh mạch nghịch chuyển mà ngất xỉu, mới vừa tỉnh lại thì bắt gặp ngay tên đồ hơi này đang ôm mình vào ngực mà lay tới lay lui không ngừng, làm hại hắn không thể tập trung tinh thần để điều chỉnh lại khí tức tán loạn trong cơ thể.

Hắn kiếp trước nhất định cùng tên ngốc này có thù oán, bởi vậy hôm nay mới có thể bị cậu hành hạ đến mức này.

6. Phiền Lạc - Chương 6

Edit: X_chan

Beta: Kura

Bị Vũ Văn Tuấn tức giận mắng, Thường Tiểu lúc này mới phát hiện ra sai lầm của mình, vội đỡ Vũ Văn Tuấn ngồi vào ghế sofa, sau một hồi giằng co, nút cài trên áo ngủ của Vũ Văn Tuấn bị bung ra không ít, lộ ra một mảng cơ ngực cường tráng dẻo dai, Thường Tiểu nhìn đến liền không kiềm được trầm trồ hâm mộ: “My God, bộ dáng của anh cường tráng thiệt nha, luyện tập cách nào vậy?”

Dùng cái thứ điều gì vậy?

Nhìn thấy tiểu gia khóa hai mắt tinh quang sáng lạn, Vũ Văn Tuấn chỉ biết cậu hoàn toàn chẳng nhớ gì đến đe dọa trước kia của hắn, điều này làm hắn đột nhiên cảm thấy thật thất bại.

Hắn chỉ cho Thường Tiểu đem vài loại thảo dược chữa ngoại thương nghiền nát trộn đều, hòa với nước thoa ở chỗ vết thương do súng bắn, mấy bài thuốc này đều là linh dược chữa thương, không cần đến vài ngày thì miêng vết thương liền hồi phục như cũ.

Thoa thuốc xong, Thường Tiểu lại đem thuốc xuống phòng bếp dùng lửa nhỏ ninh cho sặc lại, sau đó lấy ra hán bảo mà mình tiện đường mua, nhìn đến thứ đồ ăn kì quái, Vũ Văn Tuấn mặt nhăn mày nhíu nhìn thứ vừa được đặt vào tay mình, nhưng thấy Thường Tiểu ăn vô cùng ngon miệng, hắn cũng thử cắn hai miếng, có thể là do quá đói, cảm giác so với sơn hào hải vị hắn thường ăn còn muốn ngon hơn vài phần.

Tiếng chuông đáng chết ngay lúc này lại vang lên, nhìn đến đầu sỏ làm mình xém chút nữa là tuần hỏa nhập ma, Vũ Văn Tuấn trong đầu chỉ toàn ý niệm muốn đem nó đập nát.

Thường Tiểu chạy tới, nhắc ông nghe để bên tay bắt đầu nói chuyện.

“Rau Cần hử, tìm tớ có chuyện gì không? Nga, tớ lại bị đuổi, đây đã là lần thứ ba trong tháng rồi đó, bất quá lần này là do tớ sai... Ủ, hôm nay? Hôm nay tớ có việc rồi, hẹn lần khác đi, vậy nha, bye.”

Thấy Thường Tiểu cùng người khác nói chuyện, lại nhìn không thấy một bóng người, ngôn ngữ cậu dùng hắn vốn rất quen thuộc, vậy mà nội dung hắn vẫn không thật sự hiểu hết, Vũ Văn Tuấn trong lòng liền càng thêm hoài nghi.

Chờ cậu nói xong, Vũ Văn Tuấn nằm trên sofa, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Vừa rồi người cùng ai nói chuyện?”

“Rau Cần* a, kì thật cậu ấy tên là Tần Thái, là bạn chơi chung với tôi từ hồi còn nhỏ, bất quá anh cứ yên tâm, tôi sẽ không đem chuyện của anh nói với cậu ấy đâu, lại nói, hắc đạo không phải là nơi tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng, Vũ Văn Tuấn, tôi thấy anh kì thật cũng có chút tài mọn, không bằng nhân cơ hội này mà tìm một công việc khác có ý nghĩa hơn đi...”

*Chữ Tần Thái phát âm là [qín cái], còn Rau Cần phát âm là [qíncai], 2 cái đó gần giống nhau nên A Tiểu đọc trại qua, kiểu như biệt danh ấy.

Câu nói này Vũ Văn Tuấn lại nghe chỗ hiểu chỗ không, Lăng Tiêu cung trong võ lâm chính là bất chính bất tà, nhưng địa vị cao quý, tuyệt đối không chung hàng ngũ với bọn hắc đạo, hơn nữa....

Cái gì gọi là “có chút tài mọn”? Cậu có biết hắn trên giang hồ tiêu sái phóng khoáng như thế nào không, người trong võ lâm thấy hắn, có ai dám không quỳ bái, cung hắn như thần?

Vũ Văn Tuấn phát hiện trong lúc nói chuyện với Thường Tiểu thì phải luyện khả năng tâm vô vương bận, nếu không tuyệt đối sẽ tức đến học máu không ngừng.

“Hắc đạo? Sao lại nói vậy?”

“Anh bị trúng đạn, lại biết võ, đương nhiên phải là người trong hắc đạo rồi” Thường Tiểu vẻ mặt tươi cười, nói như chuyện đương nhiên.

Trúng đạn?

Nhớ tới thứ ám khí tập kích mình đêm đó, Vũ Văn Tuấn lập tức cầm bút vẽ lên trên giấy.

Thường Tiểu tò mò lết lại gần nhìn qua, thấy bút trong tay Vũ Văn Tuấn lướt đi như bay, rất nhanh trên mặt giấy đã xuất hiện hình một chiếc súng ống tinh xảo.

Vũ Văn Tuấn thông minh hơn người, chỉ nhìn qua một lần liền biết cách viết chữ bằng bút bi, hần thiên về tranh thủy mặc đơn thanh, tuy rằng ngòi bút bi rất cứng, nhưng cũng không gây trở ngại nhiều cho hần trong việc họa tranh

“Đây là thứ mà người gọi là súng, đúng không? Có thể mua nó ở đâu?”

Vũ Văn Tuấn đối với vết thương do bị súng bắn của mình ôm hận không thôi, cũng đồng thời đối với thứ ám khí sắc bén lợi hại đó tràn ngập tò mò.

“Ở đâu cũng mua không được! Bởi vì tào trử súng ống là phạm pháp, mấy người trong hắc đạo đều là do buôn lậu mới có được.”

Vũ Văn Tuấn sửng sốt, Thường Tiểu lại nhìn chằm chằm hần, đột nhiên kêu lên: “Tôi cứ nghĩ mãi xem anh giống ai, hóa ra anh cùng với Vũ Văn Tuấn chủ tịch của Kinh Phong bộ dạng giống nhau như đúc...”

Cậu bay đến trước máy tính lạch cạch một hồi, rất nhanh sau đó màn hình máy tính đã tràn ngập thông tin cùng những hình ảnh có liên quan đến Kinh Phong, nhìn đến khuôn mặt phóng to trong bức tranh đang hiện ra trước mắt mình, trong mắt Vũ Văn Tuấn toát ra lãnh ý.

Không sai, chính là tên nam nhân này! Là hần đoạt đi Thanh Ti!

Cho nên hần chỉ có thể chết!

Không cảm nhận được hận ý trong mắt Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu hưng trí bưng bưng nói: “Nghe nói cha của Vũ Văn Tuấn trước kia là từ hắc đạo mà ra, hai người không phải là anh em đó chứ? Hoặc là anh em họ? Anh em bà con?”

“Đều không phải!”

“Chính là cả hai người đều họ Vũ Văn ...”

Thường Tiểu nhìn Vũ Văn Tuấn, lại nhìn Vũ Văn Tuấn trong hình, hai khuôn mặt này cơ hồ là đúc ra từ một khuôn a, khác biệt duy nhất chính là ở mái tóc.

Nhìn đến mái tóc rối bù của Thường Tiểu, vẻ mặt mơ mơ hồ hồ, Vũ Văn Tuấn quyết định phải cùng tiểu gia khóa này hảo hảo nói chuyện một phen.

Nội thương của hần muốn hồi phục hoàn toàn phải đợi ít nhất ba tháng, trong khoảng thời gian này, nơi đây có thể tạm làm chỗ dừng chân cho hần, hần nhìn ra được Thường Tiểu chỉ là một nam hài lạc quan đến ngu ngốc, lại có chút yếu đuối của trẻ nhỏ, có thể tạm thời tin tưởng cậu, hoặc nói là lợi dụng cậu, bởi vì Vũ Văn Tuấn trong thế giới này tựa hồ địa vị không nhỏ, hần nếu muốn cùng Vũ Văn Tuấn ganh đua cao thấp, nhất định phải mau chóng quen thuộc với tất cả mọi thứ nơi đây.

“A Tiểu, ta không phải người trong hắc đạo, cũng không phải người nơi này, ta là bị kẻ khác ám hại, những người đó cho rằng ta đã chết, cho nên người không cần sợ bọn họ sẽ tìm đến đây.”

Thường Tiểu hai mắt sáng ngời, tiến đến phía trước Vũ Văn Tuấn, còn thật sự hỏi: “Anh muốn kể cho tôi nghe chuyện của anh sao? Tốt tốt, kể đi.”

“Ta đến từ Vĩnh Thặng, tới đây tìm người yêu của mình, người có biết Vĩnh Thặng không?”

“Vĩnh Thặng? Tên thành phố sao?”

“Chính xác mà nói, là tên của thủ đô.”

Trước phải làm cho tiểu đồng tây này buông tâm phòng ngừa đã, cho nên Vũ Văn Tuấn đem những chuyện mình đã trải qua kể từ khi tới đây đại khái nói qua một lượt, vì để lấy được lòng tin của cậu nên câu chuyện này hần nói nửa thật nửa giả, Thường Tiểu nghe xong nháy mắt mấy cái, sau một khoảng lâu im lìm, đột nhiên nhảy dựng lên.

“Anh ... anh là xuyên không tới đây sao? Nhất định là vậy, tôi vẫn còn thấy kì kì, người hiện đại ai lại nuôi tóc dài như thế, còn trang phục của anh cũng rất lạ, còn có còn có...”

Thường Tiểu hưng phấn đến mức xoay vòng vòng tại chỗ.

“Thật là si tình a, vì tìm kiếm người yêu mà xuyên qua thời không, anh yên tâm, tôi nhất định giúp anh tìm được người anh yêu, bây giờ là thời đại công nghệ thông tin phát triển, nhất định có thể tìm được.”

Nhìn kẻ hai mắt phát sáng, hưng phấn đến thượng lủi hạ khiêu kia, Vũ Văn Tuấn thực hoài nghi cậu rốt cuộc có nghe hiểu mình nói cái gì không nữa.

“Xuyên không, trên đời quả thật có xuyên không a, mà còn là xuyên không lãng mạn như vậy, đúng rồi, Vũ Văn Tuấn, anh nói Vĩnh Thặng là ở nơi nào a, là niên đại nào vậy?”

“Ở Trung Nguyên, là vào năm năm mươi lăm Thiên Nguyên”

“Thiên Nguyên? Chưa từng nghe qua, ngành học của tôi là ngành thương mại mà, bắt quá việc đó không quan trọng, dù sao nhìn trang phục của anh là biết anh đến từ mấy ngàn năm trước rồi ...”

Mấy ngàn năm trước?

Vũ Văn Tuấn nghe vậy liền ngẩn ra.

Lời nói của Thường Tiểu làm hắn hiểu được bản thân đã đi đến một triều đại hoàn toàn xa lạ, tuy rằng hắn đối với cách nói “mấy ngàn năm” kia nửa tin nửa ngờ, những cũng chẳng để trong lòng.

Quá trình như thế nào cũng được, cái chính là tìm được Thanh Ti trở về.

Cho nên, cần phải hảo hảo mà lợi dụng tên tiểu ngu ngốc diện mạo đáng yêu này.

7. Phiền Lạc - Chương 7

Thường Tiểu vẫn tiếp tục đứng bên cạnh lải nhải.

“Vậy anh đối với mọi thứ ở nơi này hẳn là lạ lẫm lắm phải không? Không sao không sao, có tôi ở đây, tôi nhất định giúp anh tìm được người yêu ...”

“Không cần.” Vũ Văn Tuấn thản nhiên nói: “Ta đã tìm được người đó rồi, chờ thương thế của ta bình phục, ta liền dẫn người đó trở về!”

Đến lúc đó, hẳn có thể làm kẻ tên Vũ Văn Tuấn kia sống không bằng chết!

Nhờ sự nhẹ dạ cả tin cùng lòng hâm mộ của Thường Tiểu nên Vũ Văn Tuấn rất dễ dàng mà tiếp tục ở đây, cho dù hắn tự cao tự đại nhưng hiện vẫn đang chịu thua một số sản phẩm tiên tiến công nghệ cao của thế giới này, hắn càng ngày càng hiểu ra nơi đây không phải lãnh thổ của bọn man di, ngược lại, nơi này có rất nhiều thứ thần kì vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Thường Tiểu cố tình xin nghỉ hai ngày để chiếu cố hắn, cũng lần lượt dạy cho hắn cách sử dụng một vài đồ điện thông thường, mà chuyện làm cho cậu hãi hùng nhất chính là phản ứng của Vũ Văn Tuấn khi màn hình TV được bật lên, cây bút trong tay vút một tiếng liền bay ra, may mà hắn sau khi bị thương không thể dụng lực cho nên không có đánh nát màn hình TV, ngược lại làm Thường Tiểu sợ đến toát cả một thân mồ hôi lạnh, tiếp theo là chuyện tắm vòi sen, Thường Tiểu còn chưa kịp làm mẫu thì Vũ Văn Tuấn đã tự động mở chốt khóa, khiến cho cậu bị nước phun ướt như chuột lột.

Những việc đại loại thế ngày nào cũng lặp đi lặp lại không ngừng, cũng may Vũ Văn Tuấn thiên phú rất cao, tất cả mọi việc chỉ cần Thường Tiểu nói qua một lần thì hắn liền ghi nhớ trong lòng, giảm bớt cho cậu không ít phiền toái.

Lúc phát hiện nam nhân trong thời đại này không để tóc dài, Vũ Văn Tuấn liền bảo Thường Tiểu đem tóc mình cắt ngắn đi, một đầu tóc dài vừa dày vừa mượt của hắn làm Thường Tiểu xót xa không thôi, còn lời của hắn như “thân thể phát phú, thụ chi phụ mẫu”* ra để thuyết phục hắn, cuối cùng liền bị một câu liên quan gì đến người của Vũ Văn Tuấn gạt bỏ.

*Lấy trong câu “Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm hỷ thương, hiếu chí thủy già.” (Thân thể tóc da bẩm thụ ở cha mẹ, không dám làm hỷ hoại, tổn thương, đó là sự bắt đầu của đạo hiếu.)

Hắn phải dung nhập vào thế giới này, nhất định phải chú ý tới các tiểu tiết, mái tóc dài này quá mức hấp dẫn sự chú ý của người khác, đương nhiên là phải cắt bỏ, hắn không muốn trước khi hắn tự mình tuyên chiến với Vũ Văn Tuấn thì đã bị đối phương biết hết lai lịch, giống như chuyện cắt tóc này vậy, hắn luôn luôn nhâm tính vọng vi*, làm gì có việc để ý đến những câu cổ huấn đó.

*Nhâm tính vọng vi: tùy hứng mà làm xằng làm bậy

Vũ Văn Tuấn rất nhanh liền thông thạo các loại đồ dùng gia dụng bằng điện, thậm chí có thể dùng chuột máy tính và viết chữ để lên mạng tra tư liệu này nọ, hắn đối với thứ vũ khí gọi là súng lục đã từng khiến hắn suýt mất mạng vô cùng tò mò, tuy rằng Thường Tiểu từng nói chỉ có người trong hắc đạo mới có thể có nó, bất quá hắn tin trên đời này, chỉ cần có tiền, không gì là mua không được.

Quan trọng là làm sao để có tiền?

Trong vài ngày ở chung, Vũ Văn Tuấn đã sớm nhìn ra Thường Tiểu nghèo đến cỡ nào, đứa nhỏ này cá tính đơn thuần thì thôi đi, còn vô cùng xui xẻo, chưa đầy hai tuần mà cậu đã bị người ta đuổi việc ba lần, lần đầu là vì chuyện của hắn mà ra, nhưng từ đó những lần sau liền có cơ cho chủ quán bảo cậu thể lực quá yếu, nói rằng thuê cậu nhưng lại không thể bảo cậu khuân vác hàng nặng cho cửa hàng nên liền sa thải cậu, một chủ xưởng khác thì bảo ban đêm mất hàng, đêm đó trùng hợp trúng ngay ca trực của Thường Tiểu, cậu cứ thể hiển nhiên trở thành đối tượng tình nghi, ngay cả tiền công cũng chưa được nhận thì đã bị đá ra ngoài.

Thường Tiểu đêm đó trở về, chỉ mua bánh mì cùng ít gà rán đã nguội lạnh, còn cười nói, miếng gà rán này chặt ra là được tới tám khúc, hơn nữa hâm nóng một tí là ăn được rồi, nếu dùng chung với cháo còn dư hồi sáng chắc mùi vị cũng không tệ.

Nhìn ra được đứa nhỏ chỉ miễn cưỡng cười gượng, Vũ Văn Tuấn không tiếp lời, hắn đem khối ngọc lớn khảm trên đai lưng đưa cho Thường Tiểu, bảo cậu hôm nào đem tới tiệm cầm đồ, quần áo của hắn sớm đã nát đến không bằng mở giẻ rách, thứ giá trị nhất cũng chỉ còn khối ngọc này thôi.

Nơi này không có hiệu cầm đồ, nhưng tiệm vàng bạc cùng ngọc quý thì nhiều như quá giang chi tức*, Thường Tiểu lấy ngọc bội của Vũ Văn Tuấn tùy tiện đem đến một tiệm buôn ngọc, thế nhưng bán được giá cao, bất quá cậu lại nói đó là tiền của Vũ Văn Tuấn, ngoại trừ dùng để mua thuốc thì phần còn lại phải giữ gìn cẩn thận, cái này đúng là nằm ngoài dự kiến của Vũ Văn Tuấn, hắn không nghĩ tới Thường Tiểu ở phương diện này lại cố chấp như vậy.

*quá giang chi tức: cá diếc trên sông, ý chỉ nhiều vô số kể.

Bởi vì sự cố chấp này của Thường Tiểu mà cuộc sống của hai người cũng không có biến hóa gì sau khi đã đem ngọc đi bán, Vũ Văn Tuấn kì thực đối với chuyện ăn uống không phải kén chọn gì, bất quá cái làm hắn thấy rất khó hiểu chính là Thường Tiểu vốn không có nhiều tiền, vậy mà cứ sau một khoảng thời gian liền mua vé số mang về.

Thường Tiểu giải thích cho hắn ý nghĩa của vé số, còn nói nếu trúng thưởng thì có thể phải xức tiền bằng xe mới đủ, đến lúc đó hai người sẽ không cần tiếp tục ở trong căn phòng ọp ẹp cũ kĩ này nữa, cậu mỗi lần mua vé số đều để vào một cái hộp sắt nhỏ, nơi đó chứa đầy cả một đồng lớn các tờ vé số không trúng thưởng.

Vũ Văn Tuấn đôi khi cũng nhìn thấy một vài tiết mục của những người trúng thưởng chiếu trên TV, bất quá dựa theo tỉ lệ người trúng thưởng cùng tỉ lệ xui xẻo của Thường Tiểu mà nói, việc cậu trúng thưởng không khác gì mặt trời mọc ở hướng Tây.

Mặt khác, Thường Tiểu còn bị một cái bệnh, đó chính là mỗi cuối tuần sẽ mua một ít đồ ăn vặt gì đó đến một cô nhi viện tên là Dục Anh, bởi vì nơi cậu từng được sống lúc nhỏ chính là cô nhi viện này, nhìn đến Thường Tiểu đem mớ tiền dành dụm ít ỏi mà bản thân phải tần tảo khổ khổ mới kiếm được đi tiêu pha cho cái chỗ nhàn chán ấy, Vũ Văn Tuấn thật muốn bửa đôi sọ não cậu ra, nhìn xem bên trong chứa cái thứ tương hồ gì.

“Vũ Văn Tuấn, lúc tôi đi anh nhớ thay tôi chăm sóc Tạp Tạp”

Đó là câu mà mỗi ngày Thường Tiểu trước khi ra ngoài đều căn dặn Vũ Văn Tuấn, sau đó người được dặn chỉ im lặng làm ngơ.

Nếu không im lặng, Vũ Văn Tuấn tin bản thân sớm muộn gì cũng có ngày học máu mà chết.

Tạp Tạp là hai con sóc chuột ảo Thường Tiểu nuôi trên máy tính, lần đầu nghe cậu nói, Vũ Văn Tuấn nhin không được hỏi.

“Không phải tên là Tiểu Thượng với Tiểu Hạ sao? Đổi tên lúc nào vậy?”

Kết quả bị đảo tròng mắt liếc một cái.

“Vũ Văn Tuấn, anh trước đây không có đi học đúng không? “Thượng” với “hạ” hợp lại không phải chính là chữ “tạp” sao? Bởi vậy tên gọi tắt đương nhiên là Tạp Tạp, thật ngốc mà.”

*chữ thượng () ghép với chữ hạ () viết thành chữ tạp ()

Nếu hấn còn vô công, nhất định đem tiểu gia khóa này đánh bay mấy trường.

Hấn Lăng Tiều Cung chủ anh tuấn tiêu sái văn thông võ lược, không gì không giỏi, cư nhiên có ngày lại bị cười nhạo như lũ dân đen, thật sự không thể nhẫn, không thể nhẫn được.

Vốn thể kiên quyết mặc kệ hai con sóc chuột chỉ biết suốt ngày gặm hạt dẻ kia, chính là hấn thật không chịu nổi việc mỗi tối Thường Tiểu vừa về nhà là liền lải nhải, nói cái gì mà sóc chuột thật đáng thương, nói ai đó vô tâm vô phẩy, lải nhải đến mức Vũ Văn Tuấn không cách nào chuyên tâm luyện công, rốt cuộc không còn biện pháp, hấn đành phải toại nguyện tiểu gia khóa kia, đứng giờ thấy hạt dẻ đưa lên cho lũ sóc chuột kia làm điểm tâm, đổi lại chút yên tĩnh cho lỗ tai.

Hấn đường đường là Cung chủ Lăng Tiều Cung, từ lúc nào thì trở nên túng quẫn đến như vậy a?

Cuộc sống của Thường Tiểu rất đơn giản, mỗi ngày đến trường, đi làm, khi nghỉ ngơi thì đùa giỡn với hai con sóc chuột hoặc ngồi nghiên cứu hộp sắt nhỏ chứa vé số và một cái bình thủy tinh hình bầu dục. Vũ Văn Tuấn thấy Thường Tiểu đối với hai cái lọ ấy xem như bảo bối, yêu thích không buông tay, ban đầu hấn còn tưởng đó là pha lê, sau mới biết thứ đó gọi là thủy tinh, trong thế giới này rất thông dụng và tiên nghi, vậy mà Thường Tiểu lại nói, thứ quan trọng không phải là cái chai, mà là thứ đựng trong cái chai ấy.

Trong lọ chứa rất nhiều ngôi sao năm cánh được xếp từ giấy nhiều màu, Thường Tiểu gọi đó là sao may mắn, cậu nói chỉ cần đem ước mơ viết lên giấy, sau đó gấp lại, ước mơ có thể thành hiện thực, Vũ Văn Tuấn nghe xong, nội thương vừa khỏi lại vì hấn ghen nhin cười mà xém nữa tái khởi, hấn chưa bao giờ gặp người nào ngu ngốc như vậy, giấc mộng không thể dựa vào hi vọng và cầu nguyện mà thành, nó phải dựa trên dã tâm và sự khôn khéo, mà hai thứ này Thường Tiểu tuyệt đối không có.

Lười phản bác lại hành động ngu ngốc của Thường Tiểu nên mỗi khi thấy cậu xếp sao may mắn, Vũ Văn Tuấn liền tranh thủ ra một góc khác ngồi luyện công.

8. Phiền Lạc - Chương 8

“Vũ Văn Tuấn, anh có ước mơ nào không? Viết lên đây đi, ước mơ nhất định có thể thành hiện thực.”

Một đêm, Thường Tiểu ngồi xếp bằng trên thảm ở phòng khách xếp sao may mắn, cậu đem một ngôi sao màu xanh lam đã xếp xong bỏ vào trong bình, đột nhiên hướng Vũ Văn Tuấn hỏi.

Vũ Văn Tuấn nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu.

Tiền tài, địa vị, mỹ nhân, quyền thế, tất cả những thứ mọi người hằng ao ước hấn đều đã có đủ, ngay cả Thanh Ti, hấn cũng có thể dùng chính khả năng của mình cướp về chứ không cần phải cầu xin sự giúp đỡ nực cười của ngôi sao may mắn kia

“Không có!”

Nghe xong đáp án, Thường Tiểu nhìn hấn bằng ánh mắt thương hại.

“Anh thật đáng thương, ngay cả ước mơ cũng không có.”

Hắn không phải không có ước mơ, mà là mọi ước mơ của hắn đều đã thành hiện thực, vậy được chưa?

Cư nhiên bị một kẻ bản thân cho là ngu xuẩn tầm thường nói mình đáng thương, khoe môi Vũ Văn Tuấn run run rồi lại run run.

“Vậy ngôi sao này của ngươi là ước chuyện gì?”

“Là cho luận văn tốt nghiệp tháng sau, lời nhận xét của giảng viên rất quan trọng, nếu có thể qua cửa thuận lợi, vậy cơ hội tình được lương cao sẽ nhiều hơn một tí.”

Dựa trên “thành tích” suốt ngày bị người khác đuổi việc của ngươi, có thể tìm được chỗ làm tốt mới là lạ!

Vũ Văn Tuấn trong lòng phần nộ nghĩ.

Hắn sớm từ những cuộc nói chuyện dài dòng của Thường Tiểu mà biết được, ở nơi này nếu muốn tìm một việc tốt thì ít nhất phải tốt nghiệp một trường đại học hàng đầu nào đó, thế nhưng Thường Tiểu học ở một ngôi trường bình thường, thành tích của cậu cũng bình thường, lại nghèo đến không tiền không mối quan hệ, như vậy làm sao tìm được công việc tốt? Vũ Văn Tuấn đối với niềm tin có phần cố chấp của Thường Tiểu quả thật thêm vài phần bội phục.

“Anh lại không chịu tin những lời tôi nói!”

Thấy Vũ Văn Tuấn không cho là đúng, Thường Tiểu có chút lo lắng, cậu đem bình thủy tinh để ở trước mặt Vũ Văn Tuấn.

“Anh xem, trong bình này đều là sao may mắn chứa đựng các ước nguyện từ hồi còn nhỏ đến giờ của tôi, mỗi lần đều thành hiện thực, cho nên lần này nhất định cũng vậy!”

“Thế sao ngươi không viết một ước nguyện cho bản thân trở nên giàu có?”

“Tôi có viết mà, chỉ là chưa thành hiện thực thôi.”

Thường Tiểu chỉ một ngôi sao màu vàng trong bình, nói: “Chính là cái này nè, là cái tôi xếp khi còn rất nhỏ, tôi nghĩ một ngày nào đó nó sẽ thành hiện thực... Tôi nhớ rõ bản thân trước đây từng được ở trong một biệt thự rất lớn rất nguy nga, bên trong một vườn hoa rất lớn và đẹp, có một người phụ nữ dịu dàng ôn nhu ôm tôi, tôi nghĩ bà ấy nhất định là thiên sứ...”

Thấy Thường Tiểu vẻ mặt say mê, Vũ Văn Tuấn biết cậu lại đang mơ mộng, kì thật mỗi người thời thơ ấu đều có một giấc mộng, hắn trước kia cũng có, đó chính là trở thành Cung chủ Lăng Tiêu Cung, xưng bá thiên hạ, về sau hắn đã làm được, không phải dựa vào ảo tưởng hay trò xếp sao may mắn, mà là dựa vào chính thực lực cùng sự cố gắng của bản thân.

Không thể phủ nhận, trong mắt Vũ Văn Tuấn thì cách nói của Thường Tiểu về việc thực hiện mơ ước quả thật ngu ngốc, thế nhưng hắn không ghét ở chung với Thường Tiểu, thậm chí có đôi khi còn thích nghe cậu hồ ngôn loạn ngữ, đối với Vũ Văn Tuấn mà nói, Thường Tiểu tựa như một con tiểu súc vật hắn nuôi bên cạnh, súc vật thì không cần thông minh, chỉ cần ở những lúc nhàm chán có thể chọc cho chủ nhân vui vẻ là tốt rồi.

Mà hắn hiện tại cũng rất nhàm chán, không có sự vụ trong cung quán thân, nội thương điều dưỡng cũng tốn không ít thời gian, cho nên khi nhàn hạ nghe Thường Tiểu nói linh tinh, kì thật có loại lạc thú tựa như “thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn”.

Chờ đến khi về lại Lăng Tiêu Cung, liệu có còn được nhàn nhã như thế.

Thường Tiểu đột nhiên thở dài.

“Tôi biết anh lại không tin tôi mà, tất cả mọi người đều không tin, bọn họ nói tôi mơ mộng hão huyền, chính là tôi vẫn còn nhớ như in a.”

“Có lẽ khi ngươi còn nhỏ gia đình cũng rất giàu có, về sau thất bại, cho nên ngươi mới bị đưa vào cô nhi viện, đó chính là trí nhớ thời thơ ấu của ngươi.”

Đứa nhỏ thoát nhìn có chút suy sụp, thế là Vũ Văn Tuấn đành nói vài câu trái với lương tâm, súc vật phải đáng yêu nhiều sức sống thì mới chơi vui, cứ ủ rũ như vậy làm gì còn thú vị nữa?

Lời này của Vũ Văn Tuấn làm Thường Tiểu lập tức tươi tỉnh hẳn lên, cậu còn thật sự nói: “Cảm ơn anh, Vũ Văn Tuấn, anh là người đầu tiên tin tưởng tôi! Đã vậy tôi sẽ nói thêm một chuyện cho anh nghe, trong khu vườn đó còn có một đứa trẻ khác chơi chung với tôi, người đó đối với tôi tốt lắm, tôi đoán đó có thể là người thân của tôi, tôi từng hỏi qua viện trưởng, thế nhưng ông ấy bảo khi tôi được đưa đến cô nhi viện thì đã là trẻ mồ côi, căn bản không có người thân...”

Xem ra những tưởng tượng này của Thường Tiểu đều xuất phát từ tiềm thức, hi vọng có người thân đang tồn tại đâu đó, bất quá Vũ Văn Tuấn không muốn dây dưa quá nhiều vào loại chuyện này, hắn đang muốn tìm cách đuổi Thường Tiểu vào phòng ngủ, ai ngờ Thường Tiểu từ trong ba lô lôi ra một quyển sổ ghi chép, sau khi mở ra thì chạy đến trước mặt hắn hỏi: “Nói cho tôi ngày sinh nhật của anh đi.”

Vũ Văn Tuấn đề cao cảnh giác, hắn không đem sinh nhật của mình nói cho bất kì ai, đó là để phòng ngừa kẻ khác sử dụng vu thuật, ngay cả những lần cung nhân vì hắn tổ chức sinh thần cũng đều là sinh nhật giả hắn tự bịa ra.

“Ta sinh vào tiết Đoan Ngọ.”

“Ngày sinh đặc biệt thiệt nha, cho dù không ghi lại chắc cũng không quên đâu.”

Thường Tiểu viết thời gian lên trên sổ, lại hỏi: “Cả ngày ngồi mãi ở nhà anh có cảm thấy chán không? Nếu anh muốn ra ngoài, cuối tuần này tôi có thể xin nghỉ phép cùng anh đi shopping.”

Vết thương trên vai Vũ Văn Tuấn khép miệng rất nhanh, hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của Thường Tiểu, nghe cậu nói như thế, Vũ Văn Tuấn cũng có chút động tâm, chính là đi ra ngoài hiện giờ là sẽ rất mạo hiểm.

Trên TV đang phát tin tức có liên quan đến Kinh Phong, nhìn đến khuôn mặt giống hệt bản thân đang lúc ẩn lúc hiện trên TV, tâm tình Vũ Văn Tuấn nhất thời trầm xuống không ít.

Trước khi dưỡng thương xong, hắn không nên mạo hiểm, bất quá nếu hắn dịch dung, vậy có lẽ....

Thường Tiểu vẫn còn ngồi bên cạnh cảm thán.

“Hai người bộ dạng thật giống nhau a, đây là nguyên nhân anh quan tâm đến những chuyện của Vũ Văn Tuấn sao?”

Mấy ngày trước Vũ Văn Tuấn cùng cậu đọc rất nhiều tạp chí, mặt trên đều đăng tin cùng hình ảnh Phó Thanh Ti trong buổi trình diễn thời trang của Kinh Phong, Thường Tiểu cực hâm mộ hóa trang của Thanh Ti nên thu thập rất nhiều tạp chí có liên quan đến cậu ấy.

“Không, chuyện ta đang nghĩ là cái khác.”

Nơi này mặc dù không có nhân bì diện cụ, bất quá một vài dụng cụ hóa trang kì lạ ở đây cũng có cùng công hiệu, đây là cảm giác của Vũ Văn Tuấn sau khi xem một vài chương trình dạy trang điểm, dịch dung cùng hóa trang nguyên căn đều từ cùng một gốc, chỉ cần thêm chút sửa chữa đều dùng được, việc còn lại chỉ là tìm mua nguyên liệu.

Thường Tiểu nghe theo yêu cầu của Vũ Văn Tuấn mua rất nhiều tài liệu và đồ dùng trang điểm, bởi vì Vũ Văn Tuấn trước đó không có nói cho cậu nghe nguyên nhân nên đêm hôm ấy Thường Tiểu đi làm thêm về, vừa vào cửa liền thấy một người xa lạ đứng trước mặt mình, phản ứng đầu tiên của cậu chính là gọi điện thoại báo cảnh sát, nào ngờ di động vừa nhắc lên thì đã bị đối phương đoạt lấy, sau đó cả người bị túm lên, ném tới ghế sofa.

Sofa mềm mại đương nhiên sẽ không làm Thường Tiểu bị thương, đến khi nhận ra tia cười trên mặt tức trong mắt đối phương, cậu không khỏi nghẹn lời nhìn trần trời, hơn nửa ngày mới kêu lên: “Vũ Văn Tuấn!”

Vũ Văn Tuấn trước đó không nói ra, vốn có dụng ý muốn dọa Thường Tiểu một phen, mà phản ứng quá mức khoa trương của cậu thật sự đã thỏa mãn cái hư vinh tâm của hắn không ít.

Tiểu gia khóa này quả thật chọc rất vui, người tình của hắn nhiều vậy nhưng không ai có được biểu hiện phong phú như thế, sau này đem cậu mang về Lăng Tiêu cung, khi không có việc thì tìm cậu làm mấy trò cười cũng không tệ ...

Ý niệm bất chợt nảy ra này làm Vũ Văn Tuấn sững sốt, hẳn tới đây là để tìm nam sủng của mình về, sao lại có thể dây dưa quá nhiều với kẻ khác? Loại nam hài không đầu óc cũng không tư sắc như vậy chỉ xứng làm sủng vật mà thôi.

Chú thích:

Từ thông dụng bên Việt Nam mình là vé số, còn nguyên văn trong QT là “lục hợp thải”, cũng là một dạng vé số của Trung Quốc

*“Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân”, trích từ một bài thơ Đường, tác giả Lý Thiệp.

“Chung nhật hôn hôn túy mộng gian

Hốt văn xuân tấn cường đăng sơn

Nhân quá trúc viện phùng tăng thoại

Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân.”

‘Phù sinh’ có nghĩa là sống trôi nổi trên mặt nước.

Ý nghĩa nôm na chính là trong cuộc sống bận rộn hoặc mơ mơ màng màng, ngẫu nhiên trộm chút thời gian để nhàn rỗi, làm chuyện mình muốn làm, nhân sinh như thế mới thú vị.

9. Phiền Lạc - Chương 9

Thường Tiểu xông lên, nhón chân giống như đang nắn tượng đất mà nắn nắn hai má của Vũ Văn Tuấn, đôi con ngươi trong veo như phát ra ánh sáng.

“Trời ạ, Vũ Văn Tuấn, anh hoàn toàn biến thành một người khác rồi, đây là dịch dung mà truyền thuyết vẫn nói tới sao? Thật kì diệu nha.”

Đối với những nam sinh mới lớn, có kinh nghiệm luyện tiểu thuyết võ hiệp trong nhiều năm như Thường Tiểu thì việc hâm mộ các loại võ công thần kì cũng là dễ hiểu, hiện tại chính mắt nhìn thấy sự kì diệu của thuật dịch dung, Thường Tiểu không khỏi kích động vạn phần.

Không thích bị kẻ khác đụng chạm như vậy, Vũ Văn Tuấn dè tay Thường Tiểu lại rồi đẩy cậu ra, ai ngờ tay vừa rời lỏng, đứa nhỏ lại lập tức nhào lên, bắt đầu lần thứ hai chà đạp hai má của hắn.

Giống như sủng vật có đôi khi thật bốc đồng, bất quá đụng chạm là cách biểu hiện sự thân thiết của chúng, nghĩ vậy, Vũ Văn Tuấn liền thở dài, kệ cậu đi, ngấm lại lần này cũng là lỗi của mình, ai bảo hắn muốn tạo cho Thường Tiểu một cái kinh hỉ làm chi.

Gây sức ép hơn nửa ngày Thường Tiểu mới an tĩnh lại, đương nhiên ngoại trừ cái miệng.

“Nguyên lai những thứ được viết trong tiểu thuyết đều là thật, Vũ Văn Tuấn, người cổ đại các anh có phải ai cũng biết thuật dịch dung và võ công không? Còn khinh công thì sao? Có phải cũng giống mấy thứ người ta diễn trong TV không?”

Lần trước Vũ Văn Tuấn vì muốn dọa Thường Tiểu, từng hạ Xích Diễm chi độc lên người cậu, đáng tiếc cậu hoàn toàn chẳng chú ý, về sau Vũ Văn Tuấn tự thấy nhàm chán, liền giải độc cho cậu, vì vậy võ công với

dịch dung Thường Tiểu đều đã thấy qua, hiện tại chỉ còn lại khinh công thôi.

“Cũng không khác mấy.”

Sợ Thường Tiểu lại hỏi mãi không ngừng, Vũ Văn Tuấn thuận miệng nói một câu.

Hắn không dám nói lần đầu xem phim kiếm hiệp, cái loại công phu mèo quào đó tàn tạ đến mức làm hắn tức xém nữa đập nát màn hình.

Thấy Thường Tiểu vẻ mặt mong chờ, Vũ Văn Tuấn giật mình.

“A Tiểu, người cứu ta một mạng, ta có thể đáp ứng với người một nguyện vọng, nếu người muốn học võ hoặc dịch dung, ta liền chỉ dạy người một ít.”

Hắn không muốn nợ Thường Tiểu một ân tình, thế nhưng càng không tưởng tượng được người kia vừa nghe lời này thì liền giơ ra ba đầu ngón tay, hai mắt phát sáng, hỏi: “Ba! Ba được không? Đại hiệp trong mấy bộ phim cổ trang bình thường đều hưởng ba nguyện vọng cả, võ công, dịch dung, còn có khinh công ...”

Ánh mắt vốn có chút nhu hòa của Vũ Văn Tuấn nhất thời lạnh xuống, hắn đẩy người vẫn còn đang mặt mày hớn hở kia ra, lạnh lùng nói: “Một!”

Hắn chán ghét những kẻ lòng tham không đáy, lời kia của Thường Tiểu đã phạm vào điều tối kỵ của hắn, đáng tiếc có kẻ căn bản còn không chú ý đến lửa giận của hắn, vẫn nhất thiết hỏi: “Vậy có học cấp tốc không? Có bí tịch bí kíp gì không, bảo điển linh tinh gì đó, như vậy rất nhanh liền luyện thành cao thủ.”

Phương pháp đi tắt không phải không có, tỉ như trực tiếp truyền vào cơ thể đối phương một ít nội lực, việc này đối với kẻ mới tập tành mà nói, đương nhiên là hưởng dụng vô cùng, bất quá Vũ Văn Tuấn hiển nhiên sẽ không làm mấy loại chuyện ngu ngốc này.

Hắn thản nhiên hỏi: “Vậy người có thể trực tiếp học từ tiểu học lên đại học không?”

“Không thể”

“Nếu không thể, vậy không cần trông chờ vào mấy giấc mộng như một bước lên trời, bất quá, nếu người đem hi vọng này viết vào ngôi sao may mắn rồi cầu nguyện một phen, không chừng có một ngày thật sự có thể trở thành võ lâm cao thủ.”

Không cảm nhận được sự châm chọc trong câu nói của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu thở dài.

“Tôi hiểu ý anh rồi, luyện công nói ra cũng phải mười năm gian khổ bỏ công tập luyện đúng không? Vậy

hay là thôi đi, lấy khả năng linh ngộ của tôi ra tính, cho dù học hết mười năm cũng không chắc đạt được thành tựu gì.”

Hừ, tiểu gia khóa vẫn là có chút biết người biết ta.

Còn tưởng Thường Tiểu sẽ tiếp tục cò kè mặc cả, nào ngờ cậu sau khi nghe hắn nói xong liền từ bỏ, tự quay về phòng nghỉ ngơi, Vũ Văn Tuấn ngược lại bị làm lơ vứt ngoài phòng khách biến thành ngơ ngác ngắc ngác không biết chuyện gì, hơn nửa ngày hắn mới hiểu ra nguyên lai ba cái nguyện vọng mà Thường Tiểu xin xỏ khi này chỉ đơn thuần là hứng khởi nhất thời của trẻ con, đến khi vừa biết phải cố gắng thì liền từ bỏ, hưng trí lên nhanh mà rút xuống còn nhanh hơn.

Người này thật sự đã hai mươi ba tuổi sao? Hắn năm hai mươi ba tuổi thì đã là Cung chủ Lăng Tiêu Cung uy chấn vô lâm, có trong tay vô số sủng thiếp thị hầu, vậy mà Thường Tiểu nhìn sao cũng vẫn chỉ là đứa nhỏ chưa trưởng thành, chẳng lẽ nơi này mọi người phát triển chậm vậy sao?

Buổi tối thứ năm, Vũ Văn Tuấn đang ở phòng khách vận công điều tức, chợt nghe tiếng bước chân một dồn dập hối hả, đó là tiếng bước chân của Thường Tiểu, thế nhưng trong đó lại pha lẫn sự kinh hoàng hỗn loạn, Vũ Văn Tuấn đi tới mở cửa, sau đó chỉ thấy cậu nhào tới rồi té ngã xuống.

“Vũ Văn Tuấn, tôi hôm nay gặp cướp!”

Ba lô Thường Tiểu vẫn dùng đã không còn, quần áo hỗn độn, bên trái trán còn sưng thật to, hơi hơi lộ ra màu xanh tím.

Vũ Văn Tuấn kéo Thường Tiểu ngồi xuống ghế sofa, nhìn ra được đứa nhỏ bị kinh hách không ít, không những hô hấp dồn dập mà thân mình còn run rẩy không ngừng, bắt quả đây không phải mà Vũ Văn Tuấn quan tâm, cái hắn hoài nghi là liệu chuyện này có liên quan gì tới Vũ Văn Tuấn hay không.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, tôi tan ca xong đi chưa được bao xa thì bị một đám côn đồ vây lấy, chính là chỗ gần với bờ sông nơi chúng ta từng gặp nhau ... Bọn họ trong người còn mang dao, chặn đường tôi đòi tiền, thật là khủng khiếp, tôi đem ba lô quăng lại cho bọn họ xong thì chạy như bay về đây, may mà tôi chạy mau, chính là xe đạp bị mất rồi, phù phù”

Kịch liệt thổ dốc làm hai má Thường Tiểu ửng đỏ, con ngươi đen lầy lóe ra sợ hãi không thôi, run rẩy run rẩy tựa như hai con sóc chuột kia, bộ dáng đáng yêu lại đáng thương này của hắn làm Vũ Văn Tuấn rất buồn cười, ngay cả lo lắng ban đầu cũng quên mất.

Hắn suy nghĩ một hồi, Vũ Văn Tuấn nếu biết hắn ở trong này, muốn động thủ hắn sẽ dùng súng chứ không dùng dao, mà xét theo sự xui xẻo trước giờ của Thường Tiểu, xem ra lần này chỉ đơn thuần là vậy thôi.

“Thật kì lạ, khu này trị an rất tốt, hơn nữa ven đường đều là khu dân cư, sao lại có cướp nhỉ? Xem tư thế của bọn hắn, giống như đang ôm cây đợi thỏ ...”

Giọng thì thầm tự hỏi của Thường Tiểu làm Vũ Văn Tuấn giật mình, hắn hỏi: “Bị cướp cái gì?”

“Không có gì, đã là cuối tháng rồi, trong ví của tôi chỉ còn vài đồng tiền lẻ, haha, bọn côn đồ kia nếu phát hiện cướp về chỉ toàn là tiền xu, không biết có khi nào tức tới hôn mê luôn không ...”

Có Vũ Văn Tuấn bên cạnh, Thường Tiểu rất nhanh liền trấn định lại, cậu tưởng tượng tới sắc mặt của đám người kia khi mở ví tiền ra, không khỏi cười ha hả.

Thật đúng là tiểu quỷ đánh hoài không chết mà.

*Nguyên văn: bách đả bất tử: trong câu này là chỉ người vô tư vô lo, dù bị dạy dỗ thì cũng mau quên, không suy nghĩ được nhiều.

“Vậy vết thương trên trán cậu là từ đâu mà ra?”

“Ách, mắt tôi bị cận nhẹ, trong đêm tối vì sợ bị bọn họ đuổi theo nên liều mạng chạy như điên, không ngờ lúc quẹo cua thì tông phải tường ...”

Cho dù Vũ Văn Tuấn vốn luôn bắt cẩu ngôn tiểu, lúc này cũng không thể nhịn xuống mà cười ra tiếng.

*bắt cẩu ngôn tiểu: không tùy ý nói cười.

Nếu không liên quan gì tới mình thì cũng chẳng cần hỏi nhiều, chỉ là trong lòng có chút nghi ngờ.

Nhìn cách ăn mặc của đứa nhỏ này liền biết cậu chẳng béo bở gì, nếu là ngẫu nhiên gặp cướp thì còn thôi đi, đằng này nếu đúng như cậu nói, những người đó là ôm cây đợi thỏ thì phải suy xét lại một chút, Vũ Văn Tuấn chợt nhớ tới chuyện mấy ngày trước Thường Tiểu giúp hắn đem ngọc đi bán, có lẽ đã lộ ra rồi bị người khác theo dõi.

“A Tiểu, chuyện người bán ngọc có nói với ai không?”

“Không có a, bắt quá tôi từng hỏi Rau Cần có tiệm buôn ngọc nào tốt một chút không.”

Thường Tiểu quán băng đi từ phòng bếp ra, ngồi xếp bằng trước sofa, mặt nhăn mày nhíu xoa xoa trán.

10. Phiên Lạc - Chương 10

Tần Thái?

Vũ Văn Tuấn giật mình, nhưng lại thấy bộ dáng chặt vật tể mi lộng nhân của Thường Tiểu liên không khỏi buồn cười.

Tên của tiểu gia khóa này đặt thật không sai, cùng cậu ở một chỗ, chính mình tựa hồ cười nhiều hơn trước.

“Để ta dạy ngươi một vài thế võ căn bản đi, như vậy sau này dù gặp tình huống tương tự ngươi cũng không chặt vật như thế.”

“Không học đâu, đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục, chuyện vất vả như vậy tôi mới không ham, cùng lắm tôi gặp chủ quán xin đổi thành ca ngày, như vậy là không sao rồi.”

Nghe nói không có đường tắt để đi, Thường Tiểu liên đối với việc luyện võ hưng trí sụt giảm.

Sáng sớm hôm sau, cái trán Thường Tiểu sưng to kinh khủng, Vũ Văn Tuấn viết cho cậu một đơn thuốc, bảo cậu đi Đông y đường bốc được, làm tan máu bầm trên trán, cục u mới dần dần tiêu hạ, đêm đó, bình thủy tinh của Thường Tiểu lại tăng thêm một ngôi sao may mắn màu đỏ.

“Xe đạp mất rồi a mất rồi a, vậy dự báo tương lai mình có thể chạy Ferrari nha, A Tiểu, cố lên!”

Nghe Thường Tiểu đối với bình thủy tinh thì thà thì thăm, Vũ Văn Tuấn không khỏi liên tục lắc đầu.

Chủ nhật hai người ra ngoài, Thường Tiểu thấy Vũ Văn Tuấn dịch dung thành một khuôn mặt tầm thường, kì quái hỏi hắn sao phải làm vậy, bị hắn một câu ‘liên quan gì đến ngươi’ phải trở về, hắn phát hiện trong lúc ở chung với Thường Tiểu, năm chữ này quả thực là kim khẩu ngọc ngôn, chỉ cần nói ra, Thường Tiểu nhất định sẽ im miệng lại.

Vũ Văn Tuấn đầu tiên đi đổi mấy bộ quần áo trước kia Thường Tiểu mua cho hắn, áo thì còn đỡ, thế nhưng cách may quần ở đây hắn thật không miễn cưỡng khen ngợi được, không nói đến việc mặc quần mà chặt ninh ních, cái thứ gọi là khóa kéo nằm ngay chính giữa kia mới khiến hắn lo lắng nếu lỡ tay một cái, còn không phải cắt trúng chỗ yếu hại sao, vậy mà Thường Tiểu bên cạnh còn cố tình không ngừng vuốt vuốt rồi nắn nắn vai cùng cơ ngực của hắn, khen không dứt miệng, không nghĩ tới bản thân có ngày sẽ bị một tên mao đầu tiểu tử phi lễ, Vũ Văn Tuấn tức giận đến vùng tay, làm cho Thường Tiểu ném trái cảm giác tung người bay lên không trung là thế nào, cuối cùng ngã xuống ghế sofa.

Cuối tuần thì những khu phố sầm uất luôn cực kì đông đúc, ngồi xe điện cùng xe buýt cảm giác rất mới lạ, bất quá Vũ Văn Tuấn vẫn cảm thấy hứng thú với xe ô tô nhất, Thường Tiểu thích xe, tới khu trung tâm rồi thì liền kéo hắn đi showroom của cửa hàng xe nổi tiếng, thuộc tên như lòng bàn tay mà nói mãi không ngừng, làm cho Vũ Văn Tuấn cũng nhen nhóm ý định mua xe.

Đương nhiên, việc đó cũng phải có tiền.

Sau giờ cơm, hai người đi trung tâm mua sắm chọn quần áo, cô nàng nhân viên phục vụ bên cạnh không ngừng khen vóc dáng Vũ Văn Tuấn thực đẹp, không đi làm người mẫu thì thực đáng tiếc.

“Ai, vẫn là người có tập võ thì tốt mà, vóc dáng đều cao như vậy. ...”

Ra khỏi trung tâm mua sắm, Thường Tiểu cười nói với Vũ Văn Tuấn.

Vóc dáng của cậu chỉ cao tới vành tai Vũ Văn Tuấn, hai người đứng cùng một chỗ, làm cho cậu chẳng còn chút tự tin nào.

Không để ý tới Thường Tiểu một bên than thở tự oán tự tránh, sự chú ý của Vũ Văn Tuấn hoàn toàn bị thân ảnh quen thuộc của một người bên ngã tư đường đối diện thu hút.

Là Thanh Ti cùng tình nhân của cậu.

Nhìn đến bọn họ sánh vai cười nói đi vào một cửa hàng bên cạnh, Vũ Văn Tuấn trong lòng đột nhiên dấy lên một trận tức giận, trong mắt bắn ra quang mang lạnh lùng cùng trào phúng.

Cười đi, để xem các người còn cười được bao lâu ...

“Bên kia là cửa hàng chuyên doanh về trang phục của Kinh Phong ..., anh muốn đến đó xem không? Bất quá quần áo bên đó bán đều rất đắt, nhìn thôi chứ không mua nổi đâu.”

Thấy Vũ Văn Tuấn cứ nhòm chằm chằm đối diện, Thường Tiểu còn tưởng hắn cảm thấy hứng thú với cửa hàng trang phục kia nên liền giải thích, nào ngờ Vũ Văn Tuấn hừ lạnh một tiếng.

“Không hứng!”

“Nếu không chúng ta đi uống trà đi, gần đây có một quán trà, điểm tâm quán đó ăn rất ngon, lại tiết kiệm.”

“Khụ khụ ...”

Vũ Văn Tuấn trong lòng vẫn còn tức giận, liền thoáng cảm thấy lồng ngực đau đốn, ho khan không ngừng tràn ra khỏi miệng làm Thường Tiểu hoảng sợ vội vàng đỡ lấy hắn.

“Vũ Văn Tuấn, anh không thoải mái sao?”

“Không có việc gì ...”

Ho khan là do chân khí nhất thời ngưng tụ, hắc hiện tại nội lực suy yếu, tối kỵ để cho tâm tình kích động, chính là nhìn thấy người mình yêu cùng kẻ khác khanh khanh ta ta thân mật như vậy, bản thân lại chỉ có thể nhẫn nại tránh ở một bên, trong lòng liền phần uất vô cùng.

Một bàn tay ở sau lưng hắc nhẹ nhàng vỗ về, làm cho khí tức bất ổn dần dần bình tĩnh trở lại, bộ dáng tràn đầy lo lắng của Thường Tiểu khiến lòng hắc ấm áp không ít.

Hắc đối với loại hành động thân mật này của Thường Tiểu có cảm giác như đã quen từ lâu, đứa nhỏ này tâm địa không xấu, chỉ tiếc quá ngốc, nếu không hắc thật sự nghĩ đến chuyện thu cậu làm đồ đệ

“Vũ Văn Tuấn, sắc mặt anh thật khó coi, nhất định là rất mệt, tôi thấy chúng ta vẫn là nên trở về thôi.”

Vũ Văn Tuấn điều chỉnh một chút nội tức, cảm thấy đỡ hơn rất nhiều, hắc đang vì sự quan tâm của Thường Tiểu mà cảm động, lại nghe tới câu tiếp theo của đối phương.

“Nơi này cách nhà của chúng ta rất xa, anh nếu té xỉu ở đây thì tôi cũng không cách nào mang anh về được, kêu taxi thì rất tốn kém ...”

Trước mặt một trận choáng váng, lần này tuyệt đối là bị Thường Tiểu chọc tức, hắc nếu thật sự thu nhận tên ngốc này làm đồ đệ, nhất định có ngày bị cậu chọc cho tức chết.

“Thường Tiểu!”

Theo tiếng gọi nhìn sang, một nam sinh tướng mạo tuấn tú khí chất đỉnh đặc từ đối diện đi tới, dáng người cao to của y ở trong đám đông thực nổi bật, vừa thấy y đến, Thường Tiểu hai mắt liền phát sáng.

“Trữ học trưởng, thật trùng hợp”

“Em cũng cùng bạn đi dạo phố sao?”

Nam sinh đó nhìn đến Vũ Văn Tuấn bên cạnh Thường Tiểu, hỏi.

“Đúng vậy, để em giới thiệu, đây là học trưởng của tôi Trữ Phi, còn đây là Vũ Văn Tuấn.”

“Xin chào.”

Trữ Phi đưa tay hướng về phía Vũ Văn Tuấn, thế nhưng người kia ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không

có.

“Bắt tay bắt tay, đây là phép xã giao của chúng tôi a!”

Bên hông bị nhẹ nhàng huých một chút, nghe được Thường Tiểu nhỏ giọng thúc giục, Vũ Văn Tuấn vẫn vô động vu trung.

Hắn đương nhiên biết bắt tay là lễ tiết ở nơi này, bắt quá điều đó không có nghĩa là hắn phải làm theo, hắn không quen, lại càng không thích cùng người khác bắt tay.

Trữ Phi có chút xấu hổ mà rút tay về, bắt quá Thường Tiểu so với y càng có vẻ xấu hổ hơn, mặt lập tức đỏ bừng, lúng ta lúng túng nói: “Bạn em có chút trầm cảm tự kỉ, học trưởng, mong anh đừng trách.”

“Không sao”

“Học trưởng, anh cuối tuần không phải bận rộn nhiều việc sao? Hôm nay sao lại rảnh rỗi đi dạo phố?”

“A, bạn anh muốn mua vài bộ sách ngoại ngữ, kêu anh đi cho vài ý kiến tham khảo, bọn anh hẹn gặp nhau ở Mộng Nhã, còn hai người? Có muốn đi qua đó ngồi một chút không?”

“Được được.”

Thường Tiểu liên tục gạt đầu, kéo Vũ Văn Tuấn chạy theo.

Thấy đôi mắt trong veo của cậu mang theo ý cười loang loáng, hai má cũng vì hưng phấn mà ửng đỏ, Vũ Văn Tuấn giật mình.

Đứa nhỏ thích nam nhân này.

Chú thích:

* Đông tam cửu, hạ tam phục:

Được dựng thành câu ngạn ngữ “lạnh vào tam cửu nóng vào tam phục”, là những kinh nghiệm nhân dân ta đã tính lỹ trong cuộc sống thực tế từ lâu đời. “Tam cửu” chỉ ngày chín thứ ba (chín chín tám một ngày), sau Đông chí, ước chừng trung hạ tuần tháng 1. “Tam phục” chỉ Sơ phục (canh nhật thứ ba sau hạ chí), trung phục (canh nhật thứ tư sau hạ chí) và mạc phục (canh nhật đầu tiên sau lập thu), trong khoảng thời gian từ trung tuần tháng 7 đến trung tuần tháng 8.

Điều này được xét đến dựa trên nhiệt lượng mặt đất hấp thụ và phân tán bao nhiêu vào các thời điểm trên, vào Đông chí ban ngày thường ngắn, mặt đất hấp thụ được rất ít nhiệt lượng do ánh sáng mặt trời bức xạ, thế nhưng vào thời điểm này do nhiệt lượng mà mặt đất phân tán ra nhiều hơn nhiệt lượng mà nó hấp thụ được nên nhiệt độ không khí gần sát mặt đất không ngừng giảm xuống, nhiệt lượng mặt trời mà mặt đất hấp thụ dường như không bằng nhiệt lượng mà mặt đất phân tán, vì thế thời tiết mới đạt đến thời điểm lạnh nhất.

Hạ chí là ngày mà ban ngày dài nhất và ban đêm ngắn nhất, nhưng thời gian nóng nhất trong năm lại không phải hạ chí mà là thời kì “tam phục” sau hạ chí. Cũng giống như lí giải ở phần trên, sau Hạ Chí, tuy ban ngày dần ngắn lại và ban đêm dần dài hơn nhưng trong một ngày ban ngày vẫn dài hơn ban đêm, hằng ngày nhiệt lượng mà mặt đất hấp thụ được vẫn nhiều hơn mà nhiệt lượng mà mặt đất phân tán ra, nhiệt độ không khí sát mặt đất vẫn ngày càng cao. Đến thời kì “tam phục”, nhiệt lượng mà mặt đất hấp thụ được dường như bằng với nhiệt lượng mà nó phân tán ra, thời tiết vì thế mà nóng nhất. Càng về sau nhiệt độ mặt đất hấp thụ được dường như cũng bằng với nhiệt lượng mà nó phân tán ra, nhiệt độ cũng bắt đầu giảm dần, cho nên thời điểm nóng nhất trong năm là vào “tam phục” sau Hạ chí.

11. Phiên Lạc - Chương 11

Mộng Nhã là một quán cà phê đặc biệt thanh nhã ở gần đó, sau khi cả ba đều đã ngồi xuống Trữ Phi gọi ba ly cà phê, y lịch sự đem sữa và đường đẩy về phía Thường Tiểu và Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu thấy thế liền liên tục xua tay.

“Em thích cà phê thuần đen, thêm đường hoặc sữa sẽ làm mất đi mùi vị nguyên bản của nó.”

Trữ Phi trên mặt lộ vẻ tán thưởng.

“Anh cũng giống em, mỗi lần nhìn đến mấy người liều mạng đem đường cho vào cà phê, anh liền nghĩ nếu đã sợ đắng như vậy thì sao không trực tiếp uống nước trái cây đi, cần gì phải lãng phí cà phê thế chứ.”

“Đúng vậy đúng vậy, anh nói cực kì hợp ý em.”

Thường Tiểu hợp một ngụm cà phê, đối với lời nói của Trữ Phi liền thanh đồng ý không ngừng.,

Cái thứ này so với thuốc Đông y có khi còn muốn đắng hơn

Đây là phản ứng của Vũ Văn Tuấn ngay sau khi uống xong ngụm cà phê đầu tiên, nếu không phải đã nghe qua vài câu đối thoại của hai người kia mà có chuẩn bị tâm lí trước, chỉ sợ một ngụm cà phê này lập tức bị hắt phun ra rồi, thế là toàn bộ đường cùng sữa trước mặt bị hắt không thương tiếc đổ hết vào ly cà phê, Trữ Phi nhìn thấy thì không khỏi giật mình tròng lớn mắt, Thường Tiểu xấu hổ mà giải thích.

“Bạn của em thích đồ ngọt, mấy người bị tự kỉ trầm cảm đều như vậy, đều như vậy a ...”

Vũ Văn Tuấn uống cà phê, mắt lạnh nhìn Thường Tiểu hưng trí bừng bừng cùng Trữ Phi nói chuyện phiếm,

nói đến tận lúc bạn của Trữ Phi vào quán cà phê, y mới đứng dậy chào tạm biệt, thấy y muốn rút tiền ra, Thường Tiểu vội ngăn lại.

“Chỉ là li cà phê thôi mà, để em trả là được rồi.”

“Vây cũng được, thế thì lần sau anh sẽ mời em lại”

Trữ Phi mỉm cười, cùng bạn của y rời đi.

“Uy, hoàn hồn.”

Thấy người kia đã muốn rời đi mà Thường Tiểu lại vẫn như cũ sững sờ đứng tại chỗ, Vũ Văn Tuấn nhìn không được dùng khủy tay huých huých cậu một cái, Thường Tiểu lấy lại tinh thần, lập tức gọi phục vụ mang tới hai cái bánh trứng cùng một ly nước trái cây, cầm đầu cầm cổ ăn uống một trận.

“Kì thật người căn bản không thích cái thứ đồ uống đắng ngắt lại có cách thưởng thức quy củ thế này phải không?”

Thấy biểu tình Thường Tiểu so với cà phê còn muốn đắng hơn mấy phần, Vũ Văn Tuấn nhìn không được cười nhạo nói.

Đứa nhỏ thăm mển Trữ Phi, lại sợ bị đối phương xem thường, thế nên liều mạng phụ họa theo lời nói của y, chỉ tiếc người ta tựa hồ không hề để tâm đến cậu.

“Kì thật tôi không thể uống cà phê, uống nhiều sẽ bị đau dạ dày, Vũ Văn Tuấn, xin lỗi nha, vừa rồi không nói chuyện gì với anh.”

“Không sao.”

Vũ Văn Tuấn đối với cuộc trò chuyện của bọn họ vốn không hứng thú, nhưng thật ra hai người vừa vào lại khiến hắn chú ý hơn, bởi vì một trong hai người bên hông đột lên, rõ ràng có mang vũ khí, mắt Vũ Văn Tuấn vốn tinh tường, nhìn đến dưới lớp áo sơ mi sau lưng hắn mơ hồ ẩn hiện hình xăm long hổ dữ tợn.

“Vũ Văn Tuấn, anh cứ từ từ ăn, tôi gọi điện thoại nha?”

Thường Tiểu đem một cái bánh trứng đưa cho Vũ Văn Tuấn rồi cầm di động gọi điện, bên kia vừa bắt máy cậu liền vui vẻ nói: “Rau Cần, cậu đoán xem hồi này tớ vừa gặp ai? Trữ học trưởng a, đúng là trùng hợp mà, trên đường đồng người như vậy, anh ấy cư nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy tớ...”

Nhìn đến Thường Tiểu tươi cười vẻ mặt hưng phấn, đôi mắt to tròn cũng cong lên thành hình trăng lưỡi

liềm, Vũ Văn Tuấn chỉ biết đưa nhỏ lại bắt đầu nằm mơ, hần ăn bánh trứng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt hai nam nhân kia.

“Vừa rồi hai chúng tớ còn uống cà phê với nhau, phải, tớ đúng là không thích cà phê, chính là uống cà phê cùng Trữ học trưởng thì cảm giác phải khác chứ, cái gì? Tớ biết nhà anh ấy rất có tiền, nhưng chuyện này liên quan gì tới tớ? Được rồi được rồi, tớ biết rồi mà...”

Gần nửa giờ tiếp theo, Vũ Văn Tuấn không ngừng nghe bên cạnh lải nhải mấy câu như vậy, hần bắt đầu bội phục khả năng chịu đựng của Tần Thái, đổi lại là hần, không cần tới năm phút đã lập tức ngắt điện thoại của Thường Tiểu rồi.

Nói chuyện phiếm rồi cuộc vì điện thoại hết pin mà phải dừng, Thường Tiểu gọi nhân viên tới tính tiền, thấy vẻ mặt cậu tái nhợt sau khi nhìn giấy thanh toán, Vũ Văn Tuấn thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Không có tiền trả? Hình như sáng nay trước khi ra ngoài Thường Tiểu có lấy tiền mà.

“Không có gì, ha ha, cà phê chỗ này đúng là ... rất tuyệt a ...”

Nhìn Thường Tiểu rất rất không tình nguyện mà đem hai tờ tiền giá trị lớn đưa cho phục vụ rồi lại trông trông ngóng ngóng chờ đối phương trả lại mấy đồng cắt lẻ, Vũ Văn Tuấn không khỏi cười lạnh.

“Người nếu đã muốn lấy chút mặt mũi thì đừng có so đo nhiều ít tiền!”

Hần có biết sơ qua việc tiền bạc của Thường Tiểu, không nghĩ tới ba ly thuốc đông y đắng nghét này giá gần bằng hai trăm đồng, tiền lương một tuần công vất vả của Thường Tiểu cứ như thế mà mất đi, thật không thể trách cậu lại đau lòng như vậy.

Đêm đó lúc Vũ Văn Tuấn vận công điều tức, Thường Tiểu hưng phấn ở một bên chạy qua chạy lại, ngay cả cơm chiều của hai con sóc chuột kia cũng quên cho, cậu đem một ngôi sao may mắn màu hồng trình trình trọng trọng bỏ vào chai, sau đó mới đem vé số mua hôm nay cho vào hộp sắt.

“A Tiểu, tự vô phòng mình mà chơi, đừng ở đây quấy rầy ta luyện công.”

Bị Thường Tiểu ở bên cạnh gây sức ép, Vũ Văn Tuấn căn bản không dám luyện công, hần còn chưa muốn chết vì tẩu hỏa nhập ma.

“A ...”

Nhìn đến tiểu gia khóa ngoan ngoãn ôm hai cái chai trở vào phòng, Vũ Văn Tuấn đang chuẩn bị luyện công, ai ngờ cậu lại lập tức chạy ra, hỏi: “Vũ Văn Tuấn, anh nói xem, thích một người có tiền thì có đúng không?”

Vũ Văn Tuấn nhú mày, bình thường tuy Thường Tiểu nhiều chuyện lại thích nói, nhưng nếu nhìn thấy hắn luyện công thì sẽ biết im lặng rồi đi, đêm nay xem ra cậu quá hưng phấn rồi ... ngay cả lời cảnh cáo của hắn cũng dám quên.

Hắn hừ một tiếng, cười nhạt.

“Kẻ không thích người có tiền, họa là kẻ đầu óc có vấn đề.”

“Nhưng mà Rau Cần nói Trữ học trưởng không những có tiền, bộ dáng lại đẹp trai xuất chúng, người theo đuổi anh ấy nhiều như vậy, anh ấy hẳn sẽ không thích tiểu tử lông bông như tôi đâu, muốn tôi sớm từ bỏ hi vọng ...”

Tiểu gia khỏa thoát nhìn thực uể oải, bất quá lúc này Vũ Văn Tuấn đang khó chịu vì chuyện của Thanh Ti, hắn lập tức đáp lại một câu.

“Chuyện hắn thích hay không thích người cùng chuyện người nghèo khổ hoàn toàn không liên quan với nhau!”

“Vũ Văn Tuấn, anh nói rất đúng, Trữ học trưởng không phải kẻ hám tài, làm người nhất định phải có lòng tin, cảm ơn anh đã cổ vũ, tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Thường Tiểu làm một cái tư thế thành công, sau đó liền phóng vào phòng ngủ, mặc kệ Vũ Văn Tuấn còn đang sững sờ ở ngoài.

Cái đó của hắn gọi là cổ vũ sao? Hẳn chính là đang châm chọc Thường Tiểu, cho dù cậu có tiền, Trữ Phi cũng không nhất định sẽ thích cậu, ai lại thích một kẻ chỉ biết theo đuôi phụ họa? Huống chi Trữ Phi tướng mạo bất phàm, gia thế lại tốt, hiển nhiên không thiếu bạn gái, làm sao có thể cảm thấy hứng thú với một thiếu niên ngây ngô như Thường Tiểu? Chuyện rõ ràng rành rành ra đấy thế nhưng cậu lại cố ý không chịu hiểu ra.

Ai, tên gia hỏa ngốc nghếch này xem như là người không biết sát ngôn quan sắc nhất mà hắn từng gặp, tính tình của cậu nếu cứ như vậy, về sau không biết làm sao mà sống an ổn trong loại xã hội này.

Thường Tiểu không tiếp tục chạy đến quấy rầy giúp cho Vũ Văn Tuấn tạm thời có chút yên tĩnh, luyện công xong, hắn lấy một quyển tạp chí có in hình mặt Vũ Văn Tuấn, tùy tay ném đi, tạp chí bay lên không bị một thanh chủ tử vụt qua hung hăng đâm đến mặt tường đối diện.

Chủ tử là hôm nay Vũ Văn Tuấn vừa mua, lúc này nó đang cắt qua mặt người trên hình bìa tạp chí, dính ở trên tường, chuỗi đao khê run, dường như đang tích tụ oán hận trong lòng người kia.

12. Phiên Lạc - Chương 12

Tuần tiếp theo, vận xui của Thường Tiểu tựa hồ tạm thời biến mất, luận văn tốt nghiệp của cậu thuận lợi được thông qua, còn kiếm được một việc làm thêm ca chiều tiền lương hậu hĩnh, mỗi đêm trở về cậu liền một bên thấy hạt dưa cho Tiểu Thượng cùng Tiểu Hạ, một bên ca hứng nói những chuyện liên quan đến Trữ Phi, nghe cậu đem Trữ Phi khoe đến chỉ thấy trời không thấy đất, Vũ Văn Tuấn trong bụng thực chẳng vui vẻ gì, hắn nói sao cũng chưa từng trải qua cảm giác có người ở trước mặt mình lại chỉ chăm chăm đi khen ngợi kẻ khác tốt thế này tốt thế kia, cho dù quan hệ của hắn và Thường Tiểu không phải tình nhân, nhưng Lăng Tiêu Cung chủ luôn luôn kiêu ngạo tự phụ như hắn há có thể dễ dàng bị kẻ khác xếp xuống hạng hai?

Cho nên mỗi lần bị Thường Tiểu ngữ ngôn oanh tạc, Vũ Văn Tuấn luôn nghĩ muốn đánh cậu một trận, sau nhìn đến khung xương bé xú kia, rốt cuộc chỉ có thể yểm kì tức cổ*, không thêm so đo.

*“yểm kì tức cổ”, hay còn gọi là “yểm kì tức cổ” hoặc “yểm kì ngọa cổ”, tức là xếp cờ im trống (kì là cờ, cổ là trống), chỉ sự hành quân lặng lẽ hoặc rút quân không đánh nữa. Trong câu này là nghĩa thứ hai, tức là từ bỏ ý định ban đầu.

Thân thể bé tí này, chỉ sợ chịu không nổi một quyền của hắn a?

Hơn nữa, dựa trên tiêu chuẩn cùng thẩm mỹ của tiểu ngốc nghếch này mà nghĩ, việc xem trọng Trữ Phi hơn hắn có thể do xuất phát từ tâm tình ái mộ, lại nói, hắn làm gì phải cùng tên nhóc choai choai này so đo chứ.

Kì thật lấy tuổi tác hiện tại của Thường Tiểu mà tính thì đã không còn là tên nhóc choai choai nữa, bất quá hành động của cậu thật giống trẻ con, cho nên trong mắt Vũ Văn Tuấn, chỉ số thông minh của cậu cùng hai con sóc chuột trong máy tính kia không hơn kém nhau là bao.

“Vũ Văn Tuấn, tôi có một tin tốt với một tin xấu, anh muốn nghe cái nào trước?”

Một đêm, Vũ Văn Tuấn vừa luyện công xong, Thường Tiểu liền hưng trí bừng bừng chạy đến trước mặt hắn hỏi, đối với tiểu gia khóa hai mắt phát sáng kia, Vũ Văn Tuấn chỉ thần nhiên đáp lại.

“Ta có thể chọn không nghe không?”

Hắn luyện công xong, nghĩ muốn hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ai ngờ Thường Tiểu lập tức phủ quyết.

“Không thể!”

Cậu chạy đến bên cạnh Vũ Văn Tuấn, tự mình quyết định.

“Anh nếu đã không chọn, vậy tôi trước tiên nói tin xấu a, mấy tờ vé số tôi mới mua hồi cuối tuần đều không

có trúng.”

Nằm trong dự kiến.

Vũ Văn Tuấn ngáp một cái.

“Tin tức tốt chính là cuối tuần tôi và Trữ học trưởng hẹn nhau, tôi nghe lời anh khuyên, thử làm liều hẹn một lần, chủ nhật là sinh nhật của anh ấy, tôi muốn chúc mừng sinh nhật sớm, anh ấy đồng ý rồi, tối thứ sáu chúng tôi hẹn nhau ở Nhà Mộng gặp mặt, Vũ Văn Tuấn, anh đi chung với tôi nha!”

Vũ Văn Tuấn đã mơ mơ màng màng ngủ gục.

Tiếng nói của Thường Tiểu thanh thúy nhu hòa, so với hát ru còn dễ nghe hơn, Vũ Văn Tuấn có chút buồn ngủ, đáng tiếc hắn còn chưa kịp chính thức tiến vào mộng đẹp liền bị Thường Tiểu lay qua lay lại lay đến tỉnh luôn.

“Đừng ngủ đừng ngủ, dậy nghe tôi nói a!”

“Làm càn!”

Bị hành động không biết trước sau của Thường Tiểu làm cho không vui, Vũ Văn Tuấn sắc mặt âm trầm.

Nam sủng thị tì của hắn nếu thấy hắn nhập miên, chỉ biết vì hắn mà nhu kiên chảy bối*, cẩn thận hầu hạ, không ai dám lỗ mãng giống như Thường Tiểu, xem ra tiểu sủng vật vẫn cần chút giáo huấn, nếu không sẽ không biết cớ kị mà leo luôn lên đầu chủ nhân ngồi.

*Nhu kiên chảy bối: xoa vai đâm lưng

Khiến trách trong nháy mắt làm Thường Tiểu đông cứng tại chỗ, thấy cậu dùng ánh mắt rưng rưng nhìn lại mình, vẻ mặt ủy khuất, Vũ Văn Tuấn đột nhiên có chút đau lòng, hắn thả nhẹ thanh âm, hỏi: “Người đi hẹn hò, kêu ta theo làm cái gì?”

Tiểu gia khóa lập tức từ mặt khóc biến ngay thành mặt cười.

“Cổ vũ tôi a, vốn tôi muốn rủ Rau Cần, chính là anh biết cậu ấy vẫn luôn phản đối tôi kết giao với Trữ học trưởng, nếu gọi cậu ta đi, còn không bị mắng đến thúi đầu luôn sao, nên tôi mới tìm anh a...”

Hừ, nguyên lai đây là công dụng của chân sai vật này a.

“Không lác đầu? Vậy là đồng ý đúng không? Vậy sáng thứ sáu anh cùng tôi đi Dục Anh, buổi chiều đi gặp học trưởng, xong xuôi rồi tôi sẽ mời anh ăn lẩu hải sản, xem như cảm ơn, cứ quyết định vậy đi.”

Thường Tiểu nói xong liền nhanh như gió vèo một cái biến luôn vào phòng ngủ, đem Vũ Văn Tuấn mặc kệ ngoài phòng khách.

Ai nói không lác đầu chính là đồng ý, hần căn bản ngay cả cơ hội từ chối cũng không có thì đúng hơn.

Vũ Văn Tuấn cứ như vậy bị Thường Tiểu một lời quyết định thân phận sai vật, vốn là về sau hần định từ chối, bất quá nghĩ đi nghĩ lại, cả ngày ngồi không trong nhà cũng chẳng làm được gì, không bằng đi ra ngoài một chút, thuận tiện xem tiểu gia khóa xấu mặt một phen.

Sáng thứ sáu Thường Tiểu đem quần áo ra tả chọn hữu tuyển, chọn hoài vẫn không quyết định được phải mặc bộ nào, bị cậu dây dưa không chịu nổi, Vũ Văn Tuấn tùy tay chỉ một bộ tây trang, Thường Tiểu cũng thực vừa lòng, tuy vậy vẫn than thở nói cái gì mà mặc tây trang rất già dặn thành thực, không hợp với việc hẹn hò gì gì đó, chọc cho Vũ Văn Tuấn tức giận đến muốn lôi cổ cậu ra đập một trận tại chỗ, lần này Thường Tiểu nhìn ra Vũ Văn Tuấn thật sự không vui, không dám tiếp tục cò kè, ngoan ngoãn mặc tây trang vào.

Vũ Văn Tuấn sau khi dịch dung xong cũng thay một bộ tây trang màu xám bạc, cùng là tây trang, hần mặc so với Thường Tiểu liền phong độ hơn hần, đến nỗi Thường Tiểu mặt mày ngưỡng mộ nhìn hần.

“Vũ Văn Tuấn, thật đẹp trai nha.”

Đương nhiên!

“Tuy vậy so với Trữ học trưởng vẫn còn thua một chút ...”

Câu sau tự động lược bỏ.

Cô nhi viện Dục Anh nằm ở ngoại ô thành phố, diện tích không lớn, lại khá cổ xưa, kiến trúc xây dựng là theo phong cách Âu Châu, Thường Tiểu nói với Vũ Văn Tuấn cô nhi viện này vốn là từ giáo đường sửa chữa lại mà thành, cậu trước khi vào cổng còn đối với thập tự giá ở phía trên tòa nhà thành kính mà vẽ một chữ thập, sau đó cầu nguyện.

“Chờ tôi có tiền, nhất định phải trùng tu mở rộng nơi này, giúp cho càng nhiều những đứa nhỏ đáng thương mất đi gia đình có nơi để nương tựa.”

Vũ Văn Tuấn bản thân cũng là cô nhi, nhưng hần chưa bao giờ có cảm giác tiếc hận, nếu không phải cô nhi, hần sẽ không có cơ hội tiến vào Lăng Tiêu cung, càng không thể xưng bá võ lâm, cho nên nói, khi người mất đi một cái gì đó, chắc chắn sẽ được nhận lại cái gì khác, nhân sinh vốn là luôn công bằng.

Bất quá tiểu gia khỏa vẻ mặt trịnh trọng như vậy lại làm Vũ Văn Tuấn có chút xúc động, hắn đành nói ra một câu trái lương tâm.

“Ngày đó nhất định sẽ đến.”

“Cảm ơn anh, Vũ Văn Tuấn!”

Tiếp đón bọn họ chính là Tô viện trưởng tuổi tác đã gần sáu mươi, Thường Tiểu cùng ông hàn huyên trong chốc lát, sau đó dắt Vũ Văn Tuấn đi hậu viện, đem bánh kẹo vừa mua đến phân cho bọn con nít, bọn nhỏ thấy bánh kẹo liền như ong vỡ tổ òa lên, Vũ Văn Tuấn cũng bị vạ lây, chịu trận để một đám sên con bám đến không cách nào thoát thân, chờ Thường Tiểu vất vả đem tụi nhóc dụ đi chỗ khác mới phát hiện trên giày cùng ống quần của hai người đã in đầy dấu chân cùng bụi đất linh tinh.

Nhìn đến Vũ Văn Tuấn vẻ mặt âm trầm, tư thái như sắp sửa bạo phát đến nơi, Thường Tiểu vừa sợ hãi, lại vừa buồn cười.

“Tính sai tính sai, sớm biết vậy sẽ không mặc tây trang đến đây.”

Thường Tiểu dẫn Vũ Văn Tuấn đi dạo một vòng cô nhi viện, lải nhải kể đủ chuyện hồi xưa, đến khi đi ngang qua một phần của cửa hậu viện, thần sắc cậu nhất thời biến đổi, đột nhiên ngừng nói, kéo tay Vũ Văn Tuấn vội vàng rời đi, cảm giác có gì đó không đúng, Vũ Văn Tuấn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một phòng nhỏ nằm trong góc trái có treo ổ khóa cũ kỹ, mặt khóa sớm rỉ sét hoen ố, trên cửa giấy niêm phong cũng loang lổ rách nát, hiển nhiên là bị vứt bỏ đã lâu.

Sau khi rời đi, Thường Tiểu trầm tĩnh hơn nhiều, thấy cậu sắc mặt khó coi, Vũ Văn Tuấn biết nhất định có liên quan đến phòng nhỏ kia, nhưng không hỏi đến.

Mỗi người đều có một bí mật chỉ thuộc về riêng mình, cho dù là đối với chủ nhân, sủng vật bản thân nó cũng có quyền giữ lại bí mật.

13. Phiên Lạc - Chương 13

Buổi chiều hai người đi trung tâm mua sắm dạo một vòng, Thường Tiểu rất nhanh liền khôi phục bộ dáng hi hi ha ha thường ngày, gần tới chạng vạng, hai người liền đi vào Mộng Nhã.

Thường Tiểu đến sớm nửa tiếng so với thời gian hẹn, còn cố ý tìm chỗ ngồi đối diện ngay cửa ra vào, thầm nghĩ có thể nhìn thấy Trữ Phi đầu tiên.

Hai người gọi hai ly đồ uống rẻ nhất trong quán, nhìn bộ dáng Thường Tiểu mở to mắt dò tới dò lui, môi dưới khẽ cắn ra chiều đau lòng ghê gớm lắm, Vũ Văn Tuấn liền cảm thấy hình ảnh này càng nhìn càng quen thuộc, hắn trong đầu cực lực suy nghĩ, bất quá cuối cùng vẫn phải xác định, trước đây hắn quả thật chưa từng gặp qua Thường Tiểu.

Không lâu sau cửa quán cà phê mở ra, thấy Trữ Phi đến, Thường Tiểu lập tức đứng lên, sửa sang lại quần áo xong liền chạy lên tiếp đón, cậu chỉ lo nhìn chăm chăm Trữ Phi mà quên luôn cả dưới sàn có một bậc thấp xuống, bước hụt chân, suýt chút nữa là quì rạp trên mặt đất, Trữ Phi nhìn tình cảnh này, không khỏi “phụt” một tiếng rồi bật cười.

“Thường Tiểu, em nhìn thấy anh cũng không cần hành đại lễ tiếp đón vậy chứ?”

Trữ Phi mặc một bộ hươu nhàn nhạt màu, nhìn trang phục của đối phương, lại nhìn chính mình một thân tây trang thẳng thớm, Thường Tiểu có chút xấu hổ, cậu cào cào tóc, khuôn mặt trắng nõn lập tức nổi lên một tầng hồng phấn.

“Ngượng ngùng ngượng ngùng ... “

Tiểu gia khỏe quá kích động ... đi?

Nhìn bộ dáng tay chân luống cuống của Thường Tiểu, khóe miệng Vũ Văn Tuấn trỗi lên một tia mỉm cười, đứa nhỏ này từ trong ra ngoài đều tinh khiết tựa trang giấy trắng, ngay cả nửa điểm che dấu cũng không có.

Thường Tiểu mời Trữ Phi ngồi xuống ghế đối diện, lại gọi thêm hai tách cà phê đen, Trữ Phi nhấm nháp cà phê, hỏi: “Hẹn anh ra có chuyện gì không?”

“Nga, không có việc gì, em chỉ thấy anh cuối tuần đều đến thư viện gần đây đọc sách, cho nên liền hẹn anh ra ngồi nói chuyện phẩm chút thôi.”

Tình báo về sinh nhật của Trữ Phi là do Thường Tiểu dùng cơm trưa mua được từ một người bạn, cậu hôm nay hẹn Trữ Phi ra đây mục đích cũng đã rõ ràng rồi, chính là muốn cho đối phương một sự bất ngờ.

Lần đầu được ngồi đối diện người mình thích, Thường Tiểu tim đập thành thịch, tay cũng vì khẩn trương mà không biết phải để đâu mới tốt, thấy cậu nói năng lộn xộn, Trữ Phi có chút lo lắng.

“Thường Tiểu, mặt em sao lại đỏ như vậy, không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì không có việc gì.”

Thường Tiểu trả lời cho có lệ một câu, ngượng ngùng tìm vài chuyện vặt trong trường ra làm đề tài nói chuyện, bộ dáng mỉm cười lắng nghe của Trữ Phi làm cậu thực vui vẻ, bất quá món quà sinh nhật cất ở túi quần trước sau vẫn không dám lấy ra.

Quà là chiếc kẹp cà vạt, lúc mua cậu đã phải tính khiêu tể tuyển* rất lâu, vậy mà cứ nhìn trang phục hàng hiệu trên người Trữ Phi cậu liền cảm thấy phần lễ vật kia thực quá mức keo kiệt tầm thường.

*Tinh khiêu tế tuyền: tuyền chọn thứ tốt nhất một cách kĩ càng xét nét.

Vũ Văn Tuấn ngồi ở đối diện nhìn đến không kiên nhẫn, dành cho cậu một ánh mắt làm cổ vũ, điều này quả thật giúp Thường Tiểu định thần lại, tay vói vào trong túi quần, nói: “Học trưởng ...”

Di động của Trữ Phi vang lên, y nhận điện, hướng Thường Tiểu làm một dấu hiệu thật có lỗi, lại nói vào điện thoại: “Anh hiện tại đang ở Nhà Mộng, chính là quán cà phê gần khách sạn đó, được rồi, em lại đây đi, cứ như vậy.”

Câu nói của Trữ Phi làm cho Thường Tiểu do dự, bàn tay vừa dứt vào túi quần lại rút ra, hỏi: “Bạn của anh hả?”

“Đúng vậy, đều là bạn học cả, cậu cũng có quen biết đấy.”

Chỉ chốc lát sau, cửa quán cà phê mở ra, một nữ sinh dáng người cao gầy đi đến, nhìn thấy cô ấy, Trữ Phi vội vàng ngoắc ngoắc.

“Tiểu Tuyết, tui anh ở trong này.”

Nữ sinh này Thường Tiểu quả thật có biết đến, là Lăng Tuyết – hoa khôi giảng đường của trường bọn họ.

Lăng Tuyết đi đến, lịch sự chào Thường Tiểu một cái, sau đó liền hướng ánh mắt về phía Trữ Phi.

“Tiệc rượu đã sắp bắt đầu rồi, anh sao còn nhàn nhã ở chỗ này uống cà phê?”

“Đã bấy giờ đâu, nơi này cách khách sạn rất gần, em đừng lo lắng.”

“Sắp trễ rồi, đi thôi.”

“Được rồi được rồi, anh đi liền đây.”

Nhìn cách trò chuyện thân mật của hai người, khuôn mặt hồng nhuận của Thường Tiểu nhất thời tái nhợt, không chú ý đến thần sắc khác thường của cậu, Trữ Phi cười cười xin lỗi.

“Ngày mai là sinh nhật của anh, đêm nay bạn bè có tổ chức một bữa tiệc nhỏ chúc mừng, anh quên nói với em, em muốn đi cùng không?”

“Nga, không được, tối nay em còn có việc, nguyên lai ngày mai là sinh nhật anh à, chúc mừng sinh nhật a.”

Thường Tiểu trong não một mảnh hỗn loạn, thuận miệng đáp lại một câu, cậu biết bạn bè qua lại của Trữ Phi đều là phi phú tức quý, chính mình căn bản không có lí do gì để đi theo.

Trữ Phi cũng không miễn cưỡng cậu, nhanh tay giành thanh toán tiền nước, tạm biệt rời đi, nhìn hai người kia đi ra ngoài, nụ cười vất vả lắm mới duy trì được của Thường Tiểu cuối cùng sụp đổ hoàn toàn, cậu cúi đầu lui ở trên ghế, nửa ngày không nhúc nhích.

“Lần này thật tốt, cậu không cần tốn tiền.”

Vũ Văn Tuấn ngồi xuống bên cạnh, thấy Thường Tiểu vẻ mặt như sắp khóc liền kiếm câu trêu đùa nói.

“Nhưng mà tôi đem theo không ít tiền a ...” Thường Tiểu đáng thương hề hề đáp lại.

Cậu vốn đã lên kế hoạch xong hết rồi, đầu tiên uống xong cà phê sẽ đi nhà hàng ăn cơm, sau đó đi coi phim đêm, vì muốn chúc mừng sinh nhật Trữ Phi, trước đó cậu đã rút một khoản tiền không nhỏ, đáng tiếc kế hoạch rất cuộc thay đổi tiêu tùng, tiền rút ra cũng không có chỗ để dùng.

“Vũ Văn Tuấn, tôi thất tình ...”

Nếu nói trước đây Thường Tiểu là một con tiểu hổ vui vẻ hoạt bát, thì giờ phút này cậu chính là con mèo ốm vật vờ chán nản, nghe cậu nói xong, Vũ Văn Tuấn cười khẩy một cái.

Hình như từ đầu đến cuối cậu đều chưa từng yêu đương gì hết thì phải? Nói cậu tự mình đa tình cũng không sai chỗ nào.

Từ quán cà phê đi ra, bên ngoài trời đã sẩm tối, trên đường đi về Thường Tiểu nửa câu cũng không nói, hai người yên lặng một lúc lâu, Thường Tiểu đột nhiên phát biểu: “Vũ Văn Tuấn, chúng ta đi quán bar chơi đi?”

Vũ Văn Tuấn nghiêng nghiêng liếc cậu một cái.

“Người cũng biết uống rượu sao?”

“Đương nhiên, uống thì ai mà không biết uống.”

Biểu tình của Thường Tiểu hiện giờ làm Vũ Văn Tuấn nổi lên xúc động muốn đập cậu một trận.

“Tôi thất tình a, thay vì ở đây khó chịu, không bằng đi quây phá một phen, Vũ Văn Tuấn, hôm nay tôi mời anh uống, đừng lo lắng, tiền trong ví tôi không có ít đâu nha.”

Thường Tiểu kéo Vũ Văn Tuấn thuận theo dòng người đi qua ngã tư đường một đoạn, thấy trong góc đường có một quán bar trang hoàng lịch sự tao nhã liền đâm đầu đi vào, Vũ Văn Tuấn ngày trước vốn sống trong chỉ túy kim mê, khoảng thời gian này lại không được phát tiết, sớm khó chịu đến nhین không nổi, làm sao buông tha cơ hội tốt như vậy, hiển nhiên cũng theo cậu đi vào, hai tiểu thái điều cứ như vậy vào quán bar, không mấy ai chú ý một quán bar bình thường chẳng chút đặc sắc như vậy, thiết kế của quán bar mang tên Lam Hồng này dưới bầu trời đêm mênh mông vô tận phiếm ra vẻ đẹp diễm lệ quỉ dị, khiến cho thân ảnh của những khách nhân đi vào ánh ra vài phần thần bí.

14. Phiên Lạc - Chương 14

Nếu đã đến đây hiển nhiên phải tận tình hưởng thụ mới đúng, Vũ Văn Tuấn cũng học đòi theo TV, bao hết một phòng riêng, Thường Tiểu vì tiền mà đứt từng khúc ruột, nhưng ai bảo vừa rồi nói cho mạnh miệng lên, giờ chỉ có thể nhین đau đồng ý.

Nhân viên bồi rượu là hai cô gái nũng nịu trang diễm mạt, luận tư sắc thì ngay cả xách giày cho thị thiếp Vũ Văn Tuấn cũng chưa đủ tiêu chuẩn, bất quá nam nhân trong tình huống này sẽ không so đo nhiều quá, hẳn cùng các cô gái đó hoa quyền bính tửu, còn lúc có lúc không ăn đậu hủ người ta, chơi đùa vui vẻ đến bất diệc nhạc hồ.

Thường Tiểu nhìn đến bộ dáng phóng túng của hắn, trong lòng rất không vui.

Người này vì tìm lại người yêu mà vượt qua ngàn năm cách trở để đến đây, một người si tình như vậy sao có thể vô tâm tùy ý cùng người phụ nữ khác khanh khanh ta ta?

Cậu tiến đến bên cạnh Vũ Văn Tuấn, nói: “Vũ Văn Tuấn, chúng ta đến là để uống rượu, không phải đến để cùng phụ nữ ... như vậy ... ngô ...”

Chưa nói dứt lời đã bị Vũ Văn Tuấn đem một li rượu rót vào trong miệng.

“Dài dòng quá, nam nhân đi phong lưu một chút mà câu nệ cái gì.”

Thường Tiểu bị rượu mạnh làm sặc ho khan một trận, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng một mảng, nữ nhân viên bồi rượu thấy cậu là trai tân, lại mi thanh mục tú khiến người yêu thích liền nổi tâm trên chọc cậu, trái một li phải một li đem rượu rót hết, không bao lâu Thường Tiểu liền ngà ngà say, cậu giơ mắt liền thấy Vũ Văn Tuấn đã cùng một cô gái nằm lên sofa bắt đầu sờ sảng động tay động chân, không khỏi mặt mũi đỏ bừng xấu hổ, đẩy ra cô gái đang bám dính lấy mình, đập cửa chạy thoát thân.

Không nghĩ đến Thường Tiểu lại lâm trận bỏ trốn, Vũ Văn Tuấn sững sốt, bất chấp bản thân đang dây dưa cùng người dưới thân, vội vàng mặc lại áo, đuổi theo.

Thường Tiểu chạy ra quán bar chưa được bao xa đã bị Vũ Văn Tuấn nắm lại, giống như bắt gà mà nhắc cậu lùi đến trước mặt, tức giận nói: “Làm sao vậy hả?”

Bị chuốc không ít rượu, Thường Tiểu có chút say, cậu lắc lắc đầu: “Tôi phải đi về, những nơi như thế này tôi căn bản không nên đến ...”

“Hừ, ngay từ đầu là ai đòi tới đây? Nam nhân đi đến những nơi này chỉ biết nhạc bắt tư thực*, người thì ngược lại, chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn.”

*nhạc bắt tư thực: vui quên cả trời đất

Thường Tiểu vùng ra khỏi sự kèm chế của Vũ Văn Tuấn, quát to một tiếng.

“Tôi hiện tại hối hận đó, được không? Tôi không phải anh, chỉ cần là con gái thì liền ôm ấp!”

Ngay từ đầu cậu quả thật muốn đi phóng túng một phen, bắt quá rất nhanh liền phát hiện bản thân căn bản không thích loại cảm giác ấy, cùng với người mình không thích thân thiết đụng chạm chỉ làm cậu cảm thấy ghê tởm.

Nghe xong mấy câu hờn giận rồi rạc lung tung của cậu, Vũ Văn Tuấn tức đến cười khẩy.

“Ngu ngốc!”

Thấy Thường Tiểu lảo đảo đi về phía trước, Vũ Văn Tuấn nghĩ nghĩ có nên cùng cậu trở về hay không, vừa lúc đó vài tên nam nhân thân hình cao lớn vội vã đi đến từ hướng đối diện, trong đó có một người là tên nam nhân lực lưỡng xăm mình lần trước Vũ Văn Tuấn từng gặp ở trước quán cà phê, hắn trong tâm vừa động, thấy Thường Tiểu lắc la lắc lư đi được một đoạn liền mặc kệ không có đuổi theo, dù sao không có hắn đi chung thì cậu một mình cũng có thể tự về nhà, nếu lại bị người ta chặn cướp, vậy chỉ có thể trách cậu vận số xui xẻo.

Mấy nam nhân kia vội vàng đi vào quán bar, xuyên qua hành lang đi về phía sau, Vũ Văn Tuấn đi theo từ xa, trong quán tất cả mọi người đều là đến uống rượu tìm vui, không ai chú ý đến việc hắn đang theo dõi.

Cửa sau của quán bar thông với một đình viện rộng lớn, thấy cửa có người gác, Vũ Văn Tuấn liền đề khí nhảy vào bên trong đình viện, nội lực của hắn đã khôi phục một hai phần, trò khinh công đơn giản này vốn không làm khó được hắn.

Mấy người nọ vào phòng, Vũ Văn Tuấn chạy đến sau một cành cây ẩn thân, chỉ nghe có người hỏi: “Còn chưa có kết quả sao?”

“Bang Ngọa Long mạnh miệng nói chúng ta bí mật chiếm địa bàn, muốn ép lão Đại giao ra địa bàn ở ngoại thành.”

“Hừ, ta xem bọn nó đúng là chán sống rồi.”

Nguyên lai là bọn tôm tép tranh giành địa bàn, Vũ Văn Tuấn có chút chán nản, đang định rời đi, chợt nghe bên trong một trận âm thanh ồn ào xen lẫn tiếng chửi bậy, sau đó nháy mắt lại âm trầm yên tĩnh lại, trong đêm tối mơ hồ truyền đến sát khí, quả nhiên sau đó nghe được tiếng vang nhỏ quen thuộc, Vũ Văn Tuấn từng nếm qua sự lợi hại của nó, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, lách mình chạy vào.

Những người ở trong phòng hiện giờ đều đang nằm trên mặt đất, một người đem hòng súng ngắm ngay đỉnh đầu của một gã đàn ông mập mạp ngồi trước bàn, thấy Vũ Văn Tuấn tiến vào liền trầm thanh nói: “Đứng yên!”

Vũ Văn Tuấn đáp lại: “Đưa khẩu súng cho ta, ta tha ngươi một mạng!”

Người nọ là sát thủ của bên kia thuê đến giết tên Lão Đại hôm nay đi đàm phán, hắn thấy Vũ Văn Tuấn phản kháng, lập tức ánh mắt chợt lạnh, đem hòng súng ngắm vào Vũ Văn Tuấn, ai ngờ chỉ chớp mắt một cái, đau đớn theo cơn gió lướt qua sau lưng đánh úp tới.

Vũ Văn Tuấn lách mình lướt đến bên cạnh hắn, vung tay đánh nát cổ họng đối phương, cánh tay hạ xuống, thuận tiện đoạt lấy khẩu súng từ tay đối phương.

Ngoại trừ tiểu súng vật kia, hắn đối với những kẻ bình thường khác chưa bao giờ có dư nhãn nại.

Động tác kia nhanh như tước khởi cốt lạc, mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái, nguyên bản kẻ đang giữ súng đã ngã sóng soài trên mặt đất.

Tên sát thủ này trong giới cũng xem như có chút danh tiếng, cư nhiên không kịp phản kháng liền mất mạng, bọn họ thậm chí còn không thấy được Vũ Văn Tuấn ra chiêu như thế nào, người này cơ thể nhanh nhẹn như u linh, giết người xong khuôn mặt vẫn không chút thay đổi, quanh thân tản ra khí chất ngạo nghễ cùng hơi thở của tử thần.

Một tên lão đại của bên đàm phán kia đã chết, còn một tên vừa rồi mới bị người khác dùng súng chỉ vào đầu, nếu không phải do sự xuất hiện đột ngột của Vũ Văn Tuấn thì chỉ sợ lão ta hiện đã làm bạn đường với tên đối tác bên kia, hắn thấy Vũ Văn Tuấn diện mạo bình thường nhưng thân thủ quý mị, bị ứng mâu sắc bén của hắn nhìn trừng trừng, lão ta chỉ cảm thấy toàn thân như bị một cỗ sát khí âm lãnh áp bức đè nén, trong lòng lo sợ bất an, không biết đối phương tại sao lại đến đây.

Vũ Văn Tuấn nhìn lướt qua căn phòng, thấy phía trước là cửa chính, tên sát thủ kia là theo cửa chính mà vào, vung tay liền giết chết năm người, lão đại bên kia đã chết, bọn thủ hạ hiện như rắn mất đầu lại thấy thân thủ quý mị của hắn, nhất thời không ai dám động đậy.

Hắn đi đến bên cạnh tên lão đại vẫn đang kinh hồn bạt vía, nói: “Đạn.”

Khiếp sợ sự uy nghiêm của Vũ Văn Tuấn, lão ta lập tức trả lời: “Loại đạn đặc thù của tên sát thủ này chúng tôi không có, bất quá nếu là loại đạn của súng ống bình thường thì chúng tôi xin đưa.”

Lão đoán không ra suy nghĩ của Vũ Văn Tuấn, chỉ sợ sát khí của hắn lại ập xuống đầu mình nên liền vội vàng vung tay kêu bọn thủ hạ đem súng đạn trên người toàn bộ dâng lên, Vũ Văn Tuấn đưa tay ra lấy, đem hai khẩu súng lục bỏ vào túi trước, xoay người liền đi, đến khi ra cửa thì đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Tên của sát thủ nổi tiếng nhất ở đây!”

“Tử Thần. Trong giới sát thủ, tiền thù lao của hắn là cao nhất, nếu ngài muốn tìm hắn thì quán bar Dream là nơi hắn thường xuyên lui tới, ông chủ Khuê ở đó là người phụ trách nhận mỗi đưa tiền.”

Tên lão đại này đã lặn lội nhiều năm, trường hợp sinh tử hiểm nguy đã trải qua không ít, thế nhưng đến khi đứng trước Vũ Văn Tuấn thì bản thân chỉ tựa như đứa bé ba tuổi, bị hỏi liền không tự chủ khai ra tuồn tuột, cuối cùng còn rất tí mủ mà mô tả lại đường đi đến quán bar Dream.

Đối với biểu hiện của lão đại này Vũ Văn Tuấn rất vừa lòng, khoe miệng gợi lên một tia mỉm cười.

“Ta gọi là Vô Thường, cũng làm loại công việc này, về sau nếu có việc gọi đến ta, ta sẽ giảm cho người còn bảy mươi phần trăm.”

Nói xong hắn liền lướt mình đi ra, thúc lai thúc khứ*, không thấy bóng dáng, loại cảm giác áp bách khó thở kia cũng không còn quanh quẩn trong không khí, tất cả mọi người ở đây đều hai mắt nhìn nhau, đoán không ra kẻ kêu Vô Thường kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

*thúc lai thúc khứ: đến nhanh đi nhanh

15. Phiên Lạc - Chương 15

Vũ Văn Tuấn dễ dàng lấy được thứ mình vẫn luôn mong muốn, trong lòng vô cùng vui vẻ, hắn về đến nhà thấy cửa đã khóa, liền nhắc chậu hoa bên cạnh dưới chân tường, nhặt lên chìa khóa mở cửa vào nhà.

Đi vào phòng khách, chỉ thấy máy tính đang mở, một người dựa lưng về phía hắn lục lọi gì đó trong ngăn kéo.

Nghe có tiếng động, người nọ xoay lại, đến khi thấy Vũ Văn Tuấn, khuôn mặt của nam sinh đó lộ vẻ kinh hoảng.

“Anh là ai?”

Vũ Văn Tuấn cười lạnh, hỏi lại: “Người là ai?”

“Tôi ... tôi là Tần Thái, là bạn của A Tiểu.”

Bị đôi mắt sắc bén kia nhìn thẳng vào mình, nam sinh đó liền không tự chủ được mà đáp, rõ ràng đối

phương mới là khách không mời, thế nhưng cậu ta ngược lại là người sợ hãi.

Vũ Văn Tuấn kì thật trước kia đã biết qua Tần Thái, Thường Tiểu từng cho hắn xem album của cậu, trong đó có không ít là ảnh chụp Tần Thái.

Thực vừa lòng với biểu tình kinh sợ của người kia đối với mình, Vũ Văn Tuấn từng bước đi về phía trước, thản nhiên nói: “Ta là bạn cùng phòng của A Tiểu.”

Tần Thái có chút không tin, truy vấn: “Bạn cùng phòng? Sao tôi chưa từng nghe A Tiểu nói về anh?”

Hắn vốn không để ý tới câu hỏi của Tần Thái, bất quá nghĩ lại nếu muốn tiểu gia khóa kia nói dối, phỏng chừng có ma mới tin, hắn lại không muốn gây thêm chuyện liền thuận miệng nói chính mình là vô tình quen biết với A Tiểu ở trong quán ăn, lúc ấy đang tìm phòng ở, thế là Thường Tiểu liền cho mình vào ở chung, bởi vì vội vàng mà ngay cả giường cũng chưa mua, phải ngủ tạm trên sofa phòng khách.

Lời này Vũ Văn Tuấn nói đến thiên y vô phòng*, nghe xong lời giải thích của hắn, Tần Thái hoàn toàn tin tưởng.

*Thiên y vô phòng: áo trời không thấy vết chỉ khâu, tức là sự việc nhìn không thấy sơ hở, sai sót.

“Hóa ra là vậy, khó trách A Tiểu chưa từng nói qua với tôi, tôi vừa rồi mới gọi điện thoại cho cậu ấy, phát hiện cậu ấy uống không ít rượu, có chút lo lắng nên chạy tới đây xem sao, thuận tiện giúp cậu ấy dọn dẹp phòng ốc một chút, A Tiểu luôn tùy tiện lại đáng trí, đồ đạc gì cũng để lung tung, bình thường đều phải chờ tôi qua dọn dẹp giúp ...”

Cái loại lí do chấp vá giấu đầu lòi đuôi này làm Vũ Văn Tuấn có chút buồn cười, hắn chưa đến nhược quán* đã thống lĩnh Lăng Tiêu cung, gặp gỡ vô số người, biểu hiện kích động áp úng của Tần Thái hiển nhiên không qua được mắt hắn, bất quá chuyện này vốn chẳng liên quan gì hắn, hắn liền lười hỏi nhiều.

*Nhược quán: là 20 tuổi. Con trai thời xưa đến 20 tuổi là làm lễ đội mũ (nhược quán), công nhận là một người trưởng thành

Tần Thái lại dài dòng vài câu, lúc này mới tạm biệt ra về, đợi kẻ đó đi rồi Vũ Văn Tuấn mới mở ra ngăn kéo khi này Tần Thái từng lục lọi, bên trong mọi thứ vẫn nằm ngay ngắn trật tự, xem ra Tần Thái khá là cẩn thận, hắn đẩy cửa đi vào phòng ngủ, thấy Thường Tiểu ngủ say lộ ra má lúm đồng tiền, hai má nổi lên màu hồng phấn nhàn nhạt, khóe miệng cong lên, tựa hồ đang thấy mộng đẹp.

Ai, tiểu ngu ngốc này đối với người khác chẳng có chút đề phòng gì cả, có ngày bị người ta đem bán cũng không biết.

Thường Tiểu bởi vì say rượu nên ngủ thẳng căng đến giữa trưa mới tỉnh, thấy cậu đầu tóc bù xù như ổ quạ đi ra, lúc đi thì lắc qua lắc lại, ở nhà bếp còn không cẩn thận tông vào khung cửa, Vũ Văn Tuấn lúc ấy liền

bật cười.

Xem ra vận xui của tiểu gia khóa đều là tự làm tự chịu cả, bắt quá bộ dáng say rượu của cậu thật đúng là rất đáng yêu, về sau có cơ hội phải chuốc rượu cậu tiếp.

Lúc nghe Vũ Văn Tuấn nói về việc gặp mặt Tần Thái, Thường Tiểu thực hồi hận nói: “Cả hai đều là bạn tốt của tôi, tôi lẽ ra phải giới thiệu hai người với nhau mới phải.”

“Người giới thiệu? Người lúc đó so với heo ngủ còn say hơn.”

Bị Vũ Văn Tuấn châm chọc, Thường Tiểu ngượng ngùng vò vò tóc cười.

Ăn xong cơm trưa, Thường Tiểu mở máy tính, rải hạt dưa cho Tiểu Thượng và Tiểu Hạ, sau đó lại ngồi kiểm tra thư, thấy cảnh đó, Vũ Văn Tuấn nhin không được nói: “Ngày hôm qua ta thấy Tần Thái có xem qua máy tính và ngăn kéo của người.”

Theo cá tính của Vũ Văn Tuấn mà nói, hắn vốn sẽ không nhiều lời, bắt quá trong khoảng thời gian này hắn cùng Thường Tiểu ở chung, vô hình trung đã xem A Tiểu như sủng vật của mình, mà cái gọi là sủng vật thì chỉ chủ nhân mới có thể tùy tiện chọc ghẹo đùa giỡn, còn người khác quyết không được khi dễ, hắn nhận ra với tính cách tùy tiện thoải mái của Thường Tiểu, cậu nhất định không hoài nghi đề phòng người bạn đã chơi cùng mình từ nhỏ đến lớn, vì vậy mới hảo tâm nhắc nhở một ít.

Thường Tiểu sững sốt, nhưng lập tức cười nói: “Không có gì đâu, chỗ này của tôi cũng chẳng có bí mật gì ... Ai nha, tiêu rồi!”

“Sao vậy?”

Thường Tiểu đau đầu, khó xử nói: “Tôi giấu cậu ấy chuyện của anh, về sau gặp lại nhất định sẽ bị Rau Cần mắng, tôi phải nghĩ cái cớ gì mới được ...”

“Không cần lo lắng, tối hôm qua ta đã giải thích xong hết rồi.”

Nghe lí do mà Vũ Văn Tuấn bịa tối qua, Thường Tiểu vẻ mặt cảm kích liên tục gật gật đầu.

“Vũ Văn Tuấn, anh đúng là biết nghĩ cho người khác a.”

Vũ Văn Tuấn tức giận xoay đầu sang một bên.

Hắn sao lại nuôi trứng cái tên tiểu ngu ngốc có đầu mà không có não như vậy! Hành động kia của hắn không gọi là biết nghĩ cho người khác, mà là tự bảo vệ bản thân a.

Chờ tới chiều Thường Tiểu đi ra ngoài làm công, Vũ Văn Tuấn dịch dung, khuôn mặt tối qua đã bị rất nhiều người nhìn thấy cho nên hắn chỉnh sửa lại đôi chút, dù sao những kẻ bình thường thì bộ dáng đều chẳng khác nhau mấy.

Dịch dung xong, hắn cầm theo khẩu súng lục có lắp sẵn đạn, gọi taxi đi ra vùng ngoại ô tập bắn súng, lúc đi đến cô nhi viện Dục Anh hắn từng lưu ý qua khung cảnh nơi ngoại ô, ngoài đó không có nhà cửa chỉ có đồi núi, yên ắng lại hoang vu, rất ít người lui tới, vô cùng thích hợp cho việc tập bắn súng.

Đối với Vũ Văn Tuấn mà nói, súng tuy rằng là vũ khí hiện đại, nhưng cấu tạo về cơ quan bên trong lại tương tự như những ám khí thời xưa, chỉ khác là tinh vi hơn mà thôi, hắn ở phương diện khí giới rất có thiên phú, chỉ trong vòng vài giờ liền thành thạo những kĩ xảo trong cách sử dụng súng lục.

Vũ Văn Tuấn đối với súng đạn cảm thấy hứng thú không chỉ vì bản thân từng nếm qua uy lực của nó mà càng vì súng lục sử dụng không cần nội công, nội lực của hắn chưa khôi phục hoàn toàn, nếu dùng súng làm việc, hiển nhiên làm ít lợi nhiều, còn về việc đó là việc gì, không cần nói cũng biết là làm sát thủ.

Loại công việc sát thủ này, từ cổ chí kim đã luôn là việc dễ làm giàu, Vũ Văn Tuấn thế nhưng vẫn có cảm giác như anh hùng末路, hắn đường đường là Cung chủ Lăng Tiêu cung, vậy là đến đây liền túng quẫn đến độ cư nhiên phải đi làm sát thủ, nói ra đều là do tên nam nhân chết tiệt kia ban cho.

Lúc gần đi, Vũ Văn Tuấn vung súng bắn nát một cành liễu xa xa đang đón gió bay lên, trong đôi con ngươi thâm thúy âm trầm của hắn chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo vô tình.

Vũ Văn Tuấn, viên đạn cuối cùng này ta sẽ lưu lại cho ngươi!

Vũ Văn Tuấn về đến nhà, vừa vào cửa đã thấy Thường Tiểu cuộn người ngồi trên sofa, vẻ mặt ủ rũ.

Có lẽ lại bị người ta đuổi việc rồi, ông chủ chỗ này mới đầu trông rất có hi vọng, cư nhiên thuê Thường Tiểu một tháng tròn, mấy ngày hôm trước tiểu gia khóa còn vì thế mà hưng phấn không thôi, không ngờ cuối cùng vẫn bị đuổi.

Vũ Văn Tuấn tới gần xoa xoa đầu Thường Tiểu.

Bình thường mỗi khi tiểu động vật buồn chán uest oải, vuốt vuốt lông sẽ làm bọn nó vui vẻ hơn một tí.

“Công việc mất rồi thì tìm cái khác, đó không phải tác phong trước giờ của ngươi sao?”

Tóc tiểu sủng vật xoa lên không tội, ôn nhu mềm mại, nhưng lại luôn xoa tung ra như ở rơm bụi cỏ, làm hắn mỗi khi nhìn đến đều nhịn không được phải vò vò một phen.

Cái đầu vốn thấp Thường Tiểu lại càng cúi xuống thêm vài phần, chờ một lúc, sau đó mới dùng thanh âm

lí nhí so với tiếng muỗi kêu còn nhỏ hơn, nói: “Vũ Văn Tuấn, tôi thất tình.”

Cũng may thính lực của Vũ Văn Tuấn rất tốt, cuối cùng nghe được tiếng muỗi kêu của Thường Tiểu, bất quá có nghe mà không có hiểu.

“Thất tình? Hình như mới hôm qua người đã thất tình một lần rồi mà ...”

Thường Tiểu ngẩng đầu, đáng thương nói: “Chính là lần này thất nghiệp còn gặp phải thất tình, Vũ Văn Tuấn, tôi lại bị người ta đuổi việc ...”

“Đối với người mà nói, đây không phải là chuyện như cơm bữa sao, dù gì người đã sớm quen quá rồi mà.”

Vũ Văn Tuấn khinh miêu đậm tả vút lại một câu, sau đó đi toilet tẩy trang, tiếp theo mới ra mang thức ăn nhanh mới mua khi nãy ở tiệm tạp hóa trên đường về, vừa ăn vừa nghe Thường Tiểu kể lể.

16. Phiền Lạc - Chương 16

Tuy rằng bị đuổi nhưng ông chủ vẫn trả cho Thường Tiểu một tháng lương, đối với những người bị đuổi việc thì đây đã xem như đãi ngộ tốt lắm rồi, cho nên lúc đó tâm tình cậu cũng không đến nỗi nào.

Ai ngờ trên đường về cậu nhìn thấy Trữ Phi cùng đám bạn bè đi ra từ một nhà hàng, còn bạo dạn hôn Lăng Tuyết ngay dưới sự nhốn nháo của mọi người xung quanh, nhìn hai người đó thân thiết như vậy, Thường Tiểu mới xem như chịu đả kích cực lớn.

Vũ Văn Tuấn nghe xong, hộp nửa ngum hồng trà hỏi: “Hiền tể? Nơi này cũng có hiền tể sao?”

*Chữ hiền tể, âm hán là “tể tự”, phát âm là [jì · sǐ]. Lúc A Tiểu kể lại chuyện Trữ Phi hôn Lăng Tuyết thì dùng từ “kiss”, mà mấy bạn Trung quốc phát âm tiếng Anh thì rất là ... “chuẩn”, nên chữ kiss (phát âm kiểu [kì · sǐ]) sẽ nghe giống “hiền tể” (phát âm kiểu [jì · sǐ])

Thường Tiểu tròn mắt suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên bật cười.

“Vũ Văn Tuấn, anh thật là quê mùa mà, là kiss, không phải hiền tể, cái đó nghĩa là... hôn môi á, để hôm nào tôi dạy anh mấy chữ tiếng Anh, nếu không người mù ngoại ngữ nhất định sẽ bị xã hội đào thải ... “

Chuyện hiểu lầm này của Vũ Văn Tuấn làm tâm tình vốn buồn bực của Thường Tiểu nhất thời tốt lên không ít, cậu đột nhiên cảm thấy thực may mắn vì khi đó đã mang Vũ Văn Tuấn về nhà, nếu không có hán, một mình cậu ở đây thì không biết phải gặm nhấm nỗi đau tới bao giờ.

Ai, nếu hán cứ ở mãi không đi thì tốt rồi, có một người thân thủ bất phàm đảm nhận chức vụ vệ sĩ cho mình, ngày cả buổi tối khi đi ngủ cũng ngon hơn hồi xưa...

Nhìn Thường Tiểu vui đến hai mắt cong thành hình trăng non, vẻ mặt buồn cười, Vũ Văn Tuấn không khỏi tức giận hừ một tiếng.

Xem ra hắn đã quá dung túng Thường Tiểu mới làm cho cậu không biết trật tự tôn ti như vậy, bắt quá nhìn bộ dáng hờ hững đáng yêu kia, hắn lại không nỡ đi mắng cậu.

Hắn chỉ có thể phản bác lại một câu.

“Trữ Phi chọn không sai, nếu là ta, ta cũng sẽ chọn như vậy.”

Một câu này đủ đem nét cười khó khăn lắm mới tìm về được của Thường Tiểu thổi bay tuốt luốt, cậu gỡ gãi mái tóc rối bù của mình, than thở: “Tôi thật sự tệ vậy sao?”

Thấy tiểu gia khỏả uể oải không vui, Vũ Văn Tuấn ngồi bên cạnh cậu, nói: “Muốn ta chỉ ngươi không?”

“Hả?”

“Chỉ ngươi làm sao để thành công theo đuổi được Trữ Phi!”

Thường Tiểu nhận tình sáng lên, lập tức đưa mặt tới gần mặt Vũ Văn Tuấn.

“Có thể sao? Làm sao theo đuổi anh ấy?”

Vũ Văn Tuấn nâng cằm Thường Tiểu, để cho cậu nhìn thẳng chính mình.

Không thể phủ nhận, bộ dáng của Thường Tiểu thực thanh tú, ngũ quan tinh xảo nhu hòa, đôi môi hơi dẩu ra kết hợp với lúm đồng tiền mờ mờ trên bầu má, thêm vào đó là mái tóc mềm mại bồng bênh thực làm người ta có cảm giác đáng yêu cùng vui mắt, nhưng cậu lại không thể so với Lăng Tuyết, Thường Tiểu có thể khiến cho người ta quan ái yêu thích, nhưng lại không gợi được dục vọng con người, loại dục vọng đầy ngọt ngào gợi cảm giống như của Lăng Tuyết khiến kẻ khác sa vào ham muốn chinh phục.

“Ngươi có biết vì sao Trữ Phi lại chọn Lăng Tuyết không?”

Thường Tiểu bị đôi con ngươi thâm thúy sáng rực của Vũ Văn Tuấn nhìn chăm chăm đến có chút ngượng ngừng, cậu thùy hạ mi mắt, lắp bắp nói: “Bởi vì hai người họ môn đăng hộ đối, Lăng Tuyết lại xinh đẹp như vậy ...”

“Đó chỉ là nguyên nhân thứ nhất, còn có, cô ta so với ngươi tự tin hơn, có mị lực hơn, lại hiểu được phải khoe nét quyến rũ của mình như thế nào, người không thấy toàn thân cô ta đều tràn ngập hấp dẫn sao? Hơn nữa, công phu trên giường của cô ta nhất định rất tốt ...”

Mặt Thường Tiểu lập tức đỏ lên như trái cà chua, dùng sức lắc đầu, ngập ngừng nói, “Vũ Văn Tuấn, anh đừng có nói lung tung, lại nói tôi là con trai, căn bản không có cách nào hấp dẫn hơn con gái chứ đừng nói đến cái gì mà quyến rũ ...”

“Hừ, cô ta cũng không có hồn nhiên trong sáng như những gì người thấy đâu, đừng để bị vẻ ngoài của cô ta lừa, nếu nói đến quyến rũ thì cái đó vốn chẳng phân biệt nam nữ, người có muốn biết làm thế nào để một người nam nhân cam tâm tình nguyện ngoan ngoãn đối người cúi đầu xưng thần?”

Lời nói của Vũ Văn Tuấn tràn ngập hấp dẫn cùng lãnh mị khiến Thường Tiểu không tự chủ được chuyển ánh mắt nhìn mặt hắn lần nữa, khuôn mặt phẳng phất vẻ cười tựa tiểu phi tiểu kiều làm cho cậu đột nhiên tim đập thành thạch, Thường Tiểu yên lặng nhìn đôi con ngươi thâm ám khôn cùng kia của Vũ Văn Tuấn, rốt cuộc hăm sâu không cách nào dứt khỏi.

Vũ Văn Tuấn thực vừa lòng với kết quả này, hắn từng gặp qua vô số người, đối với mị công rõ như lòng bàn tay, ngay cả những kẻ tình trường bất bại đi khắp các bụi hoa cũng không cách nào thoát khỏi công phu của hắn, huống chi là thiếu niên ngây ngô chưa nếm sự đời như Thường Tiểu

“Người có thường xuyên làm không?”

“A?”

Thấy Thường Tiểu sững sờ, Vũ Văn Tuấn có chút không kiên nhẫn.

“Nam nhân luôn phải phát tiết, ta hỏi người bao lâu thì làm một lần?”

Lúc này mới hiểu được hàm ý trong câu nói của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu thoáng cái khuôn mặt càng đỏ, thanh âm càng nhỏ.

“Không ... không ...”

“Có gì mà phải thẹn chứ? Nhìn người như vậy liền biết kĩ thuật của người không ra gì rồi!”

Nếu luận diện mạo, mị lực hay tài năng thì Thường Tiểu ngay cả làm tư thiếp cho Vũ Văn Tuấn đều không đủ tư cách, nhưng cậu có một biệt tài mà tất cả cung nhân trong Lăng Tiêu cung không ai có, đó chính là ở trước mặt Vũ Văn Tuấn thoải mái nói chuyện không hề ra vẻ hay giả tạo, chỉ điểm này thôi cũng đã đủ hấp dẫn Vũ Văn Tuấn rồi.

Thấy đôi mắt to tròn của Thường Tiểu phủ mờ một tầng hơi nước, hô hấp dồn dập, khuôn mặt đỏ ửng, một bộ dáng hốt hoảng thất thần làm Vũ Văn Tuấn đột nhiên thấy hạ phúc nóng lên, hắn nhìn không được vươn người tới đem nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên đôi môi khẽ nhếch của Thường Tiểu, mà đôi môi kia thế nhưng mềm mại ôn nhuận đến không ngờ, Vũ Văn Tuấn làm sao có thể nhẫn nại được nữa, liền đem đầu lưỡi dò xét đi vào.

Chiếc lưỡi mềm mại của Thường Tiểu mơ hồ y như chủ nhân của nó, tuy có chút không biết làm sao, lại vẫn như cũ ngoan ngoãn phục tùng theo động tác của Vũ Văn Tuấn, run rẩy tùy ý hắn chiếm đoạt khiêu khích, loại phản ứng ngây ngô này làm Vũ Văn Tuấn có chút mềm lòng, hắn áp chế thói quen tùy hứng luôn mạnh bạo khai cường thác thỗ mà mềm nhẹ quần lấy đầu lưỡi Thường Tiểu, từng chút từng chút khiêu khích các giác quan của cậu.

Tiểu sủng vật xem ra thực nhất gan, phải ôn nhu một chút, dọa sợ sẽ không tốt lắm.

“Có phải rất thoải mái không?”

Vũ Văn Tuấn một bên vẫn tiếp tục hôn, một bên nhẹ giọng hỏi, Thường Tiểu sớm đã trầm mê trong nhiệt tình của hắn, chỉ biết mờ mịt gật đầu một cái.

“Nhớ rõ lần sau cũng khiêu khích Trữ Phi như vậy, ta cam đoan hắn chỉ cần hưởng qua một lần liền tuyệt đối không buông người ra.”

“Uhm ...”

Trong mơ mơ hồ hồ Thường Tiểu cũng không rõ Vũ Văn Tuấn nói cái gì, cậu chỉ cảm thấy toàn thân đang rơi vào những cơn sóng tình triều của dục vọng, đây là cảm giác cậu chưa từng trải qua, một loại cảm giác hưng phấn có thể lôi kéo cậu xuống tầng tầng địa ngục.

Mờ mịt thất thần, chỉ cảm thấy cả người bị ai đó ôm lấy đặt lên giường, cái hôn kia không ngừng theo sát cậu, mà eo cùng hông cũng bị người khác nhẹ nhàng âu yếm, Thường Tiểu hơi nhăn nhăn mi, tùy theo động tác của Vũ Văn Tuấn mà phát ra tiếng rên rỉ khi cao khi thấp.

Áo bị kéo xuống, da thịt bóng loáng nhẵn nhụi của Thường Tiểu làm Vũ Văn Tuấn có chút kinh ngạc, nhìn không ra thiếu niên này còn có vẻ phong tình mê người như vậy, hắn đem nụ hôn dừng trên từng tấc da thịt, dịu dàng tựa như đang hôn một cuộn xa tanh tơ tằm tinh xảo, tiếp theo lại cúi bỏ thất lưng của Thường Tiểu, vói tay vào trong dò xét.

“Ách ...”

Một cổ hưng phấn đột nhiên ập đến, Thường Tiểu chỉ cảm thấy phân thân có người cầm lấy, lông mày nhíu lại, mở to hai mắt đang mộng lung mơ hồ.

Dưới ngọn đèn, ánh mắt lưu động mang theo tình cảm mãnh liệt của Vũ Văn Tuấn không ngừng qua lại trên thân thể cậu làm cậu trong lòng run lên, sự vuốt ve của Vũ Văn Tuấn dưới áp lực dục vọng cũng vô thức trở nên bạo lực, hơi hơi nhói đau làm kích thích đến trí nhớ lúc xưa của Thường Tiểu, cậu đột nhiên không hiểu sao đối với loại tiếp xúc này cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Buông!”

Thấy Thường Tiểu muốn chống tay ngồi dậy, Vũ Văn Tuấn vội dè cậu lại, hòa nhã nói: “Đừng lo lắng, lát nữa tôi sẽ nhẹ nhàng một chút.”

Nhìn đến quang mang kinh hoàng thất thổ trong mắt Thường Tiểu, Vũ Văn Tuấn chỉ nghĩ đây là lần đầu không có kinh nghiệm cho nên dùng cách này an ủi, ngược lại Thường Tiểu giãy dụa càng kịch liệt, tay chân cũng dùng lực lớn hơn, liều mạng đẩy ra hẳn, cái này vốn chẳng gây được trở ngại gì cho Vũ Văn Tuấn, nhưng trên thân bị Thường Tiểu cào vài phát, tuy rằng không đau, lại đem hưng trí ban đầu đánh tan không ít.

17. Phiên Lạc - Chương 17

“Thành thật một chút!”

Lấy thân phận cùng địa vị trước kia Vũ Văn Tuấn mà nói, người khác đối với hắn nịnh nọt ân cần còn không kịp, nào có ai dám cả gan kháng cự? Huống chi giờ phút này hắn tình dục bạo khởi, cũng không muốn dừng lại, hắn bắt lấy hai tay của Thường Tiểu đem nó ấn trên đỉnh đầu, ôn nhu khuyên nhủ: “Người không phải vừa rồi cũng rất vui vẻ sao? Kế tiếp sẽ có thứ càng thoải mái hơn, ngoan ngoãn nghe lời ...”

“Buông, buông ra, khốn nạn! ...”

Thường Tiểu la to, một chân co lên va vào hạ phúc Vũ Văn Tuấn, chút đau đớn này kích khởi lệ khí của Vũ Văn Tuấn, làm cho chút nhân nhượng cùng thương tiếc đối với Thường Tiểu ngày thường hoàn toàn biến mất không sót chút gì.

Hắn gia tăng sức lực nơi nắm lấy cổ tay Thường Tiểu, nhìn đến nét đau đớn ánh lên trong mắt đối phương, hắn cười lạnh nói: “Giá bộ thanh cao cái gì? Người vừa rồi không phải cũng rên rỉ vô cùng sướng khoái vui vẻ sao?”

Không để ý đến sự châm chọc của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu chỉ lo tập trung giãy giụa, không ngờ rằng tiểu gia khóa này một khi lên cơn điên cũng có chút tiểu khí lực, Vũ Văn Tuấn nếu không dùng đến võ công liền có chút khó không chế được cậu, hắn căn bản có thể điểm huyệt Thường Tiểu, nhưng nghĩ đến việc làm với một kẻ cứng đờ không biết gì, thật chẳng chút thú vị.

Thế là hắn nằm lên người Thường Tiểu, dè lại tay chân cậu, cũng không quan tâm cậu kịch liệt phản ứng, cường ngạnh hôn xuống, trong lúc dây dưa, quần của Thường Tiểu bị kéo xuống, Vũ Văn Tuấn đem dục vọng đang run rẩy kia vuốt ve trong tay, hừ nói: “Xem ra thân thể của người thành thật hơn nhiều.”

Thường Tiểu phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn, con ngươi trong nháy mắt trừng lớn, giãy dụa như đang phát cuồng, Vũ Văn Tuấn chỉ thấy khóe miệng đau xót, vươn tay lên chạm tới liền thấy máu chảy ra, không khỏi giận tím mặt, vung tay đánh qua.

Thường Tiểu bị hắn đánh đến văng qua một bên, hai má lập tức sưng phù, bất quá tay chân tạm thời được tự do cậu liền vội vàng giãy giụa lùi về phía sau tránh né, trong lúc hoảng loạn cái trán đập mạnh vào đầu giường, đau đến mức Thường Tiểu cuộn người ôm đầu run rẩy tiếp tục rúc ra sau, trong mắt hiện lên một

tia kinh hoàng bất lực.

“Tránh ra, tránh ra!”

Bị cắn rách môi, nhiệt tình ban đầu của Vũ Văn Tuấn đã hóa thành lửa giận ngút trời, hừ nói: “Đúng là thứ không biết điều!”

Thân mình vừa động, vốn định túm Thường Tiểu lại ... cho cậu thêm vài bạt tai xem như khiển trách, nào ngờ cậu toàn thân run rẩy lui ở đầu giường, trong miệng còn không ngừng lặp lại những lời vô nghĩa, Vũ Văn Tuấn thoáng do dự, tiến lên nắm lấy đầu vai Thường Tiểu, gọi: “A Tiểu!”

“Van cầu ngài, thả con, sau này con nhất định nghe lời ...”

Hốc mắt Thường Tiểu đỏ bừng một mảng, không ngừng lóe lên ánh nhìn hoảng loạn vô thố, gương mặt thanh tú cũng vì sợ hãi và thống khổ mà vặn vẹo, toàn thân run rẩy tựa một con thú nhỏ đang phát cuồng, Vũ Văn Tuấn thấy thế, trong lòng liền nổi lên nghi hoặc.

Bộ dáng tiểu gia khỏa lúc này không giống như tránh né đơn thuần, mà là cực độ sợ hãi một cái gì đó.

“A Tiểu!”

Thường Tiểu không để ý đến, chỉ lo liệu mạng tránh né sự đụng chạm của Vũ Văn Tuấn, Vũ Văn Tuấn không thể dùng võ công, lại đối người đang trong cơn điên cuồng này thúc thủ vô sách, hắn không còn cách nào khác đành phải vươn tay điểm vào dưới sườn Thường Tiểu, thấy cậu nhẹ nhàng thở ra một hơi yếu đuối ngã xuống, lúc này mới ra tay đỡ cậu.

Người bị điểm huyệt kia không còn phản kháng, lại chỉ không ngừng nhỏ giọng cầu xin.

“Thả con được không? Con sau này sẽ ngoan ngoãn, thả con ...”

Bộ dáng rúc sâu run rẩy của Thường Tiểu tựa như một con tiểu động vật nhỏ gây bất lực, điều này làm lửa giận ban đầu của Vũ Văn Tuấn toàn bộ tắt xuống, hắn ngược lại có chút đau lòng, do dự một chút, hắn đem Thường Tiểu kéo vào trong ngực, nằm xuống, không ngừng trấn an cậu.

“Không sao, không có việc gì.”

Cứ như thế, Cung chủ Lăng Tiêu Cung Vũ Văn Tuấn lần đầu tiên trong đời cầu hoan bất thành, còn phải trở thành gối ôm miễn phí cho người ta cả đêm.

Khi Thường Tiểu tỉnh lại đã gần giữa trưa, cậu ngơ ngác nằm trên giường, để ánh nắng ngoài cửa

sổ tùy ý chiếu lên người, lại cảm nhận không được một tia ấm áp, cậu nghĩ thời gian đã giải thoát cho mình, vậy mà kết quả vẫn giống như ánh nắng kia thoáng đến thoáng đi.

Vũ Văn Tuấn là ma quỷ, hắn không chút lưu tình cướp đi tự tôn duy nhất còn lại của cậu, cũng cướp đi linh hồn cậu, vậy mà tối qua cậu còn tự nhủ bản thân may mắn vì gặp được người này ...

“Tĩnh sao?”

Giọng hỏi thăm ân cần trầm thấp này làm Thường Tiểu nâng lên mi mắt, đến khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Vũ Văn Tuấn đang dựa sát vào mặt mình, tức giận của cậu lập tức trào lên. Tiếp theo hiển nhiên là một cái tát.

Ba!

Hai người cách nhau rất gần, Vũ Văn Tuấn lại không nghĩ tới tiểu sủng vật bình thường luôn dụ ngoan nghe lời thế nhưng đột nhiên trở nên bạo lực, hắn cứ như thế bị ăn nguyên một cái tát vô cùng rõ ràng, cái tát suy yếu vô lực này tuy không mang đến bao nhiêu đau đớn, lại làm cho hắn uất ức vô cùng.

Tối hôm qua hắn phải đảm đương gối ôm miễn phí kiêm bảo mẫu, tiểu gia khóa này lại hở tí là hô to gọi nhỏ gây sức cả đêm, làm hại hắn suốt buổi tối không thể chợp mắt, thật vất vả chờ được trời tờ mờ sáng, vừa rồi còn lo chạy ra ngoài mua đồ ăn sáng cho cậu, ai ngờ đối lấy cư nhiên là một cái tát.

Vũ Văn Tuấn trước giờ làm việc luôn nhâm ý vọng vi*, không nghĩ tới lần đầu trong đời chịu làm chuyện tốt, tiểu sủng vật cư nhiên không biết cảm kích.

*Nhâm tính vọng vi: tùy tính làm việc không quan tâm đúng sai.

Sủng vật không biết nghe lời thì còn giữ lại làm gì?

Vũ Văn Tuấn ánh mắt chợt lạnh, bàn tay vung lên muốn đánh ra, nhưng nhìn đến bên má sưng phù ửng đỏ của Thường Tiểu, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, bàn tay đang vươn ra cũng không tự chủ mà thả xuống lại.

Nhớ tới trận đòn đầy bạo lực của bản thân tối qua khi đang giận dữ, Thường Tiểu xem như cũng ăn không ít khổ, nhìn nhìn lại khối u vì va chạm sau ót cùng biểu tình hoảng sợ của Thường Tiểu, một chương đoạt mạng kia của hắn làm sao cũng hạ không xuống.

Thôi đi, tối qua cần giáo huấn gì cũng đã giáo huấn đủ rồi, tiểu sủng vật rất yếu, nếu thực sự đánh chết thì chẳng còn gì thú vị.

Hắn đặt tay lên vai Thường Tiểu, âm thanh lạnh lùng, nói: “Cho tới giờ chưa ai từng đánh ta mà vẫn còn

sống sót, lần này xem như nể tình người đã cứu ta một mạng, ta cũng tha người một lần ...”

Uy hiếp lạnh lùng không phát huy nửa điểm tác dụng, Thường Tiểu mạnh bạo đẩy ra sự áp chế của Vũ Văn Tuấn, dùng ánh mắt oán hận nhìn thẳng hắn, lớn tiếng nói: “Lúc trước tôi quả nhiên không nên cứu anh, anh là ma quỷ, cứ nhiên lấy oán trả ơn, đối xử với tôi như vậy, anh nhất định sẽ bị báo ứng, nhất định ...”

Vũ Văn Tuấn thật muốn đem tiểu gia khóa giường nanh múa vuốt này áp lên trên giường quất cho mấy roi.

Hắn ở trong lòng liễu mạng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh, không cần chấp nhặt với tiểu sủng vật ngu ngốc này, nhưng mà bộ dáng vung tay đá chân của Thường Tiểu làm hắn cảm thấy thật thất bại, bao nhiêu người vì nhận được sự lâm hạnh của hắn mà cảm thấy tự hào quang vinh, Thường Tiểu hiện tại lại mắng hắn không khác gì đâm tặc hái hoa.

Hắn cười lạnh nói: “Hừ, tối hôm qua là ai ngay từ đầu liền vui vẻ phấn khích? Bây giờ còn ở đây giả thanh cao ...”

“Anh đồ hỗn đản! Biến thái! Ma quỷ! Cầm thú!”

Mắng thế này đúng là rõ ràng trực tiếp quá đi.

Hắn nếu tức đến chết, nhất định phải lôi tiểu gia khóa này theo làm đệm lưng!*

*Thời xưa có tập tục “bồi táng”, “tuấn táng”, bắt người sống chết chung với người chết (người chết là vương gia, hoàng tộc, người có địa vị cao) để những người kia tỏ lòng trung thành và hầu hạ chuyện sinh hoạt của người chết khi họ sang thế giới bên kia.

Vũ Văn Tuấn cười lạnh trả lời: “Vẫn còn tinh thần quá nhỉ, người cũng không ngấm lại, ta nếu thật sự muốn, người bây giờ còn khí lực mắng người sao?”

18. Phiên Lạc - Chương 18

Thường Tiểu sống sót, lúc này mới phát giác bản thân tựa hồ không có chỗ nào khó chịu cả, nguyên lai nghĩ rằng Vũ Văn Tuấn đã “đắc thủ” cho nên mới tức giận đến vậy, hiện tại xem ra không phải a ...

Chính là, chuyện tối qua vì sao cậu ngay cả một chút ấn tượng cũng không có? Chẳng lẽ là ngất xỉu? Giống như lần kia ...

Vẫn không dám nhớ đến đoạn kí ức vừa khơi dậy trong đầu, khuôn mặt Thường Tiểu thoát cái trắng bệch, Vũ Văn Tuấn sợ cậu lại lên cơn điên, vội vàng vươn tay vỗ vỗ bên má không bị sưng của cậu.

“Uy, tối qua ta cái gì cũng chưa làm, bởi vì ta không có hứng gian thi, người nếu hoàn hồn rồi thì đi ăn cơm

đi.”

Vũ Văn Tuấn nói xong liền đi vào phòng khách, Thường Tiểu một mình sững sốt hồi lâu, đến lúc nhận thức bản thân thật sự chưa bị xâm phạm, lúc này mới thở phào một cái, nhắm mắt, lại lần uỳnh ra giường nằm.

Cậu lấy lại bình tĩnh, lúc này mới thay quần áo đang hoang đi ra phòng khách, Vũ Văn Tuấn đang xem TV, hần liếc mắt nhìn Thường Tiểu một cái, thấy tiểu gia hỏa thần sắc mệt mỏi, má cùng cái trán đều sưng đỏ, gương mặt lên vừa chạm ánh mắt mình liền lập tức kích động dời tầm nhìn đi chỗ khác, xem ra chuyện tối qua đối với cậu là đả kích không nhỏ.

Chẳng lẽ cùng mình làm thì chịu thiệt nhiều vậy sao?

Vũ Văn Tuấn trong lòng căm giận không thôi.

“Cơm ta đã mua hết rồi, muốn ăn thì ăn nhanh đi.”

Vũ Văn Tuấn đẩy đẩy đồng thực phẩm tiện lợi trên bàn, Thường Tiểu xem ra đã đói bụng, đi rửa mặt một chút xong liền bay lại cầm thức ăn, sau đó mới ngồi xuống một chỗ trên sofa cách xa Vũ Văn Tuấn nhất mà vui đầu ăn cơm, Vũ Văn Tuấn bị hành động này của cậu làm cho vừa tức giận vừa buồn cười, hần tắt TV, lười biếng nói: “Tối hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, sau này sẽ không lặp lại, người không cần trốn ta như trốn ôn dịch vậy.”

Thường Tiểu trộm nhìn Vũ Văn Tuấn liếc mắt một cái, lại thùy hạ mi mắt, thấp giọng than thở: “Ai biết anh có lại nổi cơn thú tính lần nữa không? ...”

“Nhưng không phải ngay từ đầu cậu cũng rất hưởng thụ sao?”

Bị Vũ Văn Tuấn hỏi lại, khuôn mặt Thường Tiểu có chút đỏ lên, cậu ngập ngừng nói: “Đó là do anh quyến rũ tôi ...”

Đó quả thật là một loại hưởng thụ mê người, nếu không phải do đoạn ác mộng trước kia, cậu nghĩ bản thân có lẽ đã không kháng cự như vậy.

Chính là người cậu thích rõ ràng là Trữ Phi, sao lại có thể cùng một người quen biết chưa lâu làm chuyện thân mật như vậy? Cho nên nói đi nói lại vẫn là do Vũ Văn Tuấn không tốt, dụ dỗ cậu phạm tội ...

Nếu không thì phân rõ giới hạn với hần đi, đuổi hần ra ngoài? Chính là hần ở trong này không quen biết ai, bản thân làm vậy có phải hay không quá tuyệt tình?

Nghĩ đến đây, Thường Tiểu liền mang sổ cùng bút viết tới, đặt trước mặt Vũ Văn Tuấn, sau đó mới tạch tạch nhảy về chỗ ngồi cũ, Vũ Văn Tuấn bị hành động này của cậu làm cho không hiểu gì cả.

“Làm gì đó?”

“Anh viết giấy cam đoan đi, cam đoan sau này không để việc đó phát sinh lần nữa!”

Khuôn mặt tuần tú của Vũ Văn Tuấn trầm xuống.

Hắn trên giang hồ tuy không tính là danh sĩ hiệp khách gì, nhưng nói chuyện luôn nhất ngôn cửu đỉnh, hôm nay cứ nhiên bị tên sủng vật ngốc nghếch nghi ngờ.

Thấy mặt hắn biến sắc, Thường Tiểu lập tức nhảy lên vọt tới cửa, chuẩn bị chạy trốn.

Thấy tiểu gia khóa nép sát cửa phòng, đôi mắt tròn mở to khẩn trương nhìn chăm chăm mình, Vũ Văn Tuấn có chút dở khóc dở cười, hắn tùy tay lấy một quyển tạp chí bên cạnh ném tới trên bàn.

“Ta cam đoan sẽ không làm lại chuyện ép buộc người như vậy, tin hay không tùy người.”

Bìa tạp chí là hình chụp Thanh Ti trong buổi biểu diễn thời trang, Thường Tiểu nhìn nhìn tạp chí, lại hồ nghi nhìn nhìn Vũ Văn Tuấn, không rõ dụng ý của hắn.

Vũ Văn Tuấn liếc mắt nhìn tiểu ngốc nghếch một cái.

“Người nếu so sánh với Thanh Ti, người nghĩ ai xuất sắc hơn?”

“Cái đó còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Phó Thanh Ti, cậu ấy là thần tượng của tôi mà.”

“Cho nên, chỉ cần là người bình thường, hiển nhiên sẽ chọn hắn mà không phải người, đúng không?”

Thường Tiểu sững sốt nửa ngày, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “A, người yêu của anh không phải là cậu ấy ... Phó Thanh Ti chứ? Nhưng mà, Phó Thanh Ti hình như có người yêu rồi mà, vậy anh là hoành đào đoạt ái ...”

Vũ Văn Tuấn quảng cho Thường Tiểu một ánh mắt sắc như dao cạo.

“Hoành đào đoạt ái là Vũ Văn Tuấn! Nếu ta không bị thương, đã sớm mang Thanh Ti trở về rồi!”

Chuyện này thật làm Thường Tiểu kinh ngạc đến hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần, chờ đến khi cậu phản ứng lại, nghĩ muốn hỏi rõ ràng Vũ Văn Tuấn thì người kia đã rời đi.

Vũ Văn Tuấn rời nhà xong liền đi đến vùng ngoại ô huyện bản sủng, sau mới đi rút khoản tiền mà trước kia Thường Tiểu vì hắn gửi ngân hàng, dựa theo sự chỉ dẫn lần trước của tên lão đại, đi đến quán bar Dream, hắn tùy tiện gọi một ly rượu, ngồi ở quầy bar vừa nhấm nháp rượu vừa quan sát khách nhân trong quán, ông chủ Khuê Thúc là một nam tử trên dưới bốn mươi tuổi, khí chất văn nhã, lúc đi đứng có chút khép khiễng nên phần lớn thời gian đều đứng trong quầy lau chùi ly rượu, giống như những ly rượu này trong mắt lão là bảo vật ngọc khí vô giá.

“Anh bạn trông lạ quá, là lần đầu đến đây sao?”

Nghe xong sự tiếp đón của Khuê Thúc, Vũ Văn Tuấn cười, khuôn mặt giả trang bằng nhân bì diện cụ của hắn một khi mỉm cười, dưới ánh đèn trông thật phần quỉ dị.

“Hôm nay là lần đầu, bất quá sau này ta sẽ thường đến, người có thể gọi ta là Vô Thường*, bởi vì chức vụ chuyên môn của ta là đi lấy mạng kẻ khác, bảo với Tử Thần, nội trong ba ngày phải rời khỏi đây, nếu không, tác vụ đầu tiên ta làm chính là lấy mạng hắn!”

*Vô Thường, xuất phát từ tên Hắc Bạch Vô Thường, là cách gọi chung của Hắc Vô Thường (mặc đồ đen) và Bạch Vô Thường (mặc đồ trắng), hai con quỉ “cấp cao” chuyên đi lấy mạng người khác, người ta nói rằng nếu ra đường gặp 2 vị này thì chần chẫn số đã tận. Tuy nhiên có số sách vở nói rằng, đừng nên sợ hãi khi gặp hai vị Hắc Bạch này, lúc đó chỉ cần bình tĩnh, thành tâm cầu bái và xin hai vị cho mình “bất cứ món đồ gì”, nhất định về sau sẽ “đại phú quý”! Cho nên, trên bàn thờ của một số đoàn hát kịch ở một vài địa phương có thờ hai vị Hắc Bạch Vô Thường chung với Thần Tài, mà chiếc mào trên đầu hai vị có ghi câu “Nhất kiến sinh tài” (một lần thấy ta ắt có tiền).

Khuê Thúc ngạc nhiên ngẩng đầu thì Vũ Văn Tuấn đã buông ly rượu, xoay người ra ngoài.

Vũ Văn Tuấn đón taxi đi vào quán bar Lam Hồng, trong quán bốn bề vui vẻ nhộn nhịp, nhìn không ra nơi này từng phát sinh sự kiện đổ máu.

Thấy hắn ra tay hào phóng, nữ lang bồi rượu tự nhiên biết điều mà tận tình chăm sóc hầu hạ, làm cho hắn thoải mái hưởng thụ một phen, chờ đến khi hắn về nhà đã là đêm khuya, Thường Tiểu sớm ngủ trước, lại bị tiếng mở cửa làm cho tỉnh giấc, chạy đến, ngửi thấy trên người hắn toàn mùi rượu hòa lẫn mùi nước hoa nồng nặc, Thường Tiểu mặc nhăn mày nhú, nhưng lại sợ tự nhóm lửa trên thân, liền không dám nói nhiều.

Bởi vì tính tình hung ác của Vũ Văn Tuấn mà Thường Tiểu đối hắn đề phòng không ít, sau khi thấy hắn thường xuyên ra vào loại địa phương này, cậu chỉ dám cẩn thận khuyên hắn một lần, bị Vũ Văn Tuấn dùng một câu ‘liên quan gì đến người’ đập ngược trở về, tiểu gia khóa tức giận đến ... không bao giờ nhắc lại nữa.

Cậu vốn thực sự bị cảm động về chuyện Vũ Văn Tuấn xuyên qua thời không để tìm về người yêu, nhưng hiện tại cậu cảm thấy người như hắn thực khó hiểu, cậu cảm thấy Vũ Văn Tuấn căn bản không thích Phó Thanh Ti, nếu thật tâm thích một người, sao còn có thể cùng nữ nhân khác dây dưa như vậy?

Kì thật Thường Tiểu có chút oan uổng Vũ Văn Tuấn, Vũ Văn Tuấn tuy thường xuyên ra vào quán bar, nhưng ngoại trừ vài lần có đụng chạm qua nữ nhân, đại đa số trường là để tìm con mồi, bởi vì lần trước

thông điệp hắt hờn Khuê Thúc nhả lại khiến Tử Thần rất nhanh liền tìm đến hắn, đây đúng là mục đích mà Vũ Văn Tuấn nhắm tới, dùng cái chết của Tử Thần làm nổi lên danh tiếng của bản thân.

Tử Thần là một sát thủ rất giỏi, nhưng đáng tiếc đối thủ của hắn là Vũ Văn Tuấn, phản ứng linh mẫn nhanh nhạy của hắn tuy rằng nổi tiếng, lại không cách nào so được với cao thủ đã luyện qua nội công, Vũ Văn Tuấn tất nhiên rất dễ dàng giết chết người nọ, bên cạnh hắn còn viết hai chữ – Vô Thường.

Tin rằng không cần bao lâu, người trong giới sẽ quên đi cái tên Tử Thần từng khiến người người văn phong tang täng, mà chỉ còn biết đến Vô Thường.

19. Phiên Lạc - Chương 19

Sự đề phòng của Thường Tiểu đối với Vũ Văn Tuấn không đầy một tuần liền tan thành mây khói, trong đó một nửa nguyên nhân là vì cậu tinh thần phóng khoáng, mặt khác là do tờ vé số cậu mua hồi cuối tuần cư nhiên lại trúng thưởng, đây là lần đầu trong đời cậu trúng được cái gì đó, tuy rằng bất quá chỉ là mấy trăm đồng, nhưng cũng đủ khiến tiểu gia khóa hưng phấn, cho nên điểm không thoải mái trước đây liền bị cậu đem vứt ra sau não.

Tối đó, Thường Tiểu ở trong phòng khách hưng phấn cầm tấm vé số không ngừng quay vòng vòng.

“Quả nhiên là tình trường thất ý, sông bạc đắc ý a, chẳng lẽ đây là điềm báo trước mình sắp chuyển vận?”

Thấy tiểu gia khóa vui vẻ đến mức không phân đông tây nam bắc, Vũ Văn Tuấn nhin không được hỏi, “Giữa tên họ Trữ với tiền, người chọn bên nào?”

“Đương nhiên là tiền rồi, nói đến xuất thân cùng học thức của Trữ học trưởng, tôi có lái Ferrari đuổi theo cũng không kịp, so với việc cưỡng cầu một thứ căn bản không thể chiếm được mà thống khổ, tốt hơn hết là lựa chọn thứ có thể nắm trong tay ngay lúc này, bất quá, nếu có một ngày tôi trở thành người có tiền, tôi nhất định sẽ theo đuổi anh ấy.”

Tiểu sủng vật tựa hồ thông minh hơn một chút.

“Vũ Văn Tuấn Vũ Văn Tuấn, đêm nay anh muốn ăn cái gì? Tôi mời anh, bất quá đừng chọn món quá đắt, cuối tuần tôi phải đến Tiệp Lục Tư phỏng vấn nên đang muốn mua một bộ tây trang tốt tốt...”

Tập đoàn Tiệp Lục Tư là một công ty mỹ phẩm tương đối có địa vị, tiền lương và phúc lợi rất khá, lần này thông báo tuyển dụng, ngoài Thường Tiểu ra còn có mấy chục người khác cũng cùng đăng ký, cậu vốn không quá ôm ấp hi vọng, không nghĩ tới lại được thông báo gọi đi phỏng vấn, chỉ điểm này thôi cũng đủ khiến cậu kích động.

Nhìn đến hai má Thường Tiểu vì hưng phấn mà đỏ ửng cả lên, Vũ Văn Tuấn vẫn là không đành lòng mà đi nói lời dả kích cậu.

Sau khi giết Tử Thần, Vũ Văn Tuấn nhân tiện tiếp nối ý nhờ lão Khuê làm người trung gian phụ trách giao dịch, so với đơn hàng hắn vừa mới nhận, mấy trăm đồng kia của Thường Tiểu chắc chắn còn chưa bằng con số lẻ trong số tiền đổi phương bỏ ra.

Thế là hắn nói, “Ta đã tìm được công việc, bữa cơm tối nay cứ để ta mời.”

“Anh tìm được công việc? Là công việc gì?”

Thường Tiểu thực khoa trương mở to hai mắt nhìn hắn.

“Dạy võ ở một võ quán.”

Thường Tiểu không hề nghi ngờ lý do được thuận miệng bịa ra này, cậu vô cùng vui vẻ nói, “Tốt tốt, vậy càng cần phải chúc mừng, kêu Rau Cần nữa...”

Vũ Văn Tuấn không thích Tần Thái, hắn lập tức nói, “Chỉ hai người chúng ta thôi, ta không có thói quen ăn chung với người lạ, sau này người hẹn hắn dịp khác đi, còn nữa, chuyện trúng thưởng không cần kể với hắn.”

“Tại sao?”

“Người chỉ cần nghe lời là được.”

“Uhm.”

Hiểu được tính tình của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu cũng không hỏi thêm nữa, cậu đem lực chú ý chuyển sang lọ sao may mắn.

Nhìn thấy bộ dáng Thường Tiểu ngồi xếp bằng cúi đầu chuyên tâm gấp giấy, ánh mắt Vũ Văn Tuấn không kìm được dừng ở cái cổ trắng nõn mềm mại của cậu, lại dời lên trên một chút, đôi môi xinh xắn tinh tế nhẹ nhàng hé mở, hàng mi dày rậm buông rũ như chiếc quạt, nhìn qua so với Thanh Ti tựa hồ còn có hương vị hơn....

Ý nghĩ này khiến cho Vũ Văn Tuấn ách nhiên thất tiểu.

Không nói đến diện mạo của Thường Tiểu kém xa Thanh Ti, chỉ xét đến nét phong tình trong từng cử chỉ giờ tay nhắc chân, Thường Tiểu đã là ngưỡng bất khả cập*, hắn sao có thể cho đem tiểu sủng vật so với Thanh Ti động lòng người cho được?

*Ngưỡng bất khả cập: Có ngược cổ lên cũng nhìn không tới, ý chỉ sự cách biệt quá xa về trình độ, địa vị ...

Vừa nghĩ đến dung nhan xinh đẹp tuyệt trần kia, nét cười yếu ớt còn đang chấp vá trên đôi môi của Vũ Văn Tuấn nhất thời biến mất, ngay tiếp theo đó chính là một tia cười nhạt âm lãnh.

Thanh Ti là con diều hắt thả trên không trung, cho cậu bay lâu như thế, hiện tại, cũng đến lúc nên thu dây lại rồi.

Buổi tối Vũ Văn Tuấn đưa Thường Tiểu đến khách sạn năm sao dùng cơm, trong khoảng thời gian này hẳn rất nhanh đã quen thuộc hết mấy chỗ vui chơi giải trí ở thành phố, nhìn thấy hẳn gọi toàn là bào ngư hải sản cao cấp, Thường Tiểu thực đau lòng, không ngừng khuyên can, Vũ Văn Tuấn lại trừng mắt nói, “Dài dòng cái gì, là ta bỏ tiền a.”

“Nhưng thật sự quá đắt, ở bên ngoài chỉ cần mười đồng tiền, đã có thể ăn rất no rồi...”

Đối với việc Thường Tiểu nhỏ giọng than thở, Vũ Văn Tuấn xem như không nghe thấy.

Tiểu sủng vật đã quen với cuộc sống nghèo khó, không thể so sánh với hẳn.

Thường Tiểu dù nói tới nói lui, nhưng đến lúc ăn cũng tuyệt đối không để bản thân chịu thiệt, dù sao đối với một sinh viên nghèo khó mà nói, thức ăn ngon như vậy bình thường chính là có muốn cũng không được, nhìn tiểu gia khóa vẽ mặt hạnh phúc thưởng thức món ngon, một nơi nào đó trong lòng Vũ Văn Tuấn trở nên nhu nhuyến, hẳn chưa bao giờ gặp ai có thể giống như Thường Tiểu tươi cười không chút giả dối, trước giờ bất kể là chuyện gì, ánh mắt của hẳn đều có thể nhìn thấu, tiểu sủng vật đúng là có chút ngu ngốc, lại có chút vụng về, nhưng chắc chắn sẽ không đối với hẳn có tâm cơ khác.

Nếu đứa nhỏ đã thích, sau này liền dẫn cậu ta đi ăn nhiều một chút.

Cơm chiều vốn đang ăn rất vui vẻ, đáng tiếc giữa lúc phục vụ sinh mang thức ăn đến, Vũ Văn Tuấn vô tình nhìn ra ngoài nhà gian, trùng hợp Vũ Văn Tuấn và Thanh Ti đi ngang qua, sắc mặt hẳn lập tức trầm xuống, chén rượu trong tay bị hẳn bóp đến vỡ tan tành.

Crốp....

Bị sát khí ác liệt tỏa ra trên người Vũ Văn Tuấn áp bức, tay Thường Tiểu không tự chủ run lên, đánh rơi cả đĩa xuống mặt đất.

Cậu đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu, Vũ Văn Tuấn cũng là sau khi nhìn thấy Thanh Ti liền trở nên thất thố, chính là vì sao khi thấy được tình nhân, lại không đến tương ngộ? Ngược lại cả người đàng đàng sát khí? Chẳng lẽ sát khí của hẳn là hướng về...

“A Tiểu, ngươi đang suy nghĩ gì vậy? Ngay cả chiếc đĩa bị rơi cũng không biết”

Một đôi đũa mới được nhét vào tay Thường Tiểu, ngẩng đầu nhìn thấy thần tình bình lặng như thủy của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu nhất thời nghĩ rằng vẻ mặt âm trầm lạnh lùng ban nãy chính là do bản thân hoa mắt nhìn nhầm.

Thấy tiểu gia khóa vẻ mặt kinh hoàng, Vũ Văn Tuấn chỉ biết vừa rồi bản thân đã không thể khống chế được lửa giận trong lòng, để lộ hành tàng, hấn gấp thổ giải giáp trước mặt cho Thường Tiểu, đem câu chuyện chuyển sang đề tài khác.

Cuối tuần Vũ Văn Tuấn bị Thường Tiểu kéo đến cô nhi viện Dục Anh, không ngoài dự đoán bị một đám tiểu mao đầu vây quanh tấn công. Vì vừa trúng vé số nên kẻo Thường Tiểu mua cho mấy đứa nhỏ so với bình thường có phần phong phú hơn, đến khi đi ngang qua văn phòng của Tô viện trưởng, cậu lại cố ý rẽ sang lối khác, Vũ Văn Tuấn biết cậu tránh né gian phòng cũ kia, nhưng cũng không muốn vạch trần.

Buổi chiều lúc đi dạo trung tâm thương mại, Vũ Văn Tuấn tự mua điện thoại di động cho bản thân, thứ máy móc mà trong thế giới này dường như ai cũng không rời nó nửa bước, sau đó Vũ Văn Tuấn giúp Thường Tiểu chọn mua trang phục đi phỏng vấn, thấy Thường Tiểu nhìn giá tiền do do dự dự, hấn liền tự mình làm chủ, thay cậu chọn hai bộ tây trang đắt tiền, tự động đi thanh toán, Thường Tiểu làm sao dám nhận, mãi cho đến lúc Vũ Văn Tuấn nói xem như đây là tiền thuê nhà, cậu mới chịu cầm lấy, còn áy náy nói lần sau sẽ mời hấn dùng cơm, coi như là đáp lễ.

Tiểu sủng vật thiện lương khiến cho người ta không thể không khi dễ, có lòng nghĩ muốn dạy cho cậu chút quyền cước để phòng thân, nhưng ngẫm lại thiên phú của cậu, Vũ Văn Tuấn liền dẹp bỏ suy nghĩ này.

Nghĩ rồi lại nghĩ, ngốc nhân đều có ngốc phúc, việc gì hấn phải nhiều chuyện? Chờ hấn giết được Vũ Văn Tuấn, liền đem Thanh Ti quay về, Thường Tiểu bắt quá chỉ là đứa nhỏ nuôi để tiêu khiển thôi, hà tất đem tâm tư đặt trên người cậu?

20. Phiền Lạc - Chương 20

Ngày đi phỏng vấn, Thường Tiểu đến tòa nhà tập đoàn Tiệp Lục Tư sớm hơn nửa tiếng, hội trường phỏng vấn đặt tại tầng thứ mười của tòa nhà, đến phỏng vấn có hơn một trăm người, mà phòng quản lý nơi cậu đăng ký chỉ tuyển có ba người. Sự tự tin miên cưỡng có được bắt đầu dao động, cậu vốn muốn gọi Rau Cần hoặc Vũ Văn Tuấn đến để cổ vũ tinh thần, nhưng người trước thì mấy ngày qua đột nhiên phát sốt, căn bản không có tinh thần bồi cậu, người sau lại nói có việc cần làm, không thể bồi cậu, làm hại cậu chỉ có thể một mình tự đối mặt.

Phỏng vấn còn chưa bắt đầu, Thường Tiểu ngồi giữa nhóm người, mùi nước hoa nồng đậm tản quanh, lại nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm về quyết định nội bộ tuyển nhân sự, ngẫm lại bản thân không giỏi chiêu trò, Thường Tiểu liền đứng dậy tiến ra ban công hóng gió.

“Này, cậu hình như không khăn trương chút nào.”

Một người đàn ông trẻ tuổi trên người vận tây phục màu rượu chát theo Thường Tiểu đi đến ban công, Thường Tiểu thấy hấn và cậu tuổi tác cũng không cách nhau mấy, trong tay còn cầm theo sơ yếu lý lịch, liền đoán rằng hấn cũng là người đến phỏng vấn đợt này, bèn nói, “Lúc đầu cũng khăn trương lắm, bắt quá

nhìn thấy bộ dáng của mọi người, lại cảm thấy đỡ hơn.”

Người thanh niên ngạc nhiên nói, “Nguyên lai cậu có cửa sau?”

“Hoàn toàn ngược lại, tôi nghĩ bản thân nhất định sẽ bị loại, cho nên tự nhiên cũng cảm thấy không còn khẩn trương gì nữa.”

Thanh niên nho nhã trên mặt lộ ra nét cười ôn ôn, nói, “Tôi có thể xem một chút lý lịch của cậu không?”

Hắn mở lý lịch Thường Tiểu đưa qua.

“A, thì ra cậu tên Thường Tiểu, tôi thấy cậu có hơi quen mặt, còn tưởng trước kia chúng ta đã từng gặp nhau ở nơi nào đó.”

Thường Tiểu đánh giá người đàn ông trước mặt, so với những người được gọi phỏng vấn thì người này có phần trầm ổn hơn, còn mơ mơ hồ hồ tỏa ra một loại uy nghiêm, Thường Tiểu ngắm nhìn gương mặt tuấn lãng của hắn, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết, cậu không tự chủ gật nhẹ đầu một chút.

“Tôi thường làm công ở quán cà phê, nói không chừng anh là khách đến uống cà phê cũng nên.”

Đây có lẽ là cách giải thích duy nhất.

Nam tử cười cười, nhưng cũng không có chỉnh lại – hắn ghét cà phê, nên chưa từng đến quán cà phê.

Thường Tiểu đột nhiên trở nên phấn chấn, cậu bước đến gần hỏi, “Tôi biết anh là ai rồi, anh là chủ khảo của đợt này phải không? Có thể tiết lộ một chút nội dung câu hỏi được không?”

Hiện tại mấy công ty lớn thông báo tuyển dụng thường để cho người phỏng vấn cải trang thành người được gọi phỏng vấn rồi âm thầm quan sát, sau đó mới chọn ra nhân tài ưu tú giữa rất nhiều người ứng tuyển, Thường Tiểu nhìn ra người này uy nghi bất phàm, liền đoán vậy.

Nam tử nở nụ cười, hắn đem lý lịch trả lại cho Thường Tiểu nói, “Tôi tên Ứng Húc, không phải chủ khảo, sao vậy? Cậu rất muốn làm việc ở công ty này?”

“Đương nhiên là muốn làm, bởi vì tiền lương cao, phúc lợi lại tốt, còn có nhà trợ cấp, các loại ngày nghỉ nữa nha...”

Ứng Húc khóe miệng có chút run rẩy.

Lý do của người này thật đúng là thực tế vô cùng.

Tiếng di động thanh thúy vang lên cắt ngang lời của Thường Tiểu, cậu thấy hiển thị tên Rau Cần, liền nhận cuộc gọi rồi vội nói, “Rau Cần, tớ phải vào phỏng vấn ngay, lát nữa nói chuyện với cậu sau.”

Thanh âm Tần Thái thật khẩn trương.

“Tớ vừa nghe nói cậu đi Tiếp Lục Tư phỏng vấn? Chuyện lớn như vậy sao cậu không nói cho tớ nghe?”

“Mấy hôm trước tớ có nói qua với cậu a, có thể lúc ấy cậu do phát sốt nên không có chú ý đi?”

“A Tiểu, cậu hãy nghe tớ nói, đừng đến Tiếp Lục Tư phỏng vấn, công việc liên quan đến mỹ phẩm trang điểm không thích hợp với cậu.”

“Chỉ cần kiếm được nhiều tiền là thích hợp thôi, lát nữa nói chuyện với cậu sau, cứ như vậy đi.”

Sợ Tần Thái dài dòng, Thường Tiểu nói xong liền cúp điện thoại, ngay cả nguồn cũng tắt, đến lúc cậu quay đầu lại thì mới phát hiện Ứng Húc đã rời đi từ lúc nào

Số thứ tự Thường Tiểu được phát là nằm trong danh sách những người cuối cùng, phụ trách phỏng vấn có tất cả ba vị giám khảo, chủ khảo chính là một nam nhân trung niên gầy tong teo, tên Tôn Tiễn, ông ta theo lệ hỏi mấy vấn đề, sau đó bảo Thường Tiểu ra ngoài, trong hành lang đại đa số những người được gọi phỏng vấn đều đã rời đi, Thường Tiểu biết trước bản thân chẳng có chiều trò gì, nên đi đến ban công gửi cho Vũ Văn Tuấn một tin nhắn, nghĩ muốn cùng hắn ăn cơm trưa, di động Vũ Văn Tuấn mua cách đây không lâu, còn chưa nhắn tin lần nào, bất quá hắn là không có vấn đề gì.

Ai ngờ tin nhắn gửi đi chưa được bao lâu, điện thoại Vũ Văn Tuấn liền gọi ngược lại cho cậu, hắn nói hắn đang ở gần đó, bảo Thường Tiểu chờ hắn.

Thường Tiểu đi thang máy xuống cao ốc, chợt thấy Tôn Tiễn đang đứng cạnh một chiếc xe nói chuyện với Ứng Húc, thấy cậu đi ra, Ứng Húc liền bước nhanh đến.

“Thường Tiểu, nhớ đến phỏng vấn lần hai.”

A....

Tựa hồ nghe không hiểu, Thường Tiểu há to miệng mở to mắt, Tôn Tiễn lại có vẻ như thực khó xử.

“Chủ tịch, chuyện này...”

“Chủ.....tịch....”

Thường Tiểu ngốc lảng lạng lại một chút lời Tôn Tiễn nói, Ứng Húc cũng bật cười.

“Sao vậy, tôi không giống chủ tịch sao? Tuy rằng tôi không phải là chủ khảo.”

Bị Ứng Húc nhìn, Thường Tiểu ngại ngần gãi gãi đầu, bất quá ngay lập tức cậu liền nắm bắt được trọng điểm, đối phương có phải chủ tịch hay không cũng chẳng sao, chỉ cần có thể cho cậu vào làm việc ở công ty này, tương lai cậu liền có tiền lương ổn định, cuộc sống được bảo đảm.

“Ha hã, tôi không biết chủ tịch Tiếp Lục Tư lại trẻ như vậy.... Ngài nói tôi có thể đến phỏng vấn lần hai, chính là tôi đã vượt qua vòng sơ khảo rồi sao? Chủ tịch, cảm ơn ngài đã cho tôi cơ hội, tôi nhất định cố gắng làm việc.”

Lúc nhận thông báo phỏng vấn cư nhiên không biết tên chủ tịch của công ty, xem ra Thường Tiểu ngay từ đầu đối với việc được trúng tuyển không hề ôm chút hi vọng nào.

Kì thật vào lúc tình cờ gặp mặt ở ban công khi này, Ứng Húc đã quyết định phải cho Thường Tiểu trúng tuyển.

Nếu em trai hắn còn sống, hắn là cũng bằng tuổi Thường Tiểu, bọn họ cười rộ lên nhìn rất giống nhau, chính là bộ dáng của một tiểu động vật ôn ôn vô hại, chỉ là Thường Tiểu thoát nhìn so với em trai hắn khỏe mạnh hơn nhiều.

Bất quá Ứng Húc vẫn nghiêm mặt nói, “Tôi chỉ nói cho cậu đến phỏng vấn lần hai, còn chưa nói sẽ chính thức tuyển cậu.”

“Biết biết, tôi sẽ cố gắng, nhất định ra sức vượt qua vòng hai.”

Nhìn theo bóng dáng Thường Tiểu rời đi, khuôn mặt tươi cười của Ứng Húc nhanh chóng ngưng trọng, hắn xoay người đang muốn ngồi vào xe, Tôn Tiễn đi phía sau hắn đột nhiên nói, “Chủ tịch, việc này... bằng cấp, thành tích của Thường Tiểu rất bình thường, hơn nữa cũng không đúng chuyên môn, không phù hợp với yêu cầu thông báo tuyển dụng của công ty chúng ta, nếu duyệt cho cậu ta phỏng vấn lần hai, sẽ không công bằng với những người được gọi phỏng vấn khác...”

“Tôi thấy cậu ấy rất linh hoạt, cứ để cho cậu ấy thử xem.”

Ứng Húc nói xong liền ngồi vào xe, cũng không nhìn thấy tia lo lắng chột lóe lên trong mắt Tôn Tiễn.

Thường Tiểu đi đi một chút liền nhìn thấy Vũ Văn Tuấn đang đứng ở góc đường, cậu vội chạy qua, chỉ tay sang chỗ vừa rồi Ứng Húc cùng Tôn Tiễn đứng rồi nói, “Vũ Văn Tuấn, anh có biết người vừa đứng ở đó là

ai không? Anh ấy chính là chủ tịch tập đoàn Tiệp Lục Tư a, người đứng cạnh anh ấy là giám khảo phỏng vấn, bọn họ bảo tôi chờ thông tri phỏng vấn lần hai đó.”

Kì thật không cần Thường Tiểu nói, Vũ Văn Tuấn đã sớm đem một màn vừa rồi lưu ở trong mắt.

Hắn sáng nay đến quán bar Dream thu tiền thuê, nhớ tới chuyện Thường Tiểu đi phỏng vấn liền ngồi xe đến đây.

“Người kia nhìn trẻ thật.”

“Đúng vậy, nhìn qua không lớn hơn tôi bao nhiêu, nhưng người ta là thành viên hội đồng quản trị, còn tôi chỉ là học trò nghèo thôi... Vũ Văn Tuấn, đêm nay chúng ta lại đi ăn mừng nha, tôi phát hiện vận mệnh của bản thân đang thay đổi, từ sau khi anh xuất hiện, vận mệnh của tôi liên tục tốt lên, anh là sứ giả may mắn của tôi nga.”

Vũ Văn Tuấn liếc liếc tiểu sủng vật mặt mày hơn hử bên cạnh.

Tựa hồ trước đây không lâu hắn còn bị mắng là cầu huyết phún đầu, kết quả là không đến vài ngày, hắn lại từ cấp bậc ma quỷ cầm thú một bước nhảy lên thành sứ giả may mắn a.

21. Phiên Lạc - Chương 21

Buổi tối hai người mua không ít thức ăn về nhà, bởi vì Thường Tiểu tiếc tiền đi ăn ngoài, lại không muốn để Vũ Văn Tuấn trả toàn bộ tiền ăn, kết quả cuối cùng đổi thành tiệc chúc mừng tại gia.

Lúc ăn tiệc đã khai vài chai bia, loại rượu nồng độ thấp này đối với Vũ Văn Tuấn mà nói chỉ là chuyện cón con, nhưng Thường Tiểu vừa uống được vài ly đã say mềm ngã lãn ra, vật người lên ghế sofa không chịu nhúc nhích, rốt cuộc vẫn là Vũ Văn Tuấn ôm cậu đưa vào phòng, chứng kiến Thường Tiểu bởi vì say rượu mà hai má đỏ ửng, Vũ Văn Tuấn tâm tình rung động, nhin không được cúi đầu hôn lên đôi môi đang khẽ hé mở kia.

Nhẹ một chút thôi, lần trước mình nói sẽ không miễn cưỡng A Tiểu nữa, thân là người đứng đầu một cung, không thể thực ngôn nhi phì* được.

*thực ngôn nhi phì: nói không giữ lời, tư lợi bội ước.

Tuy nói như thế, nhưng một khi nộ hôn đã hạ xuống thì rất khó thu hồi, Vũ Văn Tuấn dùng đầu lưỡi khiêu khích đôi môi của Thường Tiểu, thẳng cho đến khi đối phương phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ, hắn mới giật mình hoàn hồn, sau đó vội vàng buông Thường Tiểu ra, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong khoảng thời gian này vẫn thường xuyên có quan hệ với nữ nhân a, vì cái gì không thể khống chế được chính mình? Hay là vì lần trước vẫn chưa nếm được hương vị của Thường Tiểu, cho nên mới đối với cậu

nảy sinh dục vọng.

Có người tâm khí không tốt không còn cách nào khác đành phải nửa đêm nửa hôm chạy đến bar Lam Hồng, tận tình hưởng thụ một phen mới có thể xem như thỏa mãn, sau khi phát tiết xong, Vũ Văn Tuấn đột nhiên nghĩ, võ công của hắn đã khôi phục được năm sáu phần, cũng đủ năng lực đem Thanh Ti quay về, điều thả ra đã lâu, hắn bắt đầu mất kiên nhẫn để tiếp tục chơi đùa rồi.

Gây sức ép suốt một đêm xuân, đến rạng sáng Vũ Văn Tuấn đem bạn tình đuổi đi, hắn một mình ngủ trong phòng thượng hạng, mãi cho tới sau giờ trưa hắn mới chịu thức dậy.

Vũ Văn Tuấn ra khỏi quán bar, ngồi trên taxi nghĩ muốn đi mua sắm một chút, ngay lúc đang chờ tín hiệu đèn giao thông, hắn vô tình nhìn ra ngoài, bỗng nhiên thấy Tần Thái ngồi ở vị trí sát cửa sổ của quán cà phê bên kia phố, đang cùng người khác trò chuyện, người kia hắn nhớ rõ, chính là người từng phỏng vấn Thường Tiểu – Tôn Tiển.

Không rõ vì sao Tần Thái lại cùng người của Tiếp Lục Tư uống cà phê, Vũ Văn Tuấn vô cùng ngạc nhiên, hắn cho taxi tấp vào khu giữ xe bên đường chờ đợi, đợi hơn mười phút, mới thấy Tần Thái và Tôn Tiển người trước người sau bước ra, sau đó mỗi người một ngã.

Vũ Văn Tuấn thanh toán tiền, bước xuống xe, đuổi theo Tần Thái vài bước, đem cậu ta gọi lại.

Tần Thái nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại, thấy đối phương tướng mạo có chút quen thuộc, nhưng lại không dám nhận mặt, chần chừ nói, “Anh là....”

Lần trước lúc hai người gặp nhau, Vũ Văn Tuấn đã dịch dung cùng diện mạo hiện tại có chút bất đồng, hắn thuận miệng nói, “Ta là bạn cùng phòng của A Tiểu, lần trước chúng ta đã từng gặp trong nhà của cậu ấy.”

Cảm giác tựa hồ không giống nhau lắm, bất quá Tần Thái cũng không nghĩ nhiều, cậu cười nói, “Tôi nhớ rồi, trùng hợp thật.”

Hai người sánh vai bước đi, Tần Thái hỏi, “Sống chung với A Tiểu có quen không? Cậu ấy trời sinh là người qua loa, lại luôn bị vận rủi đeo bám, cũng chưa từng có ai thích cậu ấy.”

“Bản thân ta mạng lớn, nên cũng không cảm thấy ở chung với A Tiểu có gì không ổn, Tần Thái, người nếu đã nghĩ như vậy, tại sao vẫn làm bằng hữu với cậu ấy?”

“Ha hã, chúng tôi quen nhau ở cô nhi viện, con nít thì hiểu được bao nhiêu a, sau này lớn lên, đã là bạn bè nhiều năm rồi, chẳng lẽ lại vì mấy lời vô căn cứ mà vứt bỏ nhau sao? Anh đừng thấy bộ dáng thành thật hiện tại của A Tiểu mà lầm tưởng, kì thật trước đây lúc còn bé cậu ấy nghịch ngợm như quỷ con, luôn bị thầy nhốt trong phòng tối...”

Đột nhiên nhớ đến gian phòng nhỏ bị bỏ xó kia, Vũ Văn Tuấn bèn hỏi, “Người nói phòng tối, có phải là

gian phòng nhỏ phía sau cô nhi viện không?”

Tần Thái nghĩ nghĩ mới nói, “Đúng rồi, A Tiểu trước kia thường xuyên bị nhốt ở nơi đó, bắt quá sau đó có một lần, cậu ấy bị nhốt suốt một ngày một đêm, không được ăn cơm, chờ đến khi phát hiện ra thì đã kiệt sức ngất xỉu, nằm viện hết mấy tuần mới trở lại, thầy giáo kia cũng vì vậy mà bị cách chức, phòng nhỏ cũng bị bỏ hoang, tính cách A Tiểu từ sau lần đó trở nên trầm tĩnh đi nhiều, cá nhân tôi thấy cậu ấy vẫn nên im lặng thành thật như vậy thì đáng yêu hơn....”

Vũ Văn Tuấn cau mày, hẳn cảm thấy sự thật không đơn giản như thế, nhưng nhìn bộ dáng của Tần Thái, tựa hồ cũng không biết rõ hết mọi chuyện.

Đêm đó Vũ Văn Tuấn tùy tiện hỏi Thường Tiểu Tần Thái có quen biết với nhân viên cao cấp ở Tiệp Lục Tư hay không, kết quả vừa nói ra liền bị Thường Tiểu cười vào mặt, cậu nói nếu Tần Thái quen biết người ở đó thì đã sớm đến báo danh phỏng vấn, cần gì phải bôn ba tìm việc a.

Thông báo của Tiệp Lục Tư rất nhanh đã gửi đến, nhưng nó lại đem tâm tình hưng phấn của Thường Tiểu đánh rớt xuống tầng thấp nhất, bởi vì trong thư giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng – kinh nghiệm và bằng cấp của Thường Tiểu không phù hợp phạm vi thông báo tuyển dụng lần này, cho nên rất đáng tiếc cậu không thể lọt qua vòng sơ tuyển.

Còn gì có thể làm con người ta chán nản hơn khi hi vọng càng nhiều thất vọng càng nhiều? Lúc Thường Tiểu xem thư xong, liền lui tới ngồi ở sô pha, nửa ngày cũng không nói một lời, qua thật lâu mới than thở một câu

“Nguyên lai hôm đó chủ tịch Ứng chỉ là tùy tiện nói thôi...”

Vũ Văn Tuấn trong lòng nổi lên nghi hoặc, hẳn nhận thấy Ứng Húc không phải loại người nói năng tùy tiện, lại nghĩ đến ngày hôm đó Tần Thái cùng Tôn Tiễn gặp mặt, liền biết trong chuyện này tất có điều cổ quái.

Bất quá Vũ Văn Tuấn cũng không đi truy xét, tâm tư của hắn lúc này đều đặt ở việc ám sát Vũ Văn Tuấn, bởi vì giữa trưa ba ngày sau, Vũ Văn Tuấn và Phó Thanh Ti sẽ cắt băng khánh thành cho một cửa hàng mới khai trương trực thuộc Kinh Phong, hẳn sẽ có rất nhiều người tham dự, hắn dự định sẽ động thủ vào lúc đó.

Không ai dám đoạt bất cứ thứ gì của Vũ Văn Tuấn hẳn, nếu dám, vậy phải có dũng khí trả giá bằng mạng sống, Vũ Văn Tuấn cũng là một người tài, nhưng hết lần này đến lần khác muốn tranh giành tình nhân với hắn, như vậy chỉ có duy nhất một con đường để đi – tử lộ.

Tưởng tượng đến bộ dáng Vũ Văn Tuấn người dính đầy máu tươi gục ngã trước mắt Thanh Ti, Vũ Văn Tuấn từ trong thâm tâm liền nổi lên khoái trá, hẳn thích ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt luân kia lộ ra nét thương tâm, quyết tuyệt cùng vô vọng, hẳn muốn dùng máu để khiến Thanh Ti hiểu rõ, cậu ta là của hắn, không phải của tên Vũ Văn Tuấn kia!

Vũ Văn Tuấn đang đưa ngọc hoàn đính dải dây ngũ sắc trong tay, trên mặt để lộ nét cười tràn đầy tự tin.

Đối với một người tinh thần quật cường như Thường Tiểu, cậu rất nhanh liền từ trong trạng thái suy sụp phần chấn trở lại, sau đó cậu gọi điện thoại cho Ứng Húc, muốn hỏi một chút về nguyên nhân bản thân bị đánh rớt, thế nhưng giọng của thư kí người ta cậu còn chưa kịp nghe đã bị cúp điện thoại, cậu cũng lười gọi lại, bắt đầu lên kế hoạch đến công ty khác phỏng vấn.

Hôm nay Vũ Văn Tuấn đến chỗ phụ cận cửa hàng bách hóa sắp khai trương kia điều tra địa hình, buổi chiều lúc về nhà, ngoài ý muốn phát hiện Thường Tiểu đã về trước, nghĩ đến cây súng lục được giấu dưới đệm sofa, hẩn trong lòng cả kinh, nhưng chỉ thấy Thường Tiểu trừ bỏ tinh thần có chút không phấn chấn ra, thần sắc đều bình thường, tựa hồ vẫn chưa phát hiện.

“Đừng khổ sở nữa, chuyện tìm việc từ từ sẽ được, nếu không người đến năn nỉ Trữ Phi đi, không phải hẩn cũng biết vài cái ‘cửa sau’ sao?”

Khó có thể bắt gặp Thường Tiểu trầm tĩnh thế này, Vũ Văn Tuấn chỉ nghĩ cậu hẩn là vì chuyện tìm việc làm mà phiền não, liền thuận miệng an ủi một câu.

Thường Tiểu ngẩng đầu hướng Vũ Văn Tuấn cười cười, nụ cười miễn cưỡng kia làm hẩn cảm thấy rất khó chịu, hẩn thích nhìn một Thường Tiểu chân thành, cười đến rạng rỡ, chứ không phải cố ý bắt bản thân phải cười như thế.

Chẳng lẽ tìm được một công việc tốt, đối với tiểu gia khóa thật sự quan trọng như vậy sao?

22. Phiên Lạc - Chương 22

Buổi tối Thường Tiểu xuống bếp xào vài món ăn, cùng Vũ Văn Tuấn ăn cơm chiều, gần đây hai người đều đi sớm về trễ, căn bản không có thời gian cùng nhau ăn cơm.

Lúc ăn, Thường Tiểu hỏi, “Vũ Văn Tuấn, lần trước không phải anh nói đang dạy võ ở một võ đường sao? Tôi muốn đến xem.”

Vũ Văn Tuấn lừa lừa cơm, thuận miệng nói, “Chỗ này xa lắm, người cả ngày không phải đến trường học thì chính là đi làm thêm, thời gian đâu mà đi?”

“Tôi muốn nhìn anh một chút a, cuối tuần này tôi có thời gian, anh vừa mới đến đây không lâu, có nhiều chuyện vẫn chưa biết, tôi sợ anh bị người ta lừa thôi.”

Thường Tiểu ngẩng đầu, vô cùng chân thành nói.

Lời nói của tiểu gia khóa khiến cho Vũ Văn Tuấn cảm thấy buồn cười, nhưng nhưng khi hẩn nhận ra Thường Tiểu đang vô cùng nghiêm túc mà lẳng lặng chăm chú nhìn hẩn bằng đôi con ngươi thâm thúy trong sáng,

cảm giác buồn cười dường như đã biến thành một tia cảm động.

Hắn đối với thế giới này quả thật còn nhiều chuyện chưa biết, nhưng mặc kệ đi đến đâu, sự tham lam cùng dục vọng của con người vẫn không thay đổi, cho nên lúc hắn còn ở trong thế giới của mình chính là Lăng Tiêu cung chủ một tay che trời, đến nơi này, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, hắn liền có được chỗ đứng vững chắc trong giới hắc đạo.

Hắn không đi gây chuyện với người khác là may rồi, ai lại dám động vào hắn?

Nhìn đứa nhỏ đang tròn tròn đôi mắt trong sáng kia, gương mặt vẫn chưa hoàn toàn mất đi nét thơ ngây giờ đây tràn đầy lo lắng, Vũ Văn Tuấn lấy tay xoa xoa tóc cậu.

“Yên tâm, làm sao người khác lừa ta được?”

Giọng điệu này rõ ràng dẫn theo vô hạn sủng nịch.

Tiểu sủng vật tuy rằng hơi ngốc một chút, không có tiền đồ một chút, nhưng tâm địa lại rất tốt, sự quan tâm của cậu luôn xuất phát từ chân tâm, cũng không phải vì muốn tìm chút lợi gì đó cho bản thân mà làm như vậy.

“Nhưng tôi vẫn muốn đi xem, Vũ Văn Tuấn, dẫn tôi đi nha?”

“Vậy cuối tuần đi.”

Bị năn nỉ dữ quá, Vũ Văn Tuấn thuận miệng nói một câu.

Ngày mai hắn sẽ đi giết Vũ Văn Tuấn, sau đó mang Thanh Ti quay về thời đại của hắn, chờ hắn biến mất, mấy lời tùy tiện nói thế này đứa nhỏ rất nhanh sẽ quên thôi.

Buổi sáng ngày kế tiếp, sau khi Thường Tiểu rời nhà, Vũ Văn Tuấn liền dịch dung, đem súng chuẩn bị thật tốt, tới lúc gần phải xuất môn, hắn xoay người nhìn thoáng qua căn phòng mình đã từng ở.

Đây là nơi đơn sơ nhất hắn từng ở trong suốt cuộc đời của mình, nhưng cũng là nơi thoải mái nhất, thậm chí làm cho hắn có vài phần lưu luyến, nhìn phòng khách được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, trước mắt tựa hồ hiện ra khung cảnh Thường Tiểu nhất quán ngồi xếp bằng ở tấm thảm trải phía trước sofa, vô cùng chuyên chú xếp sao may mắn.

Hắn từng có ý nghĩ mang Thường Tiểu đi cùng, nhưng rốt cuộc vẫn là từ bỏ, Thường Tiểu thuộc về nơi này, tính cách của cậu đơn thuần ngây thơ như vậy, vốn không thể dung hòa vào nơi câu tâm ngu trá* kia, ở đây tuy còn tồn tại nhiều góc khuất đen tối, nhưng so với thế giới của hắn thì vẫn yên bình hơn rất nhiều.

*câu tâm ngu trá: là gian trá, lừa bịp, lợi dụng lẫn nhau.

Vũ Văn Tuấn mở cửa phòng đi ra, bên ngoài diễm dương cao chiếu, sự ấm áp đó khiến hắn trong phút chốc liền quên đi cảm giác âm lạnh trong phòng.

Việc khánh thành cửa hàng tổng hợp của Kinh Phong dự định sẽ thực hiện vào đúng mười hai giờ trưa, nhờ vào tin tức và mánh lới cùng với việc công ty liên tục tung ra các quảng cáo chiêu thị, nên dù vẫn chưa đến giờ, nhưng ngã tư phía trên cửa hàng tổng hợp đã chật ních người, tất cả mọi người đều kiễng chân chờ đợi hoạt động kinh doanh sau phần cắt băng khánh thành.

Vũ Văn Tuấn lúc này đang đứng trên hành lang của một khu nhà trọ cách cửa hàng tổng hợp một con phố.

Đây là toà nhà chưa được rao bán, không có người ở, Vũ Văn Tuấn đứng một bên cửa sổ, đem hòng súng hướng về phía con mồi đối diện dao động vài cái, hắn cũng không vội vàng giết đối phương ngay lập tức, bởi vì trước sau cũng biến thành người chết, sẽ không thể khiến hắn sinh khí thêm nữa.

Thế nhưng khi nhìn thấy Thanh Ti đứng bên cạnh Vũ Văn Tuấn bộ dáng nói cười oanh oanh yển yển, hắn liền không kiềm được cơn giận, súng ngấn trong tay hắn vốn còn đang mang theo vài phần đùa cợt ngay lập tức thuận thế nắm chặt, thân súng dựng thẳng, hòng súng đen ngòm ngấm ngay con mồi ở ngã tư đường.

Trong súng chỉ có một viên đạn, nhưng đối với Vũ Văn Tuấn mà nói, thế là đủ rồi.

Trên gương mặt toát ra sát khí sắc bén, Vũ Văn Tuấn ngón tay nhẹ hướng đến cò súng, mắt thấy tâm nguyện đã sắp đạt thành, ai ngờ đúng lúc này, từ xa lại truyền đến một trận dồn dập những tiếng bước chân, nghe ra được người đang tới cước bộ yếu ớt, hắn chỉ nghĩ đây là nhân viên quản lý toà nhà, tuần mi hơi nhú, nhanh chóng đem hòng súng hướng về phía người nọ.

Đập vào mắt lại là khuôn mặt quen thuộc xen lẫn vệt vàng.

Mái tóc rối bù của Thường Tiểu dưới ánh mặt trời đậm đậm tản ra màu hạt dẻ, gương mặt trắng nõn lại vì chạy nhanh mà một tầng đỏ ửng, hô hấp cũng vô cùng dồn dập, hai tròng mắt long lanh trừng lớn nhìn về phía hắn.

Vũ Văn Tuấn trầm giọng hỏi, “Ngươi sao lại đến đây?”

Thường Tiểu tiến thêm mấy bước, nhìn ra ngã tư đường bên ngoài, rồi quay đầu lại nhìn Vũ Văn Tuấn, lẩm bẩm nói, “Nguyên lai anh thật sự đến đây để giết người.”

Ngày hôm qua khi cậu dọn dẹp phòng, tình cờ phát hiện súng lục Vũ Văn Tuấn giấu dưới đệm ghế.

Thường Tiểu trước giờ là một cậu nhóc luôn tuân thủ pháp luật, thích xem phim chém giết, sùng bái đại

hiệp là một chuyện, súng thật dùng để bắn thật hiện hữu trước mặt cậu lại là một chuyện khác, cậu lúc ấy sợ đến mức tay vừa chạm súng liền lập tức rút lại.

Đương nhiên cậu sẽ không khờ dại mà cho rằng đó là món đồ chơi bình thường, nhớ đến hành động gần đây cùng cách tiêu tiền như nước của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu liền đối với cái cơ dục võ trong võ đường kia sinh ra nghi ngờ, sau đó cậu lại phát hiện tờ rơi quảng cáo khai trương cửa hàng tổng hợp của Kinh Phong bị vứt trong sọt rác, không chần chừ thêm cậu ngay lập tức suy xét đến tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cũng không phải do Thường Tiểu nhạy bén, mà do ngày trước lúc tình cờ chạm mặt Vũ Văn Tuấn, sát khí của Vũ Văn Tuấn quá mức rõ ràng, khiến cho tiểu gia khóa mãi mãi cũng không quên được.

Cho nên lúc sáng sau khi cậu ra khỏi nhà liền núp ở một chỗ không xa chờ đợi, thấy Vũ Văn Tuấn đón taxi rời đi, cậu cũng nhanh chóng bắt xe chạy theo, xe cộ tấp nập, Vũ Văn Tuấn tự nhiên cũng không thể phát hiện bị cậu theo dõi.

Bất quá lúc đi vào tòa nhà này Thường Tiểu lại tốn không ít thời gian, tuy rằng cửa tòa nhà bị khóa đã được Vũ Văn Tuấn mở sẵn, nhưng cánh cửa sắt phía ngoài rất cao, cậu vất vả lắm mới có thể leo vào, đợi đến khi cậu xuôi theo thang lầu tìm hết tầng này đến tầng khác mới tìm đến đây, Vũ Văn Tuấn đã ở trong tư thế sẵn sàng giết người.

May sao tới kịp.

Thường Tiểu ẩn hạ hòng súng của Vũ Văn Tuấn, kì thật là Vũ Văn Tuấn tự động buông xuống, nếu không, lấy khí lực của cậu đương nhiên không có khả năng khiến nó dịch chuyển.

“Tại sao? Tại sao lại muốn giết người?”

“Không liên quan đến ngươi, lập tức rời đi cho ta!”

Bị khiển trách, mặt Thường Tiểu càng thêm ửng đỏ.

“Là bởi vì anh cho rằng Vũ Văn Tuấn cướp đi tình nhân của anh, cho nên anh giết bọn họ? Vũ Văn Tuấn, anh thật nông cạn!”

Vũ Văn Tuấn mày kiếm chau thành một đoàn.

Ngoại trừ Thường Tiểu, chưa ai dám ăn nói với hắn như thế, mà tiểu gia khóa kia tựa hồ đem sự sủng ái thường ngày của hắn coi như một loại yếu nhược, cho nên mới dám tái đi tái lại, tái đến lần thứ ba càng lão xược hơn.

“Ta đếm đến ba, lập tức rời đi!”

“Tôi không đi đâu hết, cũng không để cho anh giết người, Phó Thanh Ti cùng Vũ Văn Tuấn rõ ràng là yêu nhau, anh dựa vào cái gì chỉ với một câu thương cậu ấy lại đi chia rẽ bọn họ? Huống chi, tôi căn bản không nhìn thấy tình yêu của anh, nếu anh yêu một người, sao lại có thể ngày ngày đi tìm phụ nữ khác, sao lại tổn thương người ta, tôi cảm thấy tình yêu của anh thật sự rẻ mạt không đáng một xu!!”

Nếu không phải vì muốn tránh rước thêm rắc rối, Vũ Văn Tuấn tin rằng hắn đã sớm tát cho tiểu gia khóa này nghèo sang một bên, Thường Tiểu đôi mắt hàm chứa sợ hãi, nhưng không vì lẽ đó mà cậu lùi bước, ngược lại xông lên nắm chặt một tay cầm súng của hắn.

23. Phiên Lạc - Chương 23

“Vũ Văn Tuấn, đừng tiếp tục phạm sai lầm nữa, buông tha cho bọn họ đi.”

“Cút ngay!”

Hành động bị cản trở, Vũ Văn Tuấn mặt trầm như nước, âm lệ trĩu bao trong nháy mắt như muốn bộc phát đến nơi.

Tia lạnh lẽo bắn ra từ đôi mắt kia khiến Thường Tiểu trong lòng giật mình, không tự chủ lui về sau hai bước, nhưng cổ sát khí nồng đậm tận xương này lại không ngừng áp bức về phía cậu, chưa bao giờ gặp qua Vũ Văn Tuấn lạnh lùng như thế, giọng nói của Thường Tiểu bất giác mang theo vài phần run rẩy.

“Tôi nói.... Thả họ đi, anh.... Anh từng nói... sẽ đáp ứng một nguyện vọng của tôi.... Anh là người có phẩm cách, không thể nói không giữ lời....”

“Lặp lại lần nữa!”

Thời tiết vốn cũng không nóng, nhưng trên trán Thường Tiểu đã ướt đẫm một tầng mồ hôi, tay cậu run rẩy đè lại họng súng đặt ở trước ngực, dưới ánh mắt sắc bén đầy áp lực của Vũ Văn Tuấn cậu cơ hồ cảm thấy không thể hô hấp.

Rất sợ hãi, nhưng không thể lùi bước.

“Tôi nói – tôi muốn anh... buông tha họ, sau này cũng không được gây khó dễ thêm cho họ... Đây là nguyện vọng mà anh nợ tôi....”

Vũ Văn Tuấn giận tím mặt, mắt thấy tiểu gia khóa run rẩy rõ ràng là vì vô cùng hoảng sợ, lại vẫn kiên cường chống đỡ, không khỏi trầm thanh hỏi, “Họ đã cho người lợi ích gì, mà khiến người làm như vậy?”

“Không có...”

“Ta hứa sẽ cho ngươi tiền tài, dạy ngươi võ công, xem như trả lại nguyện vọng của ngươi.”

“Không...”

Một chữ vừa thốt ra, Thường Tiểu liền cảm thấy hỏ khẩu* đau nhức, dòng nội lực chấn động từ Vũ Văn Tuấn thông qua khẩu súng đặt trước ngực bức cậu lui về sau, Vũ Văn Tuấn lập tức túm lấy áo cậu, đẩy cậu va vào tường, lạnh lùng nói, “Ngươi có biết hay không, ta có thể lập tức giết ngươi!”

*hỏ khẩu: khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ.

“Anh từng đáp ứng tôi đưa ra nguyện vọng gì cũng được!”

Bị Vũ Văn Tuấn xô đẩy khiến cho ngực bụng đều đau nhức, trước mắt Thường Tiểu tối lại, những lời này nói ra không có chút khí thế, nhưng cũng không hề nhượng bộ, mỗi một câu mỗi một chữ đều quật cường không chịu lùi bước khiến cho Vũ Văn Tuấn càng thêm tức giận, túm lấy cổ áo của cậu hơi nheo lại, vạ phần hối hận chính mình ban đầu sơ suất nói ra một lời đem nó biến thành nhược điểm trong tay Thường Tiểu.

Trong lòng hắn nổi lên sát khí, quả thật, nếu giết Thường Tiểu, hứa hẹn của bọn họ lúc đó tự nhiên sẽ trở nên vô nghĩa, nhưng tính cách hắn vốn kiêu ngạo, đối với loại việc nói rồi nuốt lời này vô cùng khinh thường, Thường Tiểu tất nhiên cũng đã nhìn ra điểm ấy, nên mới có dũng khí không chế hắn như vậy.

Nghĩ đến bản thân cư nhiên có một ngày bị một đứa nhỏ làm cho thúc thủ vô sách, Vũ Văn Tuấn đang nóng giận cực độ ngược lại nở nụ cười, hắn lạnh lùng nói, “Cho ngươi thêm một cơ hội!”

Thường Tiểu bả vai bị ấn đau không chịu nổi, thế nhưng vẫn như cũ kiên trì nói, “Thả bọn họ!”

Ánh mắt Vũ Văn Tuấn chợt lạnh xuống, hắn điềm nhiên nói, “Ngươi là người đầu tiên dám cò kè mặc cả với ta, hắn đã biết hậu quả?”

Đau nhức khiến cho trong mắt Thường Tiểu ngưng tụ một tầng hơi nước, giữa lông mày chỉ nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn đáng sợ của Vũ Văn Tuấn, tựa như sứ giả địa ngục, mang theo thứ sát khí âm trầm áp bức, cậu mồ hôi lạnh đầu, sợ hãi làm cho đôi đồng tử thâm hắc xinh đẹp đột ngột co lại.

Khóe môi Vũ Văn Tuấn hơi giương lên vẽ thành một nụ cười lãnh đạm, Thường Tiểu không hề biết đây chính là dấu hiệu thể hiện hắn đang thịnh nộ, trong khoảnh khắc nhìn ra tia phệ huyết bạo nộ âm lãnh, cậu không khỏi ngẩn ngơ, ngay sau đó liền bị một quyền hung hăng đánh mạnh vào vùng bụng.

Trước mắt tối sầm, Thường Tiểu ngay cả khí lực để hừ một tiếng cũng không có, lập tức ôm bụng quỳ rạp xuống đất, Vũ Văn Tuấn trong cơn thịnh nộ xuống tay hiển nhiên sẽ không lưu tình, mặc dù không hề dùng đến nội lực, nhưng lực đạo này không phải là thứ mà cậu có khả năng gánh chịu.

Chúng kiến Thường Tiểu ngã xuống đất đau đến cả người run rẩy, Vũ Văn Tuấn cuối cùng cũng nuốt được cơn giận, hấn thu lại súng, chế nhạo nói, “Mua bán thành giao, ta đáp ứng ngươi tha cho bọn họ, dù sao thế giới phồn hoa này ta cũng chưa hưởng thụ đủ, bất quá A Tiểu à, ngươi cứu bọn họ một lần, còn có bản lĩnh cứu lần thứ hai sao?”

Thường Tiểu đã đau đến mức mồ hôi lạnh thi nhau ứa ra, đại não tạm thời định chỉ hoạt động, căn bản không hề chú ý Vũ Văn Tuấn đang nói gì.

Không nhiều lời thêm, Vũ Văn Tuấn xoay người nghênh ngang bỏ đi, ra đến đường cái, liền thấy cửa hàng tổng hợp bên kia đã cắt băng khánh thành xong, Vũ Văn Tuấn đang tiếp nhận lời chúc mừng từ mọi người, hoàn toàn không biết bản thân vừa thoáng gặp gỡ tử thần.

Nhìn gương mặt kia tràn đầy nét cười sáng lạn, Vũ Văn Tuấn trong mắt ngay lập tức bắn ra một tia băng lạnh đầy căm hận.

Hắn đáp ứng Thường Tiểu sẽ không truy sát Vũ Văn Tuấn nữa, cũng không giết y, lại càng không đối phó y, dù sao con đường trước mặt vẫn còn rất dài.

Vũ Văn Tuấn sau chuyện này thì liền bám rễ ở quán bar Lam Hồng, tâm tình hắn không tốt, liên tục gọi vài cô gái tiếp khách, làm qua làm lại đến sập tối mới coi như tạm buông tha, mấy người trong quán bar đều sát ngôn quan sắc, không ai dám lại gần trêu chọc hắn.

Có thể xem đây là lần đầu tiên trong đời Vũ Văn Tuấn sinh ra bực bội, ngày trước mọi việc nếu không thuận ý, hờ một chút là thi hình đối với hắn chỉ là chuyện thường, nhưng hôm nay hắn lại bị một thằng nhóc còn chưa dứt sữa gây khó dễ, mặc dù giữ lời hứa không giết Thường Tiểu, nhưng đánh gãy kinh mạch của cậu, hay phé đi tay chân của cậu tuyệt đối không thành vấn đề, vậy mà hắn cư nhiên không thể hạ thủ, chẳng lẽ đi theo tên tiểu bạch ngu ngốc lâu ngày, hắn cũng trở nên ngớ ngẩn rồi sao?

Ở quán bar nháo trời nháo đất một phen, tâm tình Vũ Văn Tuấn rốt cuộc cũng dần bình tĩnh, chỉ thấy nữ tiếp viên bên cạnh nhàm chán cực độ, nên dứt khoát ngồi xe về nhà.

Khi taxi chạy đến ngã tư, ánh mắt xẹt qua nhà hàng nơi góc đường, Vũ Văn Tuấn vội nói: “Dừng xe!”

Đó là nơi Thường Tiểu làm công, nhìn sơ qua tựa hồ việc buôn bán không tồi, bên trong đầy những khách, xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh, dường như hắn còn nhìn thấy được thân ảnh bé nhỏ kia đang bộn bề qua lại.

Buổi trưa làm qua làm lại mấy lần khiến giờ phút này hắn cảm thấy có chút đói bụng, Vũ Văn Tuấn trả tiền xuống xe, bước vào nhà hàng, bất quá hắn không hi vọng Thường Tiểu có mặt ở đây, bị hắn đánh cho một quyền, dù là tráng niên nam tử thì cũng phải nằm đến vài ngày.

Nhưng vừa ngồi xuống Vũ Văn Tuấn liền nghe được một bồi bàn nhỏ giọng than thở với người bạn đồng nghiệp.

“Thường Tiểu bị làm sao vậy? Không thoải mái thì nên trở về nghỉ ngơi, ở chỗ này cố chống đỡ làm cái gì? Làm bể đồ đạc, khiến cho ông chủ lôi luôn tội mình ra chứ...”

Nghe xong những lời thì thầm của người nọ, trong lòng Vũ Văn Tuấn lửa giận một lần nữa bùng phát, hắn đứng dậy đi thẳng vào bên trong nhà hàng, một bồi bàn muốn ngăn lại liền bị hắn đẩy sang một bên.

Trong nhà bếp không khí dị thường khô nóng, Vũ Văn Tuấn đi vào, ngay lập tức nhìn thấy ở cuối lối đi nhỏ, Thường Tiểu lúc này đang ngồi ở sàn nước rửa chén, thân thể thon gầy của cậu co còng đến lợi hại, hết như cả thân người muốn chôn vào bên trong đồng chén đĩa cao như núi kia.

“Nhanh tay một chút đi, bếp trưởng bên kia đang chờ dùng bát đó, rốt cuộc cậu đã rửa xong chưa?”

“Thật xin lỗi, tôi sẽ làm nhanh hơn một chút...”

Thanh âm suy yếu khiến Vũ Văn Tuấn đột nhiên cảm thấy trong lòng đau xót, nhưng nháy mắt đã bị cơn giận vượt mặt, tên này ngu ngốc, ngu ngốc, không khỏe lại ở đây gắng gượng làm cái gì? Bày đặt làm anh hùng cái gì!

Hắn sai bước lên phía trước, tựa hồ cảm nhận được nộ hỏa của hắn, Thường Tiểu liền ngẩng đầu.

24. Phiên Lạc - Chương 24

“Vũ Văn Tuấn?”

Không nghĩ đến Vũ Văn Tuấn lại xuất hiện ở chỗ này, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của hắn, Thường Tiểu sợ đến mức lập tức lùi về phía sau, cậu hiện tại đã rất cố gắng nhịn đau rồi, nếu Vũ Văn Tuấn đánh cho cậu... vài đòn nữa, phỏng chừng cậu có thể ngay tại chỗ này từ biệt nhân sinh.

Sàn nhà ẩm ướt khiến cho chân cậu có chút lảo đảo, nhưng thân mình liền được Vũ Văn Tuấn đỡ lấy.

“Theo ta trở về ngay!”

“Không được, tôi phải đến mười giờ mới hết ca làm....”

Thấy đứa nhỏ sắc mặt tái nhợt, môi cũng bị cắn đến thâm tím, Vũ Văn Tuấn không thể nói rõ trong lòng mình lúc này là giận hay là đau, hắn cũng không nhiều lời thêm, đưa tay giật tấm tạp dề trên người Thường Tiểu xuống, kéo cậu đi.

“Nè, anh là ai? Ai cho anh vào đây?”

Thấy ông chủ tức giận chạy tới, Vũ Văn Tuấn lạnh lùng nói, “Công việc này cậu ấy không làm nữa!”

“Dựa vào cái gì mà không làm? Lúc tới đây thì ngàn cầu vạn cầu tôi mượn cậu ta, kết quả mới vài ngày đã nghĩ đến việc bỏ làm, nè nè....”

Lời nói hùng hùng hổ hổ bị bỏ mặc ở phía sau, Thường Tiểu bị Vũ Văn Tuấn một đường lôi ra ngoài nhà hàng, lúc này mới có thể giẫy ra khỏi bàn tay bá đạo đang giữ chặt lấy cậu.

“Vũ Văn Tuấn, anh không cần làm như vậy, tôi đi tìm việc không phải dễ dàng gì...”

Bước đi nghiêng ngả lảo đảo càng khiến bụng trở nên đau đớn, Thường Tiểu chưa nói xong liền hít sâu một hơi, ôm bụng co người lại.

Bụng đau đến như thế, cậu lại kiên trì giả bộ, chính là cũng không hề nghĩ đến việc xin nghỉ bệnh, ai ngờ Vũ Văn Tuấn lại đến phá rối như thế.

Hắn nhất định là cố ý...

“Thất nghiệp mai mốt sẽ kiếm được việc làm, không có tiền, ta nuôi người!”

Vũ Văn Tuấn phát tay gọi taxi, ngồi ở ghế sau đem Thường Tiểu ôm vào xe, đưa cậu về nhà.

Đau đớn khiến cho Thường Tiểu vừa ngồi xuống xe liền cuộn tròn người lại, thân thể khẽ run được bao bọc trong cái ôm ấm áp bên cạnh, làm cho cậu vô thức buông xuống sự ắt nhắt mà cậu liều mạng cố gắng nãy giờ, cậu không tự chủ dựa vào người Vũ Văn Tuấn, một bàn tay rắn chắc nhẹ nhàng giúp cậu lau đi những giọt mồ hôi lạnh còn vương trên trán.

Về đến nhà, Vũ Văn Tuấn ôm Thường Tiểu vào phòng ngủ, đứa nhỏ này vừa chạm vào giường liền cuộn tròn như một con nhím, co người ôm chặt bụng, nhìn thấy cậu chau mày bộ dáng ắt nhắt, Vũ Văn Tuấn đột nhiên cảm thấy khó chịu, hắn đương nhiên biết bản thân xuống tay rất nặng, chỉ là không hề nghĩ tới Thường Tiểu lại đau đến như vậy.

Vũ Văn Tuấn cho Thường Tiểu uống thuốc giảm đau, sau đó xốc áo của cậu lên, vùng bụng phẳng lì hiện tại đã đen thành một mảng, hắn ấn ấn một chút, thấy không có thương tổn đến nội phủ, lúc này tâm mới yên tâm.

Thế là suốt cả một đêm, Vũ Văn Tuấn đều đặt tay ở phần bụng của Thường Tiểu, vừa nhu động vừa dùng chân khí giúp cậu giảm bớt đau đớn, sáng sớm ngày hôm sau, hắn liền chạy đến vùng núi ngoại ô tìm hái thảo dược đem về, giã nát rồi đắp vào vùng bụng của Thường Tiểu, đây đều là thuốc chữa thương loại tốt, có thể giúp cậu nhanh chóng hồi phục.

Sau một phen chạy qua chạy lại hết cả sức, Vũ Văn Tuấn suýt nữa tự cho bản thân ăn một cái tát, đầu óc hẳn nhất định bị vô nước rồi, chính hẳn bị thương còn chưa hoàn toàn bình phục, cư nhiên lại vận công giúp đứa nhỏ giảm đau, cái này cũng chưa tính đi, hẳn lại còn chạy đi tìm dược liệu, chỉ đơn giản là vì hẳn không đành lòng chứng kiến bộ dáng đau đớn của Thường Tiểu.

Cái này gọi là tự chuốc khổ vào thân sao? Hẳn tuy lúc ấy đánh người nhưng thật ra chỉ là nhất thời sinh khí, chính là sau đó người gặp chuyện xúi quẩy còn không phải là hẳn sao? Nếu sớm biết làm xong lại phải chịu khổ hình như thế, một quyền kia hẳn tình nguyện tự đánh lên người mình.

Đây là một giáo huấn, sau này mặc kệ phát sinh chuyện gì đi nữa, nhất định không thể động thủ với tiểu sủng vật, cậu thật sự quá yếu, không thể chịu nổi bạo lực của hẳn.

Được mà Vũ Văn Tuấn hái tương đối linh nghiệm, qua nửa ngày, vết bầm trên bụng Thường Tiểu liền biến mất, bắt quả lại bắt đầu sốt nhẹ, vẫn hồ ngôn loạn ngữ, Vũ Văn Tuấn không còn cách nào, đành phải gọi điện nhờ Tần Thái xin nghỉ giúp, Tần Thái vừa nghe tin Thường Tiểu bị bệnh thì ngay lập tức ý muốn đến thăm, nhưng lại bị Vũ Văn Tuấn một mực từ chối.

Thường Tiểu mê man cả ngày mới hoàn toàn tỉnh lại, nhìn thấy Vũ Văn Tuấn nằm bên cạnh làm gối ôm cho cậu, cậu nheo nheo mắt mấy cái rồi nói, “Vũ Văn Tuấn, cảm ơn anh...”

Lời này khiến cho Vũ Văn Tuấn đỏ khốc đỏ cười, tiểu ngu ngốc này, đã quên đi là ai hại cậu thành ra như vậy sao, giờ phút này cư nhiên còn tạ ơn hẳn.

“Ta bắt quả chỉ là trả lại cho người một cái nhân tình thôi, không cần nói lời cảm tạ.”

Vũ Văn Tuấn lạnh lùng nói ra lời này xong liền chuẩn bị rời đi, bởi vì lo lắng Thường Tiểu sốt cao không dứt cho nên hẳn vẫn luôn một mực ở bên cạnh chăm sóc, đừng nói đến việc bước ra khỏi cửa, ngay cả luyện công hẳn cũng quên luyện.

Ai ngờ Thường Tiểu lại phóng người ra muốn ôm chặt hẳn, nhìn thấy tư thế của đứa nhỏ rất có thể sẽ té ngã xuống đất, Vũ Văn Tuấn vội vàng vươn tay ôm lấy cậu.

Tiểu ngu ngốc này không phải sốt cao chưa dứt chứ, thế nào lại luôn mơ mơ hồ hồ khiến người khác nhìn vào liền muốn đánh như vậy?

Thường Tiểu, người khởi xướng tình huống này cũng không phát hiện động tác của mình có chút gì đường đột, cậu tựa vào ngực Vũ Văn Tuấn, ngẩng đầu nhìn hẳn, vẻ mặt đầy hối lỗi.

“Vũ Văn Tuấn, tôi biết anh là người tốt, bắt quả, lần sau đánh người anh không cần đánh mạnh như thế, được không?”

Tuy rằng lúc mê lúc tỉnh, nhưng cậu biết Vũ Văn Tuấn vẫn luôn ở bên giường chăm sóc cho cậu, còn đem

cậu đang mê ngủ ôm vào trong ngực, lồng ngực bằng phẳng mà rắn chắc, tràn ngập kiên định làm cho người ta có thể an an ổn ổn mà dựa vào.

Thường Tiểu ngẩng đầu lên một chút, bắt gặp gương mặt anh tuấn đượm vẻ mệt mỏi, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại rung động mạc danh kì diệu.

Vũ Văn Tuấn hừ một tiếng.

“Nếu còn xen vào chuyện của người khác, ta sẽ đánh mạnh hơn thế!”

“Vũ Văn Tuấn Vũ Văn Tuấn, ngày đó tôi cũng có chỗ không đúng, lời tôi nói đúng là có chút quá phận, sau này sẽ không như thế nữa, đừng tức giận được không?”

Thường Tiểu kéo kéo ống tay áo của Vũ Văn Tuấn ra sức năn nỉ.

Không còn cách nào trước bộ dáng làm nũng của đứa nhỏ này, Vũ Văn Tuấn đành phải sờ sờ đầu cậu.

“Ngoan, nằm nghỉ ngơi cho tốt, ta đi mua cơm.”

Vũ Văn Tuấn đỡ dành Thường Tiểu nằm xuống một lần nữa, thay cậu đắp lại góc chăn, hắn vừa định đi ra ngoài, Thường Tiểu đột nhiên hét to một tiếng.

“Không xong!”

“Đừng lo lắng, ta đã nhờ Tần Thái xin phép giùm ngươi rồi.”

Thường Tiểu gấp đến độ lắc đầu liên tục.

“Không phải chuyện đi học, là Tạp Tạp, lúc tôi ngã bệnh, anh có cho chúng nó ăn uống gì không?”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thường Tiểu, Vũ Văn Tuấn đem bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm giấu ở phía sau.

Hắn hai ngày nay hầu hạ một mình tiểu tổ tông cậu thôi cũng đã đủ mệt chết rồi, làm sao còn nhớ rõ hai con sóc chuột kia nữa?

“Có”

“Úc, vậy là tốt rồi....”

Đứa nhỏ này vừa nghe xong, vẻ mặt an tâm trở lại, ngoan ngoãn chui vào ổ chăn.

Vũ Văn Tuấn ra khỏi phòng ngủ liền vội vàng mở máy tính lên.

Chẳng qua là không cho ăn mấy bữa thôi, hẳn là không chết được đâu, cùng lắm cho tụi nó thêm vài hạt dưa nữa, A Tiểu ngốc nghếch như thế, nhất định sẽ nhìn không ra.

25. Phiên Lạc - Chương 25

Tô viện trưởng đối với việc Vũ Văn Tuấn một mình đến thăm cô nhi viện vô cùng kinh ngạc, sau khi nghe xong lý do hẳn tới đây, trên mặt ông để lộ thần sắc do dự cùng âm ảm.

“Sao tự nhiên cậu lại hỏi chuyện trước kia?”

Không phải Vũ Văn Tuấn muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ là những lời nói mơ hồ ý trong lúc phát sốt của Thường Tiểu khiến hẳn không thoải mái, nếu không thoải mái, hẳn đương nhiên phải tìm ra căn nguyên.

“Tôi không có quyền nói ra chuyện riêng tư của người khác, hơn nữa thay vì cứ đi truy cứu những chuyện không vui, chi bằng quên đi....”

“Có thể quên được sao? Nếu đã không thể quên, vậy đối mặt đi!”

Đối diện đôi mắt kiên định như thiết của Vũ Văn Tuấn, Tô viện trưởng nhìn ra đối phương là người cố chấp, dám nghĩ dám làm, xem ra hôm nay nếu ông không chịu nói, người nam nhân này cũng sẽ nhất quyết không chịu rời đi.

“Cậu là người duy nhất A Tiểu dẫn đến đây sau nhiều năm như thế, nó đối với cậu thật sự rất tín nhiệm, hy vọng cậu nghe xong có thể giúp nó quên đi cơn ác mộng trước kia.”

Im lặng một lúc lâu, Tô viện trưởng cuối cùng cũng mở lời.

“A Tiểu khi còn nhỏ thân thể yếu ớt, nhưng lại nghịch ngợm hoạt bát, vì thế nó thường xuyên bị phạt nhốt trong phòng, có một lần nó mất tích cả ngày, ban đầu tôi cũng không để ý, đến khi quay lại phòng nhỏ tìm nó thì phát hiện nó đã ngất xỉu từ lúc nào, trên người nó có rất nhiều vết xanh tím cùng vết máu, tôi đưa nó đến bệnh viện, bác sĩ nói nó bị...”

Tay Vũ Văn Tuấn lúc này đã nắm chặt thành quyền.

“Người gây ra chuyện này chính là giáo viên mới được chuyển đến không lâu, chú của y trong giới chính trị rất có địa vị, nếu báo cảnh sát, chẳng những không làm được gì người kia, ngược lại còn đem chuyện A Tiểu bị lãng nhục phơi bày ra ánh sáng, năm đó, đứa nhỏ này chỉ mới chín tuổi, tôi không muốn nó bị chuyện dơ bẩn này ràng buộc suốt đời, cho nên chỉ là sa thải người kia, giấu chuyện này đi.”

Vũ Văn Tuấn nhin không được cười lạnh thành tiếng.

“Không cần đem bản thân ông nói thành cao thượng như vậy, ông giấu giếm chuyện này thực tế là do sợ ảnh hưởng đến uy tín của cô nhi viện mà thôi!”

Không dám đối diện với gương mặt lạnh lùng của đối phương ở khoảng cách gần như thế, Tô viện trưởng hạ tầm mắt, miễn cưỡng đáp, “Dục Anh là tâm huyết của tôi, tôi không muốn nó vì một vụ bê bối mà sụp đổ.... Như vậy sẽ càng có nhiều đứa nhỏ không có nhà để về....”

Đó là một lý do cực kì chính đáng – đã là sai lầm không cách nào bù đắp, vì ích lợi của đại đa số người, hy sinh một đứa nhỏ, đó chính là biện pháp tốt nhất.

Tuy nhiên, ở trước mặt Vũ Văn Tuấn, viện trưởng lại không thể nói ra lý do đó, bởi vì người đàn ông vẻ ngoài bình thường, bất cầu ngôn tiểu này hiện tại hoàn toàn bất đồng với lúc thường ngày ở cùng A Tiểu, giờ phút này hắn giống như đã lang kiệt ngạo vùng vẫy giữa đồng hoang, quanh thân đều tản mát một loại hơi thở lãnh khốc tàn nhẫn.

“Tên!”

“A....”

Thấy Tô viện trưởng vẫn mờ mịt, Vũ Văn Tuấn lạnh lùng nói thêm, “Tên và địa chỉ của tên kia!”

“Y tên Trần Côn, nghe nói sau khi bị sa thải đã chuyển đến vùng khác, có thể người nhà y cũng hiểu được chuyện đó không thể đem ra ánh sáng.”

Trong mắt Vũ Văn Tuấn lưu động hơi thở âm ngoan khiến viện trưởng không tự chủ mà run rẩy, ông cảm giác được nếu ngay lúc này Trần Côn hiện diện ở đây, nhất định sẽ bị người đàn ông này xé thành trăm mảnh.

Vũ Văn Tuấn cũng không nhiều lời, hắn cáo từ xong liền nhanh chóng rời đi.

Ba ngày sau, trên một góc báo chiều của thành phố thấy đăng tin tức tai nạn giao thông, một người đàn ông say rượu nằm trên đường ray, bị tàu cao tốc chạy ngang nghiền nát, nguyên nhân bước đầu suy đoán là do say rượu hoặc tự sát, đây cũng là một tai nạn giao thông bình thường, bất quá người tử vong tên gọi Trần Côn.

“Vô Thường, cậu mới vừa hỏi tôi tư liệu của Trần Côn, y liền tự sát thân vong, thật đúng là trùng hợp.”

Khuê thúc chà lau ly thủy tinh trong tay, nói với Vũ Văn Tuấn đang ngồi đối diện quầy bar yên lặng uống rượu.

Làm nghề như bọn họ điều quan trọng nhất chính là giam ngôn thận hành*, rõ ràng biết không nên hỏi, nhưng đến cuối cùng vẫn là không kiềm được lòng hiếu kì – sát thủ cũng không phải là kẻ khát máu, bình thường nếu không phải có người thuê, bọn họ sẽ không giết người bừa bãi, cho nên gã không nghĩ ra, một tên hoa hoa công tử suốt ngày ăn chơi trác táng sao lại chọc ghẹo gì đến tay sát thủ hạng nhất này.

*giam ngôn thận hành: ăn nói giữ ý, hành động thận trọng.

“Ta không có giết hấn.”

Đáp lại chính là thanh âm cực kì lãnh đạm của Vũ Văn Tuấn.

Cái loại người này căn bản không đáng để hấn động thủ, hấn chỉ là điểm huyết đạo của đối phương rồi đem y đặt lên đường ray thôi, người nọ có lẽ bình thường rất hay làm việc trái với lương tâm, cho nên cứ luôn miệng cầu xin hấn tha mạng.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ khi đối mặt với tử vong của tên nam nhân dâm loạn kia, hấn chỉ nói một câu.

Người không nên chạm vào người của ta!

Khuê thúc nhún nhún vai.

Không nói thì không nói, gã cũng không tự tin bản thân có thể từ trên người tên sát thủ xuất quỷ nhập thần này moi được tin tức gì.

“Vậy nói về việc đứng đắn tí đi, có một vụ mua bán không tồi, có hứng thú không?”

“Là người thế nào?”

“Là lão đại của Thiên Khô bang, hấn cũng không là cái gì, bắt quá bên cạnh có mấy con chó rất hung dữ.”

Vũ Văn Tuấn cười cười, ngửa đầu cạn ly rượu.

“Ta nhận”.

Khuê thúc nhanh chóng đem tư liệu đã sớm chuẩn bị tốt đến trước mặt hấn.

Thường Tiểu nghỉ ngơi vài ngày, tinh thần vừa tốt lên một chút liền quần lấy Vũ Văn Tuấn muốn biết súng của hấn từ đâu mà có, kết quả bị người phía sau tóm lấy áo ném lên giường, đương nhiên là rất ôn nhu, hấn sẽ không bị bất kì thương tổn nào.

“Liên quan gì đến ngươi!”

Sao không liên quan? Tàng trữ súng ống là tội rất lớn a.

“Vũ Văn Tuấn, tôi tin tưởng anh sẽ không làm chuyện xấu, bắt quá, anh đừng bị người khác lừa....”

Thường Tiểu mỗi ngày chỉ cần rảnh một chút sẽ tiến đến bên cạnh Vũ Văn Tuấn thì thì thăm thăm một phen, Vũ Văn Tuấn cũng chỉ coi cậu như một đứa nhỏ thích lắm罢了.

Hấn đương nhiên sẽ không làm chuyện xấu, hấn chưa bao giờ cho rằng giết người là chuyện xấu.

Thấy tiểu súng vật ngồi dựa vào một bên ghế sofa, tập trung tinh thần gấp sao may mắn, Vũ Văn Tuấn bèn nói, “Lo cho chính mình trước đi, ngươi đừng quá thân thiết với Tần Thái.”

“Rau Cần? Vì sao?”

Thường Tiểu kì quái ngẩng đầu.

“Nghe lời là được rồi, ta sẽ không hại ngươi.”

“Không phải nha, anh uy hiếp tôi, còn đánh tôi nữa, mấy cái này chưa tính là hại sao?”

Tiểu súng vật cư nhiên dám ghi thù!

Vũ Văn Tuấn trừng mắt, Thường Tiểu lập tức nhảy đến bên cạnh, cười cười lấy lòng xin tha thứ.

“Anh xem, anh lại nóng giận nữa rồi, người ta chỉ là nói giỡn thôi a.”

Vũ Văn Tuấn không thèm để ý, đem một xấp báo lại.

“Vé số kì này ngươi lại không trúng.”

Không chú ý đến chuyên mục trúng vé số đổi tặng phẩm, ánh mắt Thường Tiểu lúc này đang dừng ở một góc nhỏ trên trang báo đăng tin tai nạn giao thông.

Trần Côn....

Phần tin tức có đề cập lý lịch sơ lược của người tử vong, cho nên cậu biết mình không có lầm.

Năm ấy cậu chỉ mới chín tuổi, là cái tuổi cái gì cũng chưa biết, chính người đàn ông ti tiện này đã phá nát tất cả niềm vui cùng giấc mơ của cậu, khiến cho cậu lần đầu tiên ném trái tư vị đau thấu tâm can, khi dương vật xấu xí của y tiến vào thân thể cậu, cậu đã nghĩ rằng, hoặc là chết, hoặc là phải giết y!

Nhiều năm đã trôi qua nhưng cậu vẫn bị cơn ác mộng đó cuốn lấy dây dưa không dứt, làm cho cậu vừa thống khổ vừa sợ hãi, chính là rốt cuộc cậu cũng được giải thoát rồi, cơn ác mộng kia sẽ không bám lấy cậu nữa, bởi vì kẻ tạo ra nó hiện tại đã trở thành người chết rồi.

Thường Tiểu thở phào nhẹ nhõm, mi loan thanh tú hơi hơi giãn ra, trên mặt lộ ra nét cười thoải mái.

Tờ báo bị Vũ Văn Tuấn lấy đi, tóc lại bị xoa xoa một chút.

“Ta muốn ra ngoài tản bộ một chút, người đi theo ta!”

“Uhm...”

Sớm đã quen với sự bá đạo của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

26. Phiên Lạc - Chương 26

Công việc ở nhà hàng đã mất, cuối tuần Thường Tiểu muốn đi chỗ khác thử vận khí, ai ngờ Tần Thái gọi đến, nói cuối tuần sẽ đi phỏng vấn, muốn cậu cùng đi mua trang phục phỏng vấn với nó, lời cảnh cáo của Vũ Văn Tuấn đã sớm bị Thường Tiểu đem vứt ra sau nào, thế nên cậu đồng ý ngay lập tức.

Hai người ở trong cửa hàng tổng hợp chen chen lấn lấn một hồi, vừa đi nửa đường đã lạc nhau, di động lại không gọi được, Thường Tiểu đành phải thuận theo dòng người vừa đi vừa tìm, tình cờ nhìn thấy Tần Thái ở ngay phía trước, cậu vội vẫy vẫy tay.

“Rau Cần!”

Tần Thái gấp gấp chạy qua, không cẩn thận đúng trúng vai người bên cạnh, ngay lập tức bị bọn họ đẩy sang một bên, Thường Tiểu thấy vậy vội vàng đến đỡ nó dậy.

Nhìn thấy mấy người này bộ dạng cao lớn thô kệch, vẻ mặt hung dữ, trên mu bàn tay còn có hình xăm, Thường Tiểu biết đây là loại người không nên trêu chọc, sau khi giải thích liền kéo Tần Thái đi.

Phách.....

Tiếng động rất khê từ phía sau truyền đến, cảm thấy phía lưng bị va chạm một chút, Thường Tiểu kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Một người đụng vào lưng cậu ngã xuống, những người khác ngay lập tức rút súng, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, họ cũng nổi gót ngã theo, sự xao động dị thường này rốt cuộc cũng khiến cho những khách hàng xung quanh chú ý, một đám đông trở nên hoảng loạn, liên tiếp vang lên những tiếng hét chói tai, Thường Tiểu sợ đến mức tay chân nhũn cả ra, cậu bị một người đàn ông to con dùng tay chế trụ yết hầu, đẩy về phía trước.

Người đàn ông trước tiên lấy súng chĩa vào đầu cậu, bắt cậu trở thành tấm chắn cho hắn, sau đó mới dời họng súng sang xung quanh, tìm kiếm vị trí bắn lên.

Bị ghì chặt đến không thở nổi, Thường Tiểu trong lúc còn đang giãy giụa đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt quen thuộc trộn lẫn trong đám đông hỗn loạn.

Trên gương mặt xa lạ đó, đôi con ngươi tỏa ra quang mang sắc bén tàn nhẫn, nhìn về phía bên này.

Vũ Văn Tuấn!

Lại thêm một tiếng động trầm thấp âm vang.

Thường Tiểu cảm thấy thân thể người đang khống chế cậu từ phía sau chấn động một cái, sau đó liền ngã xuống, cậu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy máu tươi tuôn ào ạt từ nơi mi gian của gã, lại nhìn về phía trước, Vũ Văn Tuấn lóe lên một cái rồi lẫn vào trong đám đông, bỗng chốc không còn nhìn thấy bóng dáng.

Thường Tiểu đầu óc trống rỗng, mờ mịt bị Tần Thái kéo đến nơi an toàn, lúc này thanh âm thê lương của tiếng còi báo động vang lên inh ỏi, lập tức có rất nhiều cảnh sát đến phong tỏa hiện trường.

Người chết là Đại đương gia Thiên Khôi bang cùng với vệ sĩ của hắn, Thường Tiểu vì là nhân chứng nên bị đưa đến cục cảnh sát lấy khẩu cung cùng với Tần Thái, Tần Thái kể đến sống động vô cùng, mà Thường Tiểu từ đầu đến cuối chỉ nói ba chữ – tôi không biết.

Cậu không muốn bán đứng Vũ Văn Tuấn, cho nên đành chọn tự bán đứng lương tâm của chính mình.

Từ cục cảnh sát về nhà, trước mắt Thường Tiểu không ngừng lặp đi lặp lại màn huyết tinh kia, gương mặt kinh hoàng vô thức cùng cơ thể trong nháy mắt bị tước đi sinh mạng xoát một cái hiện ra, chưa bao giờ nghĩ

đến có một ngày bản thân cách cái chết gần đến vậy, mà kẻ tạo ra cái chết kia lại chính là người cùng mình sớm chiều ở chung.

Thường Tiểu im lặng đi vào trong phòng, Vũ Văn Tuấn đang ở phòng khách xem TV, hắn đã tắt đi gương mặt giả, thần sắc bình tĩnh, giống chưa chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Thấy Thường Tiểu vọt đến trước sofa không ngừng tìm kiếm dưới đệm gối, Vũ Văn Tuấn thản nhiên nói: “Không có ở đó đâu.”

Lúc ở trung tâm thương mại, dựa theo biểu tình của Thường Tiểu hắn đã biết cậu nhận ra hắn, chỉ là hắn không rõ có bị Thường Tiểu bán đứng hay không, cho nên không mang súng trở về.

Bất quá xem tình hình thì đứa nhỏ này hình như cái gì cũng chưa nói, điều này làm cho Vũ Văn Tuấn nhẹ nhõm trong lòng, hắn cũng không phải đang lo lắng bản thân mình sẽ bị bán đứng, mà là hắn không muốn bị Thường Tiểu bán đứng – nếu là như vậy, mặc kệ hắn đã sủng ái tiểu sủng vật này bao nhiêu, nhất định sẽ không do dự mà giết cậu.

Thường Tiểu ngã ngồi trên sofa, cúi đầu không nói được lời nào, Vũ Văn Tuấn tùy ý đổi kênh truyền hình, chậm rãi nói, “Người tức giận cái gì? Đám người đó đều là người trong hắc đạo, bình thường cũng làm không biết bao nhiêu chuyện phạm pháp.”

“Anh....anh căn bản không phải là đi đạo trường dạy võ đúng không? Anh là sát thủ phải không?”

Đầu óc một mảnh hỗn loạn, Thường Tiểu hết nửa ngày mới hỏi được một câu.

“Phải.”

Vốn đang ôm ấp một tia ảo tưởng, nhưng một chữ lạnh lùng kia lại tàn nhẫn vạch trần toàn bộ sự thật.

Vũ Văn Tuấn vẫn giữ vẻ mặt không chút biểu tình khiến cho Thường Tiểu thực thương tâm cùng bất đắc dĩ, nhưng tức giận cùng bất bình lại càng nhiều hơn nữa.

Người này căn bản không biết sinh mệnh con người ta quý giá biết bao nhiêu!

“Cho dù bọn họ có là người xấu đi chăng nữa, Vũ Văn Tuấn, anh cũng không có quyền cướp đoạt sinh mệnh của người khác! Ở đây không giống như thế giới của anh, không phải là nơi muốn giết ai thì giết...”

Thường Tiểu hướng Vũ Văn Tuấn khẩn thiết nói, “Đừng đi giết người nữa có được không?”

Không muốn hắn giết người, càng không thể dễ dàng tha thứ cho việc trên tay hắn hiện đã dính đầy máu

tươi, Vũ Văn Tuấn mà Thường Tiểu biết phải là một người lãnh đạo như sương, chứ không phải một tên sát thủ bán mạng vì tiền.

“Không được!”

Câu trả lời lạnh lùng một phát đánh nát toàn bộ hy vọng của Thường Tiểu.

Vũ Văn Tuấn thản nhiên nói, “Lần trước ta đáp ứng người tha cho Vũ Văn Tuấn, cho nên, A Tiểu, người không còn tư cách yêu cầu ta.”

Khuôn mặt trắng nõn của Thường Tiểu vì phần nộ trong nháy mắt đỏ ửng cả lên.

Hắn sao có thể như vậy, sau khi giết nhiều người như thế, cư nhiên còn xem như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở nhà xem TV? Mà chính cậu lại vì hắn lừa dối lương tâm của mình, tìm cách giấu giếm sự thật.

Thường Tiểu đứng thẳng dậy, chỉ ngón tay ra bên ngoài, nói, “Một khi đã như vậy, mời anh ngay lập tức rời đi! Tôi không muốn sống chung nhà với một người như vậy!”

Vũ Văn Tuấn cũng không nói gì thêm, hắn đứng dậy đi ra phía ngoài, thấy hắn không hề có ý hồi tâm chuyển ý, Thường Tiểu trong lòng cả kinh.

Cậu chỉ là giận quá nói lẫy, cậu kì thật không hề muốn Vũ Văn Tuấn rời đi, ngày đêm ở chung như thế cậu đã sớm quen với sự tồn tại của người này, tuy rằng hắn luôn lạnh lùng ít nói, nhưng lại chính là chỗ dựa đáng tin cậy nhất....

Thấy Vũ Văn Tuấn đã đi đến cửa, Thường Tiểu cắn cắn môi dưới, cuối cùng nhịn không được xông lên phía trước, kéo ống tay áo hắn lại.

“Vũ Văn Tuấn, nếu.... Nếu anh không làm những chuyện ngu ngốc đó nữa, tôi có thể tha thứ cho anh lần này....”

Thân hình gầy yếu bị đẩy sang một bên, Vũ Văn Tuấn lạnh lùng nói, “Không cần!”

Nhìn thấy đứa nhỏ biểu lộ vẻ mặt hoảng sợ, hắn cười cười, sau đó liền nói ra những lời lâu nay vẫn giữ trong lòng.

“Thường Tiểu, người quá ngây thơ rồi, tâm nguyện là dựa vào vũ lực và tiền tài mới đạt được, chứ không phải dựa vào việc xếp sao may mắn đâu! Người xem, ta đến nơi này chỉ mới có vài tháng ngắn ngủi, lại nhanh chóng sở hữu tiền tài mà người cả đời cũng khó kiếm được, mau chóng vứt bỏ giấc mộng ngây thơ của người đi, thế giới này căn bản không có cái gì đúng sai rạch ròi, càng không có công lý, chỉ có thắng hay bại mà thôi!”

“Vũ Văn Tuấn....”

Cái lạnh thấu xương từ trong lời nói kia khiến cho Thường Tiểu thất thần hồi lâu, đợi đến khi cậu hoàn hồn đuổi theo đến cửa thì ngoài phòng đã là một mảnh tối mênh mông, Vũ Văn Tuấn đã sớm đi xa rồi.

Người kia tựa như chim nhạn bay ngang, sau khi ở trong lòng cậu ngang ngang dọc dọc về nên từng gợn sóng thì liền biến mất không thấy tăm hơi.

27. Phiên Lạc - Chương 27

Tần Thái phát hiện gần đây Thường Tiểu trầm lặng hơn rất nhiều, cả ngày đều mặt ủ mày chau như mèo con ốm bệnh, điều này khiến cho nó rất không an tâm.

“A Tiểu, tìm việc làm cũng không cần quá nóng vội, dù sao cũng còn một khoảng thời gian nữa mới tốt nghiệp, Tiệp Lục Tư không được thì tìm công ty khác vậy.”

Chuyện này không liên quan đến công việc, chỉ là vì cậu không quen ở trong một căn nhà rộng lớn quá mức yên tĩnh.

Thường Tiểu từng muốn Tần Thái dọn vào ở chung, nhưng người kia chưa nói hai lời đã liền cự tuyệt.

“Làm ơn đi, tớ hiện giờ đang tìm việc khắp nơi, cậu đừng có đem vận số mốc meo của cậu truyền qua cho tớ nha.”

Đúng vậy, trên đời này chỉ có một mình Vũ Văn Tuấn không để ý đến vận xui của cậu, vậy mà người kia lại cứ như thế mà rời bỏ cậu.

Thường Tiểu lần này hoàn toàn không thể phát huy được tinh thần mạnh mẽ bền bỉ của mình, cậu uể oải hơn nửa tháng cũng không trở lại bình thường được, nghĩ muốn gọi một cuộc điện thoại cho Vũ Văn Tuấn lại sợ hấn cúp máy.

Hôm nay lúc trời còn chạng vạng, Thường Tiểu đang trên đường đi làm chợt nghe có người gọi cậu.

Cậu quay đầu liền thấy một chiếc xe thể thao phóng đến dừng ở bên đường, Ứng Húc từ trên xe bước xuống, chạy nhanh đến cạnh cậu.

“Chủ tịch Ứng....”

Ứng Húc quan sát Thường Tiểu, chỉ một tháng không gặp mặt, thiếu niên này dường như đã gầy đi rất nhiều, nụ cười thản nhiên trên gương mặt mơ hồ mang theo một tia chua xót, khiến cho hắn thực đau lòng.

Thế là chất vấn nhanh chóng biến thành thăm hỏi nhẹ nhàng.

“Sao không đến dự tuyển vòng hai?”

“A....”

Thường Tiểu chớp mắt mấy cái, cậu tin tưởng bản thân không hề nghe nhầm, nên rất ngạc nhiên đáp lời: “Là công ty ngài thông báo cho tôi biết tôi không lọt qua vào sơ khảo a, tôi còn nghĩ ngày đó là ngài thuận miệng nói vậy thôi.”

Ứng Húc gương mặt trở nên âm trầm.

Thường Tiểu không có lý do gì phải lừa dối hắn, vậy nghĩa là bọn người dưới trướng đang làm rối kỉ cương, ngay cả lời nói của một chủ tịch như hắn cũng dám ngoảnh mặt ngó lơ, xem ra cần phải chỉnh đốn công ty một lần nữa.

Thấy sắc mặt Ứng Húc thật khó coi, Thường Tiểu có chút khó hiểu.

“Có vấn đề gì sao?”

“Trong việc này có chút hiểu lầm, cậu đưa số điện thoại di động cho tôi, tôi sẽ liên lạc với cậu sau.”

“A....”

Thường Tiểu đem số điện thoại di động của bản thân viết ra cho Ứng Húc, sau khi đối phương nói tiếng cảm ơn liền trực tiếp rời đi, nhìn bóng dáng vội vội vàng vàng của Ứng Húc, Thường Tiểu thực cảm thấy nhức đầu, không rõ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Ứng Húc trở lại công ty, lập tức gọi điện cho Tôn Tiễn, nghĩ đến lão là một trong ba nguyên lão của công ty, hắn đành đè nén cơn giận, nói: “Giám đốc Tôn, ông còn nhớ rõ người tên Thường Tiểu lần trước đến phỏng vấn không? Hôm nay tôi gặp được cậu ấy, cậu ấy nói cho tôi biết, công ty thông báo rằng cậu ấy không lọt qua vòng sơ khảo, tôi muốn biết tại sao lại như vậy?”

Tôn Tiễn là người phụ trách việc phỏng vấn, không có sự chấp thuận của lão, nhân viên bên dưới tuyệt đối không dám sửa đổi tư cách dự tuyển vòng hai của Thường Tiểu.

Bên kia một trận yên lặng, sau mới đáp: “Có lẽ là do người phụ trách việc thông báo nhầm lẫn, lát nữa tôi sẽ đến chỗ bọn họ xác nhận một chút.”

“Không cần, lập tức thông báo cho Thường Tiểu đến công ty thi vòng hai!”

Ứng Húc ngừng một chút, rồi thản nhiên nói, “Có lẽ giám đốc Tôn đã điều động sắp xếp tốt nhân sự rồi đúng không, vậy thì tôi muốn làm việc thiên tư một chút, thuận tiện thì điều Thường Tiểu đến bộ phận của tôi đi, vừa đúng lúc chỗ tôi đang thiếu trợ lý....”

“Chờ một chút!”

Phản ứng quá mức của Tôn Tiễn khiến cho Ứng Húc có chút sửng sốt, bên kia cũng tựa hồ phát hiện bản thân thất thố, lập tức nói lại, “À, ý của tôi là, tôi sẽ lập tức xử lý việc này, sau đó sẽ cho chủ tịch một câu trả lời thuyết phục.”

“Tốt, tôi chờ điện thoại của ông.”

Tôn Tiễn vừa cúp máy liền gọi một cuộc điện thoại khác, khi nghe được thanh âm ưu nhã của người ở đầu dây bên kia, lão hít một hơi thật sâu, nói, “Phu nhân, chuyện phu nhân lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, chủ tịch đã gặp mặt Thường Tiểu, còn vô cùng lưu tâm đến cậu ta....”

Phần ưu nhã kia lập tức bị thay thế bởi phần nộ.

“Ông làm việc như vậy sao? Ta đưa tiền cho ông đi xử lý thằng nhãi đó, kết quả nhiều năm trôi qua nó vẫn vô sự, hiện tại cư nhiên còn muốn vào làm ở công ty.... Ông phải lập tức xử lý việc này cho ta, nếu không thì viết đơn từ chức đi!”

“Nhưng mà, chủ tịch đã vì chuyện tôi sửa đổi tư cách dự tuyển vòng hai của Thường Tiểu mà đang rất tức giận, ngài ấy còn nói muốn Thường Tiểu trở thành trợ lý riêng của mình....”

Người phụ nữ thét lên một tiếng chói tai.

“Nó thật sự nói như thế?”

Sau khi nghe được tiếng trả lời khẳng định, người phụ nữ im lặng một chút, rồi mới lạnh lùng nói, “Nếu không còn cách nào khác, vậy thì làm cho Thường Tiểu vĩnh viễn cũng đừng đến dự tuyển vòng hai.”

“Phu nhân, bà muốn làm vậy thật sao? Đó là phạm pháp... Hơn nữa....”

Người phụ nữ cắt tiếng cười lạnh.

“Tôn Tiễn, mấy năm nay những việc ông làm có được bao nhiêu việc không trái pháp luật? Chỉ nói đến tham ô công quỹ thôi cũng đủ cho ông ngồi tù đến già!”

Bị nắm thóp, Tôn Tiễn đành phải xuống nước.

“Tôi sẽ tận lực xử lý cậu ta.”

“Không phải tận lực, mà là nhất định phải được!”

Người phụ nữ hung tợn nói, “Thằng nhóc đó sinh ra đã là môi tinh*, nó đáng ra phải sớm chết rồi, trong vòng 3 ngày, ta mặc kệ ông dùng biện pháp gì, phải diệt trừ nó, thuê người giỏi nhất, phải làm thật sạch sẽ....”

*môi tinh: sao xấu, người xui xẻo

Hạ lệnh xong, người phụ nữ dịu giọng nói, “Nếu ông lần này làm tốt, chuyện sổ sách trước kia ta sẽ giúp ông xử lý, ông muốn tiền ta cũng sẽ gửi vào tài khoản tiết kiệm cho ông, ông cầm số tiền đó muốn đi đâu thì đi.”

Ngắt máy, tiếng điện báo đơn điệu vang vang trong căn phòng yên tĩnh, Tôn Tiễn suy tư một hồi, một lần nữa chuyển sang cuộc gọi khác.

Vũ Văn Tuấn sau khi rời khỏi Thường Tiểu liên trú ngụ tại một khách sạn năm sao cao cấp ở gần bar Dream, buổi tối sẽ đến bar uống rượu, ngẫu nhiên sẽ nhận vài đơn đặt hàng, lúc nhàn hạ thì tìm phụ nữ đến phục vụ một chút, phục vụ này chỉ đơn thuần là mát xa thôi, Vũ Văn Tuấn gần đây đối với tình dục có hơi mất hứng, cho dù thỉnh thoảng làm một chút, cũng là qua loa kết thúc công việc, hắn đem việc này kết luận là vì tình nhân trước đây của hắn quá mức xuất sắc đi, người có thể hi vọng một người mỗi ngày quen ăn tôm hùm bào ngư sẽ đối với thức ăn đầu đường kiền trì hứng thú sao?

Không biết đứa nhỏ kia dạo này thế nào rồi? Nghe cậu ta thao thao bất tuyệt còn thú vị hơn cùng những người phụ nữ này đùa giỡn.

Đêm nay Vũ Văn Tuấn giống như mọi ngày ngồi ở quầy bar của Dream uống rượu một mình, ngay lúc hắn đang cảm thấy nhàm chán, Khuê thúc đưa một tờ giấy đến trước mặt hắn.

“Chỉ là vụ nhỏ thôi, bất quá đối phương chỉ định phải tìm người giỏi nhất, tự cậu quyết định đi, nếu không muốn làm, tôi sẽ giao nó cho người khác.”

Vũ Văn Tuấn lười biếng tiếp nhận tờ giấy kia.

Nói thật, hắn đúng là hứng thú không nổi, gần đây liên tục làm mấy vụ lớn, tài khoản của hắn hiện tại đã thành con số thiên văn rồi, hơn nữa làm việc này một chút tính khiêu chiến cũng không có, khiến hắn cảm thấy cuộc sống hiện tại so với lúc ở Lăng Tiêu cung còn nhàm chán hơn.

Tờ giấy trắng bị mở ra, nhìn đến hình ảnh trên mặt giấy, ánh mắt Vũ Văn Tuấn đột nhiên có chút âm trầm.

Ảnh chụp dưới ánh đèn hé ra gương mặt tươi cười rạng rỡ, phía dưới ảnh còn viết những thông tin liên quan, bất quá Vũ Văn Tuấn ngay cả xem cũng không thèm xem, liền trực tiếp đem mảnh giấy vo tròn bỏ vào túi quần trước.

Thông tin này đối với hắn mà nói là vô nghĩa, ở chung với đứa nhỏ đó lâu như vậy, hắn tự nhận bản thân hiểu cậu hơn ai hết.

“Vụ này tôi nhận.”

“Tốt, tôi sẽ bảo người thuê gửi tiền cọc vào tài khoản của cậu, bất quá đối phương rất nôn nóng, yêu cầu nội trong ba ngày phải xong việc.”

Vũ Văn Tuấn nghe vậy liền khẽ nhú mày.

“Người thuê là ai?”

Khuê thúc tay lau cốc rượu ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Cậu nên biết quy củ.”

Vũ Văn Tuấn để lộ gương mặt âm u, dưới ánh đèn mờ nhạt dường như có chút âm tình bất định, hắn không nói nhiều, trả tiền rượu xong liền đi ra ngoài.

“Không cần đến ba ngày, trong vòng một ngày tôi sẽ giao hàng!”

Bước đi trên đường, gió đêm lạnh lạnh thổi bay những lọn tóc mai phía trước làm cho Vũ Văn Tuấn nhớ cách đây mấy tháng khi bản thân chỉ vừa mới đặt chân đến nơi này, lúc phải cắt đi mái tóc dài, bộ dáng của Thường Tiểu vừa giúp hắn chỉnh lại tóc mai vừa than thở tiếc nuối rất đáng yêu.

Đứa nhỏ đó đã cứu hắn, nhưng lúc cậu ta cầu xin hắn bỏ qua cho Vũ Văn Tuấn, thứ ân tình gì đó liền xem như chấm hết, hiện tại giữa cậu ta và hắn đã không còn chút quan hệ, chỉ là một con mồi mặc người ta xâu xé.

Người mua rất rộng tay, nếu A Tiểu biết mình đáng giá như thế, không biết sẽ vui vẻ hay sợ hãi đây.....

28. Phiền Lạc - Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một tiếng chuông vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Vũ Văn Tuấn, hắn mở di động ra, trên màn hình hiển thị tên của Thường Tiểu, hắn do dự một chút rồi mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Vũ Văn Tuấn, đã lâu không liên lạc, anh.... khỏe không...”

Đứa nhỏ thật cẩn thận mà thăm hỏi

“Khỏe.”

Giọng nói trong trẻo trước giờ của Thường Tiểu lúc này có chút trầm thấp.

“Anh không phải vẫn còn giận tôi chứ?”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu*!”

*Đạo bất đồng bất tương vi mưu là một câu trích từ luận ngữ, nguyên văn ‘ (Tứ viết: Đạo bất đồng, bất tương vi mưu), hàm ý tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không thể cùng nhau trao đổi, thảo luận được.

Vũ Văn Tuấn lạnh lùng thốt ra một câu, nhận thấy đối phương nửa ngày cũng không hồi âm đáp lời, hắn đột nhiên cau mày rống lên, “Ta cả ngày đều rất bận rộn, làm sao có thời gian hờn dỗi người! Đã lâu không gặp, người có phải vẫn cứ xui xẻo như vậy không?”

Câu hỏi thô bạo ngược lại khiến cho đứa nhỏ trở nên vui vẻ hẳn, thanh âm cũng nhẹ nhàng thoải mái đi nhiều.

“Không dám đâu, mấy ngày nay vận khí tôi tốt lắm nha, hôm qua còn gặp được chủ tịch Ứng trên đường, nguyên lai thông báo kia nhầm lẫn, anh ta còn cố ý gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến công ty, đích thân sắp xếp cho tôi thi vòng hai....”

“Chúc mừng.”

“Không chỉ như vậy, hôm nay tôi đi đổi tặng phẩm, cứ nhiên trúng được mười nghìn đồng nga, Vũ Văn Tuấn, anh có biết mười nghìn đồng tôi phải làm bao nhiêu phần công việc mới kiếm được không? Tôi thật sự đổi vận a!”

Tâm tình vui sướng dạt dào kia không hề ảnh hưởng đến Vũ Văn Tuấn, hắn chỉ thản nhiên nói, “Vậy sao?”

“Vũ Văn Tuấn, tối mai anh rảnh không? Đến nhà tôi được không?”

“Có việc gì?”

“Anh đến sẽ biết, bây giờ, không gặp không về!”

Vũ Văn Tuấn cúp điện thoại, đôi con ngươi thâm thúy lộ ra ánh nhìn hung hiểm lạnh lùng, tay hắn dút vào túi quần cầm lấy bóng súng tinh xảo mà băng lãnh.

Không gặp không về!

Tối ngày hôm sau, Vũ Văn Tuấn đến chỗ của Thường Tiểu, trong phòng tối đen một mảnh, cửa phòng cũng chỉ khép hờ, điều này khiến hắn đột nhiên cảm thấy số tiền lớn mà người mua bỏ ra thật không đáng giá, đi giết một đứa nhỏ trời gả không chặt như vậy cũng cần đến sát thủ ra mặt sao?

Vũ Văn Tuấn đẩy cửa đi vào, bóng tối không hề gây trở ngại cho hắn, nghe được phía sau cửa có tiếng hít thở, không biết đứa nhỏ này đang làm cái quỷ gì, hắn đành bất động thanh sắc bước tiếp.

P phía sau truyền đến tiếng gió, Thường Tiểu vòng tay qua vai hắn, che mắt hắn, cười nói, “Đoán xem hôm nay là ngày gì?”

Ngày chết của người.

Mùi thơm cơ thể nhẹ nhàng trong một thoáng khiến cho Vũ Văn Tuấn có chút thất thần, hắn lắc lắc đầu.

“Không biết”.

Đứa nhỏ vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi, “Đoán thử xem.”

Trong lòng vô cùng bức bối, Vũ Văn Tuấn lạnh lùng nói, “Ta đoán không ra!”

“Ai, Vũ Văn Tuấn, anh luôn như vậy, một chút thú vị cũng không có.”

Thường Tiểu chạy đi mở đèn, làm ra tư thế ‘mời quý ngài thưởng thức’, trên bàn cơm bày đầy các món ăn cùng thức uống, giữa bàn đặt một chiếc bánh tròn trĩnh, Vũ Văn Tuấn biết cái này, đó là bánh thọ ăn vào ngày sinh nhật.

“Hôm nay là ngày năm tháng năm âm lịch, tiết đoan ngo a, cũng là ngày sinh nhật của anh, ở thế giới của anh gọi là gì nhỉ? Sinh thần đúng không? Anh nhất định đã quên phải không?”

Nguyên lai hôm nay là đoan ngo.

Nơi này luôn tính theo dương lịch, Vũ Văn Tuấn cũng đã sớm quên mất việc ăn mừng này, huống chi chuyện sinh nhật nhằm ngày đoan ngo vốn là hẩn bạ ra thôi, ngày sinh thật sự của hẩn là vào tháng tám kìa.

Thường Tiểu kéo hẩn đến trước bàn, đốt sáng hai cây nến cắm trên chiếc bánh.

“Tôi cố tình đặt bánh chúc mừng sinh nhật anh, vốn là sợ anh còn giận tôi, sẽ không chịu đến....”

Thì ra là thế.

Lại nhìn qua đứa nhỏ, nhiều ngày không gặp, cậu cũng không thay đổi quá nhiều, đôi mắt to tròn luôn ẩn chứa quang huy trong sáng, mái tóc vẫn rối bù như trước, bắt quá ngắn hơn một chút, cũng không còn nhuộm đỏ.

“Sao không nhuộm tóc nữa?”

Ở lâu như thế, Vũ Văn Tuấn sớm biết tóc đỏ cùng phiên di* không liên quan đến nhau, mà là do cậu cố ý nhuộm thành, hẩn thích tiểu sủng vật nhuộm tóc đỏ, màu tóc đỏ khiến cậu trông rất giống một loại tiểu động vật nào đó.

*phiên di: dân tộc ngoại lai

“Bởi vì tôi muốn tìm việc a, nhuộm tóc sẽ làm cho người ta có cảm giác không nghiêm túc, lại đây đi, trước cầu nguyện rồi thổi nến, sau đó cắt bánh ngọt rồi mới được nhận quà a.”

Vũ Văn Tuấn không có nguyện vọng gì phải cầu, đứa nhỏ lại cố tình không bỏ qua.

“Cầu nguyện phải nhắm mắt lại, nếu không sẽ mất linh.”

Tiểu sủng vật rất nhanh sẽ mất mạng, Vũ Văn Tuấn không muốn làm trái ý của cậu, hẩn theo lời mà làm, sau đó liền vung tay dập tắt ánh nến.

“Nến sinh nhật là dùng để thổi tắt, không phải dùng tay phất, bắt quá chiêu thức này của anh thật đẹp mắt, luyện tập tốn cũng không ít công sức đi?”

Thường Tiểu chớp chớp hai mắt nhìn Vũ Văn Tuấn, hơi thở trầm ổn của đối phương khiến cho tim cậu đập thình thịch, cậu định sẽ khuyên bảo Vũ Văn Tuấn từ bỏ nghề sát thủ chuyên nghiệp, rồi mới lại dọn về đây, từ sau khi hẩn rời đi, không có hẩn ở bên người, tựa như trong nhà thiếu đi trụ cột, ngay cả buổi tối ngủ cũng không an ổn.

“Vũ Văn Tuấn, anh cầu nguyện gì vậy?”

“Ăn bánh đi.”

Vũ Văn Tuấn không hề trả lời.

Hẩn cắt bánh kem đưa đến trước mặt Thường Tiểu, nhưng đứa nhỏ vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi, “Nói cho tôi biết đi, chờ đến sinh nhật tôi tôi cũng sẽ đem tâm nguyện của mình nói cho anh biết, trao đổi như vậy là công bằng rồi?”

“Người sẽ không chờ được đến ngày đó!”

“Anh nói cái gì?”

Thường Tiểu đang cúi đầu liếm liếm kem, hoàn toàn không chú ý đến lời nói trầm thấp của Vũ Văn Tuấn, cậu cũng không hỏi nhiều mà lấy quà đã chuẩn bị sẵn ra, đưa cho Vũ Văn Tuấn.

“Nhìn thử xem có thích hay không.”

Hộp quà được bọc rất khéo, đứa nhỏ vẻ mặt vô cùng vui vẻ nhìn hấn, hai má vì hưng phấn mà trở nên phỉếm hồng, nghĩ đến việc gương mặt đáng yêu kia chẳng mấy chốc sẽ trở nên lạnh băng, tay cầm quà của Vũ Văn Tuấn bất giác run rẩy.

Trong hộp đựng một mặt dây chuyền bằng bạch thủy tinh hình nón (1) được gắn vào sợi dây da màu đen, trắng đen kề nhau dưới ánh đèn lưu động phát ra một loại ánh sáng nhu hòa trong trẻo.

“Tôi ở cửa hàng bán ngọc lựa chọn một lúc lâu mới chọn được nó đó, ông chủ nói đeo bạch thủy tinh có thể giúp biến ước mơ thành sự thật....”

Lăng Tiêu cung giàu có nhất thiên hạ, loại đồ vật nhỏ nhất này Vũ Văn Tuấn bình thường căn bản luôn mang ý khinh thường, nhưng lúc này nắm nó trong tay, hấn lại có cảm giác nặng tựa ngàn cân.

Cho dù trúng giải lớn đi nữa, cuộc sống của Thường Tiểu cũng không thể coi là giàu có, cậu ta vì lý do gì muốn mua một vật quý giá như thế tặng cho hấn? Nếu cậu ấy biết hấn đến đây là vì muốn giết mình, còn có thể cười chần thành như vậy không?

“Rất đẹp.”

“Thật không? Để tôi giúp anh đeo.”

Lời tán dương của Vũ Văn Tuấn làm cho Thường Tiểu cười đến loan mi, cậu điều chỉnh độ dài ngắn của vòng dây rồi mới kiễng chân giúp hấn đeo vào cổ.

“Lại đây, ăn cơm đi, anh đến hơi trễ, thức ăn đều đã nguội rồi....”

Thường Tiểu bảo Vũ Văn Tuấn ăn cơm, còn cậu thì ăn bánh kem, lớp kem dày dính ở đầu môi đều bị cậu dùng lưỡi liếm đi hết.

Nhìn thấy đứa nhỏ đơn thuần ở trước mặt mình làm hành động mê người như vậy, Vũ Văn Tuấn đột nhiên dâng lên một cổ xúc động kì lạ, trong khoảng thời gian này hấn đã có chút cảm giác, không nghĩ lúc này đây lại vì Thường Tiểu mà dâng trào.

Đứa nhỏ tiếp tục cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm đi lớp kem trên bánh, hơn nửa ngày mới phát hiện Vũ Văn Tuấn đang nhìn mình chăm chăm, khiến cậu có chút ngượng ngùng.

“Ha hả, tôi thích ăn kem....”

“Người không phải đang ăn, mà là liếm!”

Vũ Văn Tuấn tiến về phía trước, đem môi dán lên đôi môi dính đầy kem của Thường Tiểu, sau đó mới bá đạo đưa đầu lưỡi tiến vào miệng cậu.

“Ngô....”

Thường Tiểu bất thành linh bị nộ hôn nồng nhiệt đó làm cho sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, thế nhưng một loại cảm giác quen thuộc rất tự nhiên ập đến ngăn lại mọi phản ứng của cậu, đứa nhỏ không hề phản kháng, chính là rên rỉ một tiếng xong liền ngoan ngoãn thuận theo nộ hôn bá đạo kia.

(1) Dây chuyền bạch thủy tinh

29. Phiên Lạc - Chương 29

Vũ Văn Tuấn có thói quen chủ động hoan tình, nhưng khi nhìn thấy Thường Tiểu ở tại nụ hôn nồng nhiệt kia say say sưa sưa để lộ dáng vẻ động tình, hắn cũng không kiềm được mà động tâm, đứa nhỏ không giống như lần trước đẩy hắn ra, ngược lại tựa vào cánh tay hắn, mặc hắn bày bố.

Vũ Văn Tuấn dùng đầu lưỡi ở trong miệng Thường Tiểu từng chút từng chút khiêu khích cảm quan của cậu, bàn tay thì ở bên hông cậu dịu dàng vuốt ve, lần theo phần da thịt mềm mại sờ soạng lên, dần dần đến gần ngực trái.

Mở mắt nhìn thấy Thường Tiểu hai má ửng hồng, tâm tình Vũ Văn Tuấn có hơi dao động.

Nụ hôn đậm đậm kia không chỉ khơi mào cảm giác của Thường Tiểu mà còn khiến cho phần nhiệt huyết tích tụ đã lâu trong hắn được thỏa mãn, nhưng hắn lại không thể tiếp tục, bởi vì mục đích hắn đến nơi này không phải để tìm hoan.

Giữa những ngón tay đang dịu dàng vuốt ve da thịt Thường Tiểu là là một cây châm dài mảnh, Vũ Văn Tuấn biết bản thân chỉ cần ấn nhẹ, mũi kim sẽ đâm thủng trái tim cậu, mang cho cậu một cái chết không quá thống khổ...

Bất quá trong nháy mắt nữa thôi, đứa nhỏ này sẽ biến thành một khối thi thể vô tri vô giác, vĩnh viễn không thể cười với hắn nữa, cũng không thể tiếp tục ngốc nghếch nói những lời vừa dài dòng vừa ngây thơ nhưng lại có thể khiến hắn vui vẻ nữa.

Nhân đồng thâm ám trở nên lạnh lẽo, cây châm kia hắn vẫn nắm chặt trong tay, nhưng lại thủy chung không thể đâm xuống.

Ngay lúc này Thường Tiểu mở to mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

Vũ Văn Tuấn sửng sốt, lúc này hắn mới phát hiện chính mình không biết từ lúc nào đã ngừng hôn môi, sắc hồng động tình trên gương mặt đứa nhỏ vẫn chưa phai nhạt, nhưng ánh mắt nhìn hắn lại thêm vài phần mờ mịt.

Thường Tiểu tránh khỏi cái ôm của hắn, lùi về sau mấy bước, sau đó dùng một thanh âm lo sợ hòa lẫn nghi ngờ nhẹ nhàng hỏi, “Anh.... muốn giết tôi.... sao?....”

“Phải!”

Nếu đã bị nhìn thấu, Vũ Văn Tuấn cũng không muốn nhiều lời biện giải, hắn chính là hối hận vì sao vừa nãy lại nhất thời mềm lòng, hiện tại mặc dù có thể đem đứa nhỏ này một chưởng đánh chết, nhưng lại không thể tránh đi sự kinh ngạc cùng thương tâm đang lóe lên trong mắt của cậu.

Tiếng trả lời lạnh lùng làm cho sắc mặt Thường Tiểu ngay lập tức trở nên tái nhợt.

Lúc vào nhà cùng Vũ Văn Tuấn, cậu liền cảm giác được trên người đối phương tản mát một gợn sát khí, còn tưởng rằng là do bản thân mất cảm thối, nhưng vừa rồi khi cậu mở to mắt đối diện với hắc đồng lạnh lẽo của Vũ Văn Tuấn, cậu chỉ biết chính mình không hề nhìn lầm, ánh mắt đỏ ngầu kia tựa như đôi mắt của dã thú khi bắt giết con mồi, cảm giác giống hệt như lúc cậu nhìn thấy hắn ở cửa hàng tổng hợp bán chết người của Thiên Khôi bang.

“Anh.... là muốn giết người diệt khẩu sao? Chính là.... tôi căn bản không hề nói chuyện của anh với cảnh sát, ngay cả Rau Cần tôi cũng chưa đề cập qua....”

“Không liên quan đến chuyện đó.”

“Vậy.... là vì cái gì?”

Thường Tiểu sắc mặt càng thêm tái nhợt, cậu nhìn Vũ Văn Tuấn biểu cảm không chút thay đổi đứng trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy hắn thật xa lạ.

Cái chết đối với cậu mà nói thật quá mức kinh khủng, đang mở miệng muốn cầu xin Vũ Văn Tuấn bỏ qua cho mình, nhưng lại không biết nói gì mới phải.

Vũ Văn Tuấn từng hứa đáp ứng cậu một điều kiện, nhưng cậu đã dùng mất rồi.

Ở chung lâu như thế, cậu biết rất rõ tính tình của Vũ Văn Tuấn, cầu xin căn bản không có tác dụng.

“Là có người muốn mạng của người, ta chỉ là nhận tiền làm việc.”

Chúng kiến đứa nhỏ vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy, đôi con ngươi cũng khấn trương co rút, Vũ Văn Tuấn đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, hấn tiến lên phía trước, theo thói quen xoa nhẹ mái tóc của Thường Tiểu, ôn nhu nói, “A Tiểu, người đừng trách ta, người thuê ra tiền, dù ta không làm, những sát thủ khác cũng sẽ làm, đúng không?”

Đứa nhỏ tựa hồ không hiểu lắm, chính là vẫn mờ mịt gật đầu.

“Người trước giờ vẫn nói ở hiền gặp lành, bây giờ sự thật chứng minh chỉ là lời dối trá, người là đứa nhỏ thiện lương nhất mà ta từng gặp, nhưng không phải cũng không thể gặp lành sao? Người nhớ kĩ, kiếp sau không nên khờ dại thế nữa, cũng không cần làm cái gì người tốt, bởi vì cho dù là ở thế giới nào đi nữa, người tốt cũng không có kết quả tốt!”

Nhuễn thanh tế ngữ êm dịu bên tai như lời thì thầm của tình nhân, nhưng nội dung lại lãnh khốc vô tình.

Thường Tiểu nhìn Vũ Văn Tuấn, đôi mắt đang trừng lớn chậm rãi ngưng tụ một tầng hơi hước

Người này vừa rồi vẫn còn rất nhiệt tình hôn cậu, khiến cậu nghĩ đối phương có chút thích mình, vì cái gì vừa đảo mắt liền muốn giết cậu? Vũ Văn Tuấn mà cậu biết không phải là người vô tình như thế....

Vũ Văn Tuấn yên lặng nhìn gương mặt thanh tú của Thường Tiểu từ kinh ngạc biến thành sợ hãi, lại từ sợ hãi hóa tuyệt vọng, rồi sau đó chậm rãi trở nên bình tĩnh, cậu rõ ràng rất sợ chết, nhưng lại cố gắng chống đỡ một lời cũng không nói.

Vì sao không mở miệng cầu xin hấn? Nếu cậu mở miệng, Vũ Văn Tuấn nghĩ bản thân nhất định sẽ dừng tay, bởi vì hấn đã hối hận tiếp nhận giao dịch này, hấn giết không được Thường Tiểu, chỉ cần nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của cậu, Vũ Văn Tuấn liền cảm thấy vô cùng đau lòng, hấn rất lo sợ, vì hấn không rõ cảm giác đau lòng này từ đâu mà đến.

Chỉ ít trước khi hấn có thể minh bạch cảm giác này, tiểu sủng vật không thể chết!

Thường Tiểu cắn chặt môi dưới đang run rẩy, sau khi đã yên lặng một lúc lâu, cuối cùng cậu thùy hạ mi mắt, thần nhiên nói một câu.

“Lúc ra tay xin đừng khiến tôi quá đau đớn...”

Vừa rồi cậu có nghĩ tới tự vệ, chạy trốn, hoặc là báo cảnh sát, nhưng đều tự mình bác bỏ, cậu hiểu quá rõ công phu cùng kĩ thuật bắn súng của Vũ Văn Tuấn, cậu căn bản là chạy không thoát.

Cậu cảm nhận được nỗi sợ hãi cái chết, nhưng lại càng thương tâm nhiều hơn, cậu không thích bộ dáng lạnh lùng như băng sơn này của Vũ Văn Tuấn, cậu rất muốn nói cho đối phương biết, trong khoảng thời gian này, cậu rất nhớ hắn, cậu phát hiện chính mình kì thật đã có chút thích hắn rồi.

30. Phiên Lạc - Chương 30

Tiểu sủng vật quả nhiên rất ngu ngốc!

Câu trả lời của Thường Tiểu khiến Vũ Văn Tuấn tức đến chau mày, đang muốn nộ phát, bỗng nhiên giữa đêm tối yên tĩnh truyền đến một tiếng vang kì quái, thần sắc hắn biến đổi, nhanh chóng kéo Thường Tiểu ôm vào ngực ngồi xổm xuống, cùng lúc đó, vài thanh âm trầm thấp vang lên trong phòng, ly rượu cùng chén bát trên bàn bị đánh vỡ nát văng tung tóe khắp nơi, đèn cũng bị phá hủy, phát súng kia chính là do Vũ Văn Tuấn bắn ra.

Dựa theo tiếng hô hấp ngoài phòng thì đến đây có khoảng bảy, tám người, mỗi người động tác đều linh mẫn, là cao thủ đã qua huấn luyện, Vũ Văn Tuấn phá đi ngọn đèn, trong tình huống tối đen một mảnh, thị lực của hắn chiếm lợi thế nhiều hơn.

Vũ Văn Tuấn đem Thường Tiểu kéo xuống dưới bàn, thấp giọng nói, “Ngoan ngoan ở đây, đừng nhúc nhích.”

Thấy vài đạo bóng đen đang phi thân tiến vào, Vũ Văn Tuấn ngay lập tức nâng tay bắn ra một loạt đạn, đồng thời tay trái cũng đem ám châm phóng đi, kim châm so với đạn càng khó tránh hơn, người đánh lén trong nháy mắt liền bị đánh ngã.

Vũ Văn Tuấn tóm lấy thi thể một người trong số đó ném ra ngoài, sau đó kéo theo Thường Tiểu nhảy ra khỏi phòng, bảo cậu núp ở một góc tường.

Một tràng súng liên thanh bắn về phía cổ thi thể, Vũ Văn Tuấn ẩn thân chỗ tối bắn ra một loạt đạn, đối phương ứng thanh ngã xuống, hai người còn lại thấy tình thế không ổn liền muốn tìm cách bỏ trốn, Vũ Văn Tuấn làm sao chịu thả người, hắn phi thân đến chặn đường đi của họ, giơ tay chém vào cổ của một tên, cắt nát yết hầu của gã.

Tên còn lại nhân cơ hội liền giơ súng, nhưng hồng súng lại bị Vũ Văn Tuấn nhanh nhẹn chế trụ, tên sát thủ hoảng sợ nhìn hồng súng bằng thép cứ như vậy trở nên biến dạng trong tay đối phương.

Vũ Văn Tuấn lạnh lùng hỏi, “Là ai phái các người tới?”

Những người này chắc chắn là đến ám sát hắn, nếu muốn đối phó Thường Tiểu, không cần phải mời nhiều sát thủ như thế.

Tên sát thủ không trả lời, bàn tay kia liền như kim sắt bóp lấy yết hầu gã, cảm giác được cái chết đang ngày càng đến gần, tên sát thủ đột nhiên trở nên sợ hãi, gã muốn mở miệng, thế nhưng lời muốn nói ra lại bị bàn tay lạnh lẽo kia chặn ở yết hầu.

“Ta không còn muốn biết nữa!”

Từ trước đến nay hắn chỉ hỏi một lần, nếu đối phương lựa chọn cự tuyệt trả lời, hắn cũng không kiên nhẫn hỏi đi hỏi lại.

Vũ Văn Tuấn đem xác chết đá sang một bên, bước nhanh đến bên Thường Tiểu, đứa nhỏ đang tựa vào một góc tối gặp người run rẩy, lưng trước cậu sẽ bị loại tình huống nhuộm máu này dọa sợ, Vũ Văn Tuấn vội vàng kéo tay cậu, an ủi nói, “Không sao rồi.”

“Uhm...”

Lời đáp lại khác thường khiến cho Vũ Văn Tuấn nổi lên cảnh giác, hắn ngửi thấy cổ huyết tinh nồng đậm tỏa ra trong không khí, lúc này mới phát hiện một bàn tay của Thường Tiểu đang ém chặt phần bụng.

“Người bị thương?”

Không hề có tiếng trả lời, thân hình gầy yếu của Thường Tiểu mềm oặt tựa vào vai hắn, Vũ Văn Tuấn vội giữ lấy thân thể đang dần rũ xuống của cậu, đem cậu ôm vào lòng ngực.

Chất lỏng ấm nóng dính dính tuôn theo miệng vết thương của Thường Tiểu lẳng lặng dừng mảnh chảy ra, Vũ Văn Tuấn thấy được rõ ràng không khỏi kinh sợ nói, “Bị thương tại sao lại không nói cho ta biết?”

“Tôi sợ.... anh phân tâm....”

Thanh âm trong trẻo của Thường Tiểu giờ đây trở nên thực suy yếu, cậu tựa vào ngực Vũ Văn Tuấn, ngửa đầu miễn cưỡng cười cười với hắn.

“Tôi nghĩ bản thân đã đối vận, nguyên lại vẫn đen đủi như vậy...”

“A Tiểu...”

Đứa nhỏ run lấy bầy, điều này khiến cho Vũ Văn Tuấn vừa đau lòng vừa hoảng sợ, hắn vừa rồi thật sự quá sơ suất, lại không để ý làm A Tiểu bị thương!

“Đau không?”

Vũ Văn Tuấn kéo bàn tay ra khỏi bụng của Thường Tiểu, nhanh chóng điểm mấy đại huyệt xung quanh chỗ vết thương do súng bắn, nhưng tựa hồ không có tác dụng, máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra, Vũ Văn Tuấn kinh hoảng không hiểu, thân thể đứa nhỏ này căn bản không thể chịu nổi việc mất nhiều máu như thế.

Hắn đem lòng bàn tay đặt lên lưng Thường Tiểu, đem chân khí chậm rãi rót vào cơ thể cậu, không ngừng an ủi nói, “Đừng sợ, chịu đau một chút, rất nhanh sẽ vô sự.”

Thường Tiểu nhích người lại gần Vũ Văn Tuấn, trên gương mặt tái nhợt hiện ra một tia cười thản nhiên.

“Không đau..... rất nhanh sẽ không đau....”

Sự đau đớn như thiêu như đốt bắt đầu đình chỉ, thay vào đó là một trận tê dại băng lãnh, Thường Tiểu nhìn Vũ Văn Tuấn, thở dốc nói, “Lạnh quá... Vũ Văn Tuấn, tôi muốn chết....”

“Câm miệng! Không cho phép người nói từ ‘chết’!”

Thanh âm suy yếu mang theo từng từ từng chữ khấp động tâm tình của Vũ Văn Tuấn, hắn đem Thường Tiểu ôm ngang, giữ chặt trong lồng ngực.

“Chúng ta lập tức đến bệnh viện, người sẽ không có việc gì!”

“Vũ Văn Tuấn!”

Cánh tay vô lực giữ lấy ống tay áo Vũ Văn Tuấn, hắn cúi đầu, bắt gặp đứa nhỏ đang nhìn hắn không dời mắt.

“Đừng đến bệnh viện, anh nhất định sẽ gặp phiền phức.... Tôi chết, anh có thể báo cáo kết quả, không phải sao?”

“Không phải, không phải, vừa rồi ta chỉ nói giỡn thôi, đừng giận ta, A Tiểu, đừng giận ta!”

Thường Tiểu bật cười, cậu chưa bao giờ thấy qua bộ dáng không biết phải làm sao của Vũ Văn Tuấn, thật tốt, Vũ Văn Tuấn đã trở lại như xưa lo lắng cho cậu, chiều cổ cậu, cưng chiều cậu.

“Vũ Văn Tuấn, tôi chết, anh có đau khổ không?”

“Có, cho nên không được chết, người phải sống thật tốt cho ta!”

Nhìn thấy máu tươi đỏ sẫm không ngừng lan sang người mình, Vũ Văn Tuấn đầu óc trống rỗng, hắn không biết cứu Thường Tiểu thế nào, hắn đời này chỉ giết người, cho tới bây giờ cũng chưa từng cứu người.

Ai có thể cứu cậu?

Chỉ cần có thể cứu đứa nhỏ này, hãn nguyện trả bất cứ giá nào!

Là ai? Ai?

Vũ Văn Tuấn ôm lấy Thường Tiểu điên cuồng chạy trên đường, bỗng nhiên gương mặt giống hãn như đúc hiện ra trong đầu, không sai, lúc này, có lẽ chỉ có người kia mới có thể cứu A Tiểu.

Vũ Văn Tuấn!

Trước kia vì diệt trừ tình địch, Vũ Văn Tuấn đối với tất cả chuyện của Vũ Văn Tuấn đều có điều tra qua, hãn biết gia tộc Vũ Văn cùng hắc đạo có quan hệ mật thiết, cho nên đối với người bị thương do súng đạn, tên đó nhất định có biện pháp cứu giúp.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Tuấn định lại tinh thần, đề khí chạy về phía nơi ở của Vũ Văn Tuấn.

“Vũ Văn Tuấn, sau này đừng làm sát thủ nữa được không?”

Trước ngực truyền đến thanh âm yếu nhược, Vũ Văn Tuấn khẩn trương nắm lấy cánh tay của Thường Tiểu, dùng một ngữ khí ôn nhu chưa từng có nói, “Ngoan, đừng nói nữa, nhắm mắt lại, chờ đến khi người tỉnh, mọi việc sẽ chấm dứt.”

Nhắm hai mắt lại, có thể vĩnh viễn cũng không tỉnh lại được nữa.

Thường Tiểu ngữ khí hỗn hển, lắc lắc đầu.

“Anh đáp ứng tôi đã, đừng giết người nữa, tôi không muốn sau này anh không được lên thiên đường...”

Tại sao tiểu sủng vật cả người trọng thương như thế cũng không bỏ được tật xấu nói dông nói dài của mình? Vũ Văn Tuấn không muốn phát hỏa, nên liền ngâm chặt miệng.

Ai ngờ lời tiếp theo của Thường Tiểu lại khiến cho tâm tình hãn nặng trĩu.

“Ôm tôi chặt một chút được không? Tôi lạnh quá....”

“Đừng sợ, kiên trì thêm chút nữa, được không?”

Không có tiếng trả lời, mái tóc mượt mà của Thường Tiểu dính bệt vào ngực Vũ Văn Tuấn, cảm giác đầu cậu ngày ngày càng rũ xuống, Vũ Văn Tuấn không ngăn được cơn hoảng loạn dâng trào trong lòng kêu to, “A Tiểu, A Tiểu!”

Vẫn không có thanh âm đáp lại, thân thể đang tựa vào lòng hắn ngày càng lạnh lẽo, thậm chí ngay cả máu đang chảy trên người hắn cũng ngấm đầy khí lạnh.

A Tiểu, ta nghe lời ngươi, không làm sát thủ được không, trả lời ta một tiếng, nói cho ta biết ngươi không sao cả, ngươi chỉ là đang ngủ thôi, A Tiểu.....

31. Phiên Lạc - Chương 31

Thanh Ti đang ở phòng khách xem TV, bất thành linh vang lên tiếng gõ cửa dồn dập như sấm, cậu vội vàng lên tiếng rồi chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, một người đàn ông thân hình cao lớn liền xông vào, trong lòng còn ôm một thiếu niên người dính đầy máu, nam nhân lạnh lùng nhìn cậu, nhãn thần lãnh lệ cuồng liệt, giống như một con dã thú bị dồn đến đường cùng đang thét gào.

Thanh Ti sợ tới mức phát run, ánh mắt kia đối với cậu thực quá quen thuộc, cho dù dung nhan bất đồng, nhưng đôi mắt lại không thể gạt được ai!

Cung chủ cuối cùng cũng tìm được bọn họ.

Phải báo cho Vũ Văn Tuấn lập tức rời khỏi đây, nếu không Cung chủ sẽ giết anh ấy mất.

Thanh Ti xoay người muốn trốn, nhưng lại đụng phải người phía sau – chính là Vũ Văn Tuấn nghe thấy tiếng động nên xuống lầu, y đưa tay kéo cậu vào lòng, đưa mắt nhìn về phía Vũ Văn Tuấn.

“Là anh!”

Nhìn thấy phản ứng quá mức của Thanh Ti, Vũ Văn Tuấn đã đoán ra người đến là ai, y không nghĩ tới hắn bị trúng đạn rơi xuống nước cứ nhiên vẫn còn có thể sống sót, liền lập tức đem Thanh Ti che chắn ở phía sau.

“Cứu cậu ấy!”

Biết được hai người này đều nhận ra mình, Vũ Văn Tuấn cũng không giới thiệu gì thêm, cơ thể đứa nhỏ đã lạnh đến dọa người rồi, hắn làm gì còn có thời gian nói chuyện vô nghĩa.

Sự việc trở nên kì lạ, người đàn ông ác độc này hình như đang gặp phiền toái.

Ánh mắt Vũ Văn Tuấn dừng trên người của thiếu niên đang được hắn ôm trong lòng

“Muốn cứu người thì đi tìm bác sĩ, anh đến tìm tôi làm gì?”

“Cậu ấy bị súng bắn bị thương, bệnh viện bình thường sẽ không chịu tiếp nhận! Ta biết người sẽ có cách cứu người.”

Thanh Ti nhìn thoáng qua thiếu niên an tĩnh như con mèo mướp đang nằm trong lòng Vũ Văn Tuấn, toàn thân cậu ta toàn là máu, xem ra tình hình rất không lạc quan, cậu vội kéo kéo Vũ Văn Tuấn.

“Tuần, cứu người quan trọng hơn...”

Vũ Văn Tuấn khoát khoát tay với cậu, sau đó lại nhìn về phía Vũ Văn Tuấn.

“Tôi có thể giúp anh cứu người, nhưng có một điều kiện.”

“Yên tâm, chỉ cần người chịu giúp, ta sau này nhất định sẽ không gây phiền toái cho người và Thanh Ti nữa!”

Nếu không vì phải cứu tiểu sủng vật, hẳn quyết không đến cầu xin kẻ thiếu chút nữa hại chết mình, so với A Tiểu, mạng của hai người này chẳng đáng là gì.

Vũ Văn Tuấn chau mày, đối với lời cam đoan ngắn gọn dứt khoát này rất không an tâm, Thanh Ti vội nói, “Đừng lo lắng, Cung chủ luôn nói được làm được, anh mau gọi cho chú Tang đi.”

Vũ Văn Tuấn gọi điện thoại cho bác sĩ Tang, nói qua tình hình của Thường Tiểu, sau đó lập tức lấy xe đưa bốn người Vũ Văn Tuấn đi bệnh viện, trên đường y hỏi lại địa chỉ của Thường Tiểu, gọi điện phân phó thủ hạ đem chỗ đó dọn dẹp thật sạch sẽ, sau khi đã an bài ổn thỏa, y mới nói với Vũ Văn Tuấn, “Bạn của anh bị thương không nhẹ, chúng ta chỉ có thể tận nhân sự, thỉnh thiên mệnh, dù cho cậu ta có việc hay vô sự, anh cũng không được phép gây phiền toái cho chúng tôi.”

Vũ Văn Tuấn ngồi ở ghế sau, tay cầm lấy bàn tay của Thường Tiểu, dùng chân khí duy trì hơi sức của cậu, nghe lời Vũ Văn Tuấn nói xong, hắn lạnh lùng đáp, “Ta hiểu.”

Thanh Ti cũng lo lắng không ngừng quay đầu xem xét tình trạng của Thường Tiểu, cậu chưa bao giờ thấy Vũ Văn Tuấn chột vật hoảng hốt đến vậy, điều này khiến cho cậu đối với thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh kia cảm giác thật tò mò, sự sợ hãi đối với Vũ Văn Tuấn cũng vì vậy mà giảm đi phân nửa.

Xem ra bản thân mình đã quá lo lắng, Cung chủ sẽ không tìm bọn họ gây phiền toái nữa, hiện tại trong mắt hắn ngoại trừ thiếu niên này ra, tự hồ không còn ai khác.

Tang Viên ở bệnh viện đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, làm bác sĩ tư nhân của lão đại hắc đạo, loại tình huống này ông chứng kiến không ít, ông bảo mọi người chờ ở bên ngoài, sau đó liền vào phòng giải phẫu.

Hắn chưa từng cảm thấy thời gian lại có thể trôi con người như thế, lúc mang Thường Tiểu đi tìm người chữa trị, thời gian vun vút như thoi đưa, giờ phút này nó so lê lét với ốc sên còn muốn chậm hơn, Vũ Văn Tuấn ngồi ở một bên ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nội thương của hắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, vừa rồi vận công phi nước đại, hơn nữa còn dùng chân khí chống đỡ cho Thường Tiểu, lúc này đây liền cảm thấy không thể trụ nổi nữa.

Vũ Văn Tuấn cùng Thanh Ti ngồi ở bên kia, ba người cứ như thế yên lặng chờ đợi ngoài phòng phẫu thuật, mặc cho thời gian chậm chạp trôi qua.

Lúc nhìn thấy đèn báo của phòng phẫu thuật vụt tắt, Vũ Văn Tuấn cùng Thanh Ti vội vàng chạy đến trước cửa, Vũ Văn Tuấn trái lại chỉ đứng lên, không hề dịch bước.

Hắn đời này chưa từng sợ bất kì chuyện gì, nhưng giờ phút này, hắn lại sợ phải nghe những lời bản thân không hề muốn nghe, hắn có thể dễ dàng lấy mạng một người, nhưng lại không có bản lĩnh giữ được tính mạng của người khác....

“Sao rồi?” Thanh Ti nhin không được lên tiếng hỏi trước.

Tang Viên khoát tay.

“Có gì phải lo lắng? Loại thương tích này chỉ là chuyện nhỏ, không có việc gì không có việc gì.”

Sợi dây đàn trong tâm vốn luôn kéo căng rốt cuộc cũng chùng xuống, Vũ Văn Tuấn đến gần nói lời cảm tạ.

“Không cần cảm ơn, mạng có thể giữ, bất quá đứa nhỏ này thể chất thiên nhược, lại mất máu quá nhiều, muốn hoàn toàn hồi phục, phải tốn không ít thời gian.”

Vũ Văn Tuấn trong mắt chợt lóe lên một tia hung ác nham hiểm.

“Cho cậu ấy dùng được tốt nhất, không được để lại sẹo!”

“Việc này là đương nhiên a.”

Đợi sau khi Tang Viên rời đi, Vũ Văn Tuấn đi đến trước mặt Thanh Ti, Vũ Văn Tuấn vội lách người chen giữa bọn họ, mặt đầy địch ý.

“Anh nên nhớ rõ lời mình đã nói!”

Vũ Văn Tuấn nhìn y một chút, lại nói với Thanh Ti, “Có thể giúp ta một việc không?”

Thanh Ti không tự chủ mà gật đầu.

“Tôi sẽ giúp anh chăm sóc cậu ấy.”

Nhìn thấy gương mặt tỉnh nhả của Thanh Ti có chút khấn trương, Vũ Văn Tuấn mỉm cười.

Thanh Ti vẫn giống như trước kia thấu giải lòng người, vì cậu, bản thân hắn xuyên qua ngàn năm cách trở, đi đến một đất nước xa lạ không biết tên, hắn vẫn cho rằng chính mình hắn là rất để ý Thanh Ti, nhưng hiện tại khi nhìn thấy cậu thân mật cùng người khác, hắn thế nhưng lại không có chút cảm giác gì.

Hắn thích Thanh Ti, nhưng chắc chắn sẽ không vì cậu mà hao tổn công lực của bản thân, dường như ở trong lòng hắn, tiểu sủng vật so với những thị bạn của hắn có điểm bất đồng, nhưng bất đồng thế nào, hắn không biết.

*thị bạn: vừa hầu hạ vừa làm bạn.

Vũ Văn Tuấn đem chuyện vẫn đang nghi hoặc này tạm thời gác qua một bên, từ trong bóp lấy ra thẻ tín dụng đưa cho Thanh Ti, cũng nói cho cậu nghe mật mã.

“Tên cậu ấy là A Tiểu, đây là tiền trả viện phí, giúp ta chăm sóc tốt cậu ấy!”

Thấy Vũ Văn Tuấn nói xong liền bỏ đi, Vũ Văn Tuấn lập tức hỏi, “Bạn của anh, vì sao chính anh không tự chăm sóc?”

Chứng kiến nam nhân bá đạo đối với người yêu của mình chỉ tay sai bảo, Vũ Văn Tuấn rất không hài lòng, Thanh Ti hết lần này đến lần khác tâm hữu linh tê hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, gật đầu đáp ứng, hai người tựa hồ chưa hiểu rõ tình huống thì phải, bọn họ hiện tại đã không còn là tình nhân, vì cái gì Thanh Ti phải nghe tên bạo quân an bài?

Sợ lời này sẽ chọc giận Vũ Văn Tuấn, Thanh Ti vội vàng kéo Vũ Văn Tuấn sang một bên, may sao Vũ Văn Tuấn cũng không để ý, chỉ thản nhiên nói một câu.

“Ta có việc phải làm, xong việc tự nhiên sẽ trở lại.”

“Có người không may rồi.”

Nhìn Vũ Văn Tuấn rời đi, Thanh Ti nhẹ giọng nói.

Cung chủ mỗi lần nổi lên sát khí, trên mặt đều để lộ biểu tình tựa tiểu phi tiểu này, cậu không biết Vũ Văn Tuấn sẽ tìm ai gây phiền toái, nhưng có một điều có thể khẳng định, nguyên nhân nhất định có liên quan đến thiêu niên tên gọi A Tiểu kia.

32. Phiền Lạc - Chương 32

Hà Tú Lệ đi vào quán cà phê, trong lòng có chút lo sợ bất an, hẹn bà ta đến là một người đàn ông xa lạ, nhưng dù chỉ thông qua điện thoại, bà ta vẫn có thể cảm giác được khí thế lãnh lệ của đối phương.

“Nếu không muốn để cho Ứng Húc biết bà đã làm những chuyện tốt gì thì hãy lập tức đến quán cà phê Hòa Dương, nơi này bà hẳn là rất quen thuộc.”

Hòa Dương là nơi Hà Tú Lệ chưa từng đến, nhưng bà ta đối với chỗ này cũng không xa lạ gì, Tôn Tiễn và Tần Thái lần nào cũng hẹn ở đây, cho nên sau khi nghe người đàn ông đó nói ra cái tên này, bà ta liền biết việc thuê sát thủ đã bại lộ.

Quán cà phê thực yên tĩnh, Hà Tú Lệ bước vào lập tức nhìn thấy Tôn Tiễn đang ngồi ở trước bàn, ánh mắt ngây dại, thân mình kịch liệt run rẩy.

Bởi vì bị khăn bàn che phủ, Hà Tú Lệ không hề biết hai chân Tôn Tiễn đã bị đánh gãy, quai hàm cũng bị bể lệch, đem toàn bộ thanh âm rên rỉ thống khổ của hắn chặn ở cổ họng.

Hà Tú Lệ cũng biết gã thanh niên sắc mặt tái nhợt kia, tuy rằng bọn họ chưa từng tiếp xúc trực tiếp, nhưng trong nhiều năm qua, bọn họ đều nghe tin tức về Thường Tiểu từ phía Tần Thái, cho nên bà ta không hề cảm thấy xa lạ.

Mặt Tần Thái sưng phù như cái đầu heo, khi nhìn thấy Vũ Văn Tuấn đá gãy xương đùi của Tôn Tiễn, nó đã hoàn toàn được linh giáo sự tàn nhẫn của người đàn ông này, còn tưởng rằng bản thân cũng không thể tránh khỏi, lại không nghĩ tới Vũ Văn Tuấn chỉ tát nó mấy bạt tai, đánh ngất nó trên đất, chờ đến khi tỉnh lại, nó đã thấy chính mình ngồi trong gian phòng này của quán cà phê.

Hà Tú Lệ không để ý đến hai người đang chật vật đến không chịu nổi kia nữa, bà ta đem ánh mắt dừng lại trên người Vũ Văn Tuấn.

Hà Tú Lệ xuất thân giàu có, cũng coi như gặp qua không ít loại người, nhưng khi nhìn thấy gương mặt để lộ vẻ âm lệ hồ hững này, trong lòng bà ta vẫn phát lạnh, người đàn ông này toàn thân toát ra lệ khí cùng huyết tinh, đôi mắt tăm tối như hồ nước sâu hút tràn ngập băng lãnh, tựa như đã báo vừa trải qua một hồi chiến đấu sinh tử tàn khốc nhất.

Hà Tú Lệ đi đến trước bàn ngồi xuống, lời nói ra mang theo một tia run rẩy.

“Anh cứ cho một cái giá đi.”

Chỉ cần có thể đem mọi chuyện giải quyết êm đẹp, bà không ngại ra tiền, bà tin trên đời này không có chuyện gì không thể giải quyết bằng tiền.

Vũ Văn Tuấn nhìn thoáng qua người đàn bà đang cố tỏ ra mạnh mẽ ở trước mặt mình, người đàn bà này được chăm sóc thật không tồi, hơn nữa còn có chút gan dạ sáng suốt, đáng tiếc bà ta lại phạm đến người của hắn, khi nghe Tôn Tiễn đem chân tướng toàn bộ khai ra, ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là giết chết nữ nhân này để trút giận cho tiểu sủng vật, bất quá về sau hắn lại thay đổi chủ ý, bởi vì hắn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt hơn rồi.

“Ta đã bao toàn bộ gian phòng này của quán cà phê, nơi này chỉ có bốn người chúng ta, ta gọi bà đến, bất quá là có một chút chuyện muốn nói rõ ràng.”

Hà Tú Lệ cười lạnh một tiếng.

Còn tưởng là loại người nào, nguyên lai nói đi nói lại vẫn là vì tiền.

“Anh còn muốn biết cái gì?”

Khi Hà Tú Lệ nói ra lời này, hung tợn trừng mắt liếc nhìn Tôn Tiễn một cái, bà ta bình thường cho Tôn Tiễn không ít lợi ích, không nghĩ đến thời khắc mấu chốt lão vẫn dám bán đứng mình.

Vũ Văn Tuấn tóm lấy Tôn Tiễn đem hắn ném vào một bên vách tường, lão già đáng thương đau đến mức lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Ta ghét nhất khi nói chuyện bên cạnh còn có con chó cứ nhìn chòng chọc, ta nghĩ bà nhất định cũng cho là vậy.”

Mấy chuyện vô ích Hà Tú Lệ tự nhiên sẽ không để ý, bà ta nói, “Sao cũng được.”

“Con chó bà nuôi không chỉ không có lòng trung thành, mà còn là một con chó dốt nát ngu xuẩn, bà chỉ không ít tiền, đáng tiếc lại không làm được việc.”

Hà Tú Lệ thần sắc biến đổi, lập tức hỏi, “Thường Tiểu không chết?”

“Hừ, không phải tướng sĩ nói cậu ấy đời này trời sinh phú quý, phúc lộc khôn cùng sao? Cậu ấy làm sao lại có chuyện được?”

“Ai nói nó đại phú đại quý? Mẹ của tên tiểu tạp chủng đó đoạt chồng của ta, ả là một kẻ tiện mệnh sống không được mấy ngày, lại để lại thằng nhãi con đó, thằng nhãi đó trời sinh tương khắc, mệnh phạm cô tình, ta tha cho nó một mạng, đá nó ra ngoài đã là tốt lắm rồi, nó lại trăm phương ngàn kế muốn trà trộn vào công ty, ta làm sao có thể trở mắt nhìn con trai của mình bị nó khắc chết chứ?”

“Mệnh phạm cô tinh?” Vũ Văn Tuấn cười lạnh, “Có thật là tướng sĩ năm đó đã nói như thế?”

Người đàn bà này thật là có dũng khí dám ở đây nói láo mà không biết ngượng, hẳn từ lời Tôn Tiễn biết được, Thường Tiểu vốn tên là Ứng Khải, mẹ cậu và cha của Ứng Húc – Ứng Kiệt, là tình nhân trước khi ông ta kết hôn, sau này Ứng Kiệt vì củng cố sự nghiệp mới lựa chọn cùng Hà Tú Lệ kết hôn, bắt quả sau đó vẫn cùng bà tình cũ không dứt.

Năm Thường Tiểu ba tuổi, mẫu thân vì bệnh nên qua đời, Ứng Kiệt liền đem đứa con thể nhược nhiều bệnh này về nhà nuôi dưỡng, Hà Tú Lệ thật ra cũng rất thoải mái chấp nhận sự tồn tại của Thường Tiểu, mà đứa con cả Ứng Húc cũng đem em trai coi như bảo bối, cho đến một ngày nọ ngẫu nhiên phát sinh một sự việc.

Trên đời này bất cứ một người mẹ nào cũng sẽ vì con cái mà đau lòng, Hà Tú Lệ tự nhiên cũng hy vọng con trai mình tương lai sẽ làm nên việc lớn, bà thỉnh tướng sĩ coi bói cho con trai, lấy được kết quả cũng bình thường, thế nhưng Thường Tiểu lại làm cho tướng sĩ phải chú ý, ông đánh giá hồi lâu mới nói, “Đứa nhỏ này cốt cách thanh kì, trời sinh quý khí, chỉ là quý khí quá nặng nên khi còn nhỏ mới bệnh tật không ngừng, đợi đến lúc trưởng thành, dương khí dần thịnh vượng, nó sẽ như rồng đằng Đông Hải, phượng minh Kỳ Sơn, cả đời vinh hoa hưởng không hết, chính là vận thể của nó quá mạnh mẽ, e là sẽ gây trở ngại cho số mệnh của những người xung quanh....”

Tướng sĩ nhìn thấy Thường Tiểu và Ứng Húc anh em tình thâm, cho nên mới thẳng thắn nói ra, Hà Tú Lệ lại để tâm, bình thường đối với đứa con của tình địch quan tâm chăm sóc, chẳng qua là làm bộ để người ta xem, một lời của tướng sĩ lại đã kích đến chuyện trong lòng của bà, bà quyết không cho phép đứa nhỏ có xuất thân bất chính tranh giành gia sản với con trai mình.

Thừa dịp Ứng Kiệt lúc đó đang ở nước ngoài, Hà Tú Lệ liền kêu Tôn Tiễn bắt Thường Tiểu đem ra ngoài, sau đó gọi cho Ứng Kiệt nói dối Thường Tiểu vì mắc bệnh cấp tính mà qua đời, đứa nhỏ này từ bé đã thể nhược nhiều bệnh, Hà Tú Lệ lại luôn đối với cậu yêu thương có thêm, Ứng Kiệt hoàn toàn không nghĩ đến người vợ lừa ông, đợi đến khi ông về đến nhà, cái gọi là mộ phần cũng đã hoàn thành, Ứng Kiệt vô cùng thương tâm, chỉ có thể than trách đứa con nhỏ mệnh đoản phúc bạc

Thường Tiểu cứ như vậy bị đưa vào cô nhi viện, thế nhưng Hà Tú Lệ trước sau vẫn không yên lòng, thế là lại sai Tôn Tiễn đến tìm Tần Thái để tìm hiểu chuyện của Thường Tiểu, Tần Thái đem những chuyện mình biết kể hết cho Tôn Tiễn nghe, nó cũng không biết trong đó có nội tình.

Để đả kích Thường Tiểu, Hà Tú Lệ cho Tần Thái dẫn cậu đi coi tướng, còn nói cậu trời sinh vận số xui xẻo, cô lập cậu, sau đó lại không ngừng cản trở công việc của cậu, làm cho cậu hết lần này đến lần khác bị sa thải.

Điều Hà Tú Lệ không nghĩ tới chính là, Thường Tiểu càng thất bại lại càng quật cường, một người bình thường nếu bị đả kích quá nhiều lần, hoặc là không ngừng gặp xui xẻo, chỉ sợ đã sớm cam chịu, thế nhưng thần kinh Thường Tiểu vẫn cứ cố ý thô như ống thép, không có bạn bè, cậu bằng lòng với số phận, không có việc làm, cậu sẽ lập tức tìm thêm một lần rồi một lần, thậm chí cậu còn chạy đến công ty Tiếp Lục Tư phỏng vấn, hơn nữa còn cùng Ứng Húc gặp mặt.

Biết được Ứng Húc cùng Thường Tiểu mới gặp đã thân, còn cố chấp muốn cậu vào công ty làm việc, Hà

Tú Lệ lúc này mới chân chính cảm thấy sợ hãi, đứa nhỏ mười mấy năm trước bị đá đi hiện tại lại đột nhiên xông vào cuộc sống của bà, điều này khiến cho bà phát hiện cố gắng trong nhiều năm của bản thân cứ như vậy mà đổ sông đổ biển, thế nên bà phải quyết tâm tàn nhẫn một lần, đem Thường Tiểu diệt cỏ tận gốc.

Nghe đến đó, Hà Tú Lệ đột nhiên cười lạnh, lớn tiếng hét, “Ta có làm gì sai? Thằng nhãi kia đã sớm đáng chết, ta chỉ hận năm đó không quyết định dứt khoát giết chết nó!”

Vũ Văn Tuấn nhìn thấy ánh mắt của bà ta dẫn theo vài phần chế nhạo.

“Bà nói đúng, bắt quá, nếu Ứng Húc biết mẹ y là hung thủ giết chết em trai y, vậy bà nói xem y sẽ nghĩ thế nào?”

“Nó vĩnh viễn cũng không biết, hơn nữa, biết rồi thì đã sao? Ta là vì sự nghiệp của nó mà trải đường lót thảm, chỉ cần ngăn đường của nó, cho dù là em trai ruột thịt cũng phải diệt trừ, nó chỉ nên cảm kích ta...”

“Sẽ không!”

Hai chữ nhẹ nhàng vang lên sau lưng Hà Tú Lệ, bà ta vội vàng xoay người, chỉ thấy Ứng Húc vẻ mặt thương tâm đứng ở đó, hiển nhiên đoạn đối thoại vừa rồi y đều đã nghe hết.

Hà Tú Lệ phần nộ nhìn về phía Vũ Văn Tuấn.

“Mày thật đê tiện!”

“Như bà thôi.”

Vũ Văn Tuấn tao nhã nhấp môi uống trà.

Đây là kết quả mà hắn muốn – làm cho người đàn bà này tự vạch ra khuôn mặt đáng kính tởm của bản thân, khiến cho bà ta ở trước mặt con trai mình vĩnh viễn cũng không thể ngẩng đầu, việc này so với việc giết bà ta càng thống khoái hơn.

33. Phiên Lạc - Chương 33

Nhìn thấy biểu tình như không dám tin của con trai, Hà Tú Lệ vội vàng nói, “A Húc, mẹ là muốn tốt cho con, con còn nhớ rõ trước đây cha con đã nghiêm khắc với con như thế nào không? Ông ấy ngược lại chưa hề trách mắng Thường Tiểu nửa câu, bởi vì nó là đứa con hoang mà ông ấy cùng ả tiện nhân kia sinh ra! Con có biết hay không, năm đó ông ấy muốn để lại cho Thường Tiểu hơn phân nửa cổ phần của công ty? Nếu mẹ không làm như vậy, hiện tại chỉ sợ con hai bàn tay trắng, con có hiểu cho khổ tâm của mẹ hay không....”

Ứng Húc nhìn mẫu thân, yên lặng lắc đầu.

Y bị Vũ Văn Tuấn bắt đến đây, ban đầu còn tưởng rằng mình bị bắt cóc, ai ngờ lại được nghe câu chuyện khiến y khiếp sợ vạn phần.

Khó trách y và Thường Tiểu vừa gặp đã thân, chẳng phải Thường Tiểu nhất ngôn nhất tiếu* cùng em trai của y là cùng một khuôn mẫu đúc ra sao?

*nhất ngôn nhất tiếu: nói một câu cười một lần, ý chỉ người vui vẻ, hòa đồng.

Y còn nhớ rõ thân ảnh nhỏ nhắn yếu nhược nhưng vẫn luôn hồn nhiên hoạt bát, luôn quấn lấy y, ngọt ngào gọi y là anh hai, y vì cái chết của em trai khổ sở thật lâu, lại không nghĩ rằng nguyên lai em trai căn bản không chết, mà chính là bị mẹ mình ném ra khỏi nhà!

“Là do bản thân mẹ không hiểu được con! Cha đối với con nghiêm khắc, là vì hy vọng con vượt trội hơn người, mà em trai thể nhược nhiều bệnh, cha yêu thương nó hơn một chút cũng là chuyện bình thường, mẹ à, trên đời này Thường Tiểu là em trai duy nhất của con, trong hồi ức của con, thời gian ở cùng nó là vui vẻ nhất, mẹ có biết cái chết của nó đã kích con nhiều tới mức nào không? Mẹ nghĩ rằng con hằng năm quyên tặng các bệnh viện nhi đồng một số tiền lớn như vậy chỉ là vì nông nổi nhất thời sao? Vì sao mẹ có thể làm ra chuyện như vậy với một đứa nhỏ? Đối với mẹ, tiền quan trọng đến vậy sao.....”

Hà Tú Lệ sợ hãi vô cùng, bà ta nghĩ muốn tiến đến ôm lấy đứa con, nhưng lại bị Ứng Húc lách người tránh đi.

“Mẹ, mẹ khiến con thực thất vọng, mẹ.... hãy để con yên tĩnh một chút....”

“A Húc, đừng trách mẹ được không? Mẹ chỉ muốn tốt cho con, A Húc....”

Hà Tú Lệ kinh hoảng đến cực điểm, người chồng cho tới bây giờ chưa từng thuộc về bà, cho nên bà đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người đứa con, thế nhưng hiện tại đứa con lại tránh bà như tránh ôn dịch, có lẽ việc bà làm ở trong mắt người ngoài là lãnh khốc vô tình, nhưng thân làm mẹ, bà cũng không thấy mình làm sai, bà trăm phương ngàn kế bố trí mọi việc, không phải là vì bản thân, mà là vì con trai a, vì sao con bà lại không hiểu cho khổ tâm của người làm mẹ?

Nhìn một màn này, nét cười lạnh lùng trên mặt Vũ Văn Tuấn càng thêm rõ ràng, hắn ngửa đầu uống hết ly hồng trà, xoay người đi ra ngoài.

Trùng phạt như vậy đối với một người đàn bà thương con mà nói, hẳn là quá đủ rồi.

Tần Thái vội đuổi theo.

Nó sợ người đàn ông này, nhưng lại rất muốn biết chuyện của Thường Tiểu, ai ngờ mới vừa ra khỏi cửa, đã bị chuông phong tàn độc của Vũ Văn Tuấn đánh bay đập vào tường, té ngã trên mặt đất.

“Đừng đi theo ta, ta không dám cam đoan bản thân có tùy thời đổi ý mà giết chết ngươi hay không!”

“Tôi chỉ muốn biết Thường Tiểu ra sao rồi?”

Tuy nó thường xuyên vì tiền bán thông tin, nhưng Thường Tiểu dù sao cũng là bạn bè kết giao mười mấy năm của nó, sự lo lắng của nó cũng không phải là làm bộ.

Vũ Văn Tuấn khẽ nhú mày, có chút không rõ tâm tư của Tần Thái.

“A Tiểu là bạn bè duy nhất của tôi, tôi không hy vọng cậu ấy có chuyện.....”

Nghe Tần Thái nói xong, Vũ Văn Tuấn nhìn không được tiến lên cho nó một cước rồi lạnh lùng nói, “Ta không có bằng hữu, bất quá ta nghĩ người đối với định nghĩa bằng hữu tựa hồ chưa minh bạch, người cho rằng một kẻ dựa vào việc bán đứng tin tức của người khác để đổi lấy tiền tài còn có tư cách xưng là bằng hữu của cậu ấy sao?”

Tần Thái bị đá ngực bụng đều đau đớn, nó thở dốc nói, “Không sai, là tôi bán đứng A Tiểu, nhưng bất quá là vì muốn kiếm chút tiền cho bản thân đi học, tôi chỉ là một cô nhi không thân không thích, tôi muốn trở nên xuất sắc, so với người khác đã bỏ ra không biết bao nhiêu là cố gắng, anh cho rằng tôi bán đứng A Tiểu trong lòng sẽ thoải mái lắm sao? Nếu tôi biết Tôn Tiễn muốn giết A Tiểu, mặc kệ cho tôi bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không giúp lão!”

Vũ Văn Tuấn nghe vậy liền cười lạnh.

“Người không sai, Hà Tú Lệ cũng không sai, vì bản thân mà tổn thương người khác là bản chất của con người, chỉ tiếc các người chọn sai đối tượng, bởi vì A Tiểu, cậu ấy là người của ta!”

Hắn đem chân giẫm nát vai Tần Thái, lại tiếp tục nói, “Ta sẽ không đem chuyện người bán đứng A Tiểu nói cho cậu ấy biết, bất quá sau này ngươi không được xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa.”

Tần Thái nghĩ muốn mở miệng biện minh, nhưng dưới ánh nhìn băng lãnh của Vũ Văn Tuấn, nó chỉ có thể im lặng, nó biết người đàn ông này nói là làm, nó không dám tưởng tượng nếu Thường Tiểu biết mấy năm qua nó đã làm ra những chuyện như vậy sẽ phản ứng thế nào nữa.

Không khí trong quán bar Dream vẫn yên tĩnh như thường, Vũ Văn Tuấn ngồi trước quầy bar, Khuê thúc như cũ chà lau ly rượu mà không hề ngắt đầu, miệng thần nhiên nói, “Thiên Khôi bang trong một đêm bị người ta lật tung hang ổ, không biết là bàn tay của người nào.”

“Của ta!”

Muốn tra ra là ai phái sát thủ đến đối phó hần cũng không khó, nghĩ đến tiểu sủng vật thiếu chút nữa mất mạng, Vũ Văn Tuấn làm sao có thể thủ hạ lưu tình, hần đem mấy đương gia trong bang đánh đến toàn thân gãy xương, phỏng chừng bọn họ hơn nửa đời còn lại chỉ có thể ngồi xe lăn.

Khuê thúc đưa cho hần một ly bia.

“Những người đó thật không có mắt, cư nhiên dám cùng Vô Thường đối nghịch, trận này cậu đánh rất đẹp a, xem ra tiền thuê cậu lại phải tăng.”

Vũ Văn Tuấn đem ly bia đặt trước mặt mình đẩy ra, thản nhiên nói, “Ta đến là muốn nói với ông một tiếng, từ nay ta không làm công việc này nữa.”

Khuê thúc sửng sốt.

“Cậu thất thủ sao?”

Ngoại trừ việc nhiệm vụ thất bại, gã không nghĩ ra còn nguyên nhân nào có thể khiến cho sát thủ gác đao.

“Đúng vậy, ta thất bại, cho nên trên đời này không còn người nào tên Vô Thường!”

Vũ Văn Tuấn nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, mặt nạ mang trên mặt bị hần kéo xuống, ném xuống vệ đường.

Đây là mặt nạ hần dùng khi làm sát thủ, bất quá sau này không cần nữa, bởi vì hần đã đáp ứng đứa ngốc kia, sẽ không giết người nữa.

Vũ Văn Tuấn theo hộ sĩ trực ban đi vào phòng bệnh của Thường Tiểu, đứa nhỏ ngủ rất sâu, chiếc giường quá rộng khiến cho cậu càng có vẻ nhỏ gầy, Vũ Văn Tuấn hỏi, “Cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?”

“Vẫn chưa, bất quá đã vượt qua thời kì nguy hiểm, chính là mất quá nhiều máu, muốn tỉnh lại cần có chút thời gian.”

Sau khi hộ sĩ rời đi, Vũ Văn Tuấn bước đến trước giường, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Thường Tiểu khiến cơn tức của hần lại bắt đầu bộc phát, nếu không phải vì hứa trước với đứa ngốc này, hần đã sớm đem Thiên Khôi bang tiêu diệt toàn bộ không sót một người, mà hần càng bức bản thân hơn, vì cái gì chủ nhân như hần lại phải nghe lời tiểu sủng vật?

Nghे thấy hơi thở trầm thấp như có như không của Thường Tiểu, Vũ Văn Tuấn vội cầm tay cậu, đem chân

khí đẩy vào cơ thể cậu, lại xoa xoa mái tóc rối tung của cậu, hẳn thực hi vọng đứa nhỏ có thể mở to mắt, giống như thường ngày đối hẳn nói đông nói dài, chính là Thường Tiểu ngoại trừ chân mày hơi nhíu, còn lại sẽ không có phản ứng khác.

Vũ Văn Tuấn ngồi xuống bên giường, lấy ra mảnh ngọc hoàn kia, dưới ánh trăng ngọc hoàn óánh quang lưu động, xúc thủ sinh ôn*, giống hệt như thứ cảm giác ôn nhuận mà đứa nhỏ đem lại cho người khác.

*oánh quang lưu động: lung linh thứ ánh sáng óng ánh, trong suốt; xúc thủ sinh ôn: chạm tay vào sẽ sinh ra hơi ấm

Mấy tháng qua không hề đụng đến mảnh ngọc hoàn, giờ phút này nhìn nó, Vũ Văn Tuấn đột nhiên có loại cảm giác lo sợ nghi hoặc kì lạ.

Khối linh ngọc này đã đưa hẳn đến đây, rốt cuộc là muốn hẳn tìm lại tình nhân lúc trước? Hay là làm cho hẳn gặp được Thường Tiểu ở quốc gia không tên không tuổi này?

Đối với Thanh Ti hẳn đã không còn tồn tại loại dự vọng như trước, ngược lại đứa ngốc một lần lại một lần xáo trộn tâm tư của hẳn, nếu hẳn đề nghị, không biết đứa nhỏ có thể hay không cùng hẳn quay về Lăng Tiêu cung?

Ý tưởng này khiến cho Vũ Văn Tuấn tự giấu bản thân một chút, từ bao giờ hẳn lại trở nên giống một phụ nhân như vậy, cần gì quan tâm Thường Tiểu nghĩ thế nào, đến lúc đó chỉ cần dắt cậu đi là được rồi.

Đạm ngọc dưới ánh trăng ngưng tụ thành một tầng ánh sáng màu lam, rồi đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, đem cả người Vũ Văn Tuấn bao bọc trong nó, nhớ đến tình cảnh bản thân bị ngọc hoàn mang đến đây, chẳng lẽ hẳn sắp bị đưa về?

Vũ Văn Tuấn lập tức cầm lấy tay Thường Tiểu, nhưng dung nhan tái nhợt của người đang say giấc kia khiến lòng hẳn đau xót, tay không tự chủ được mà buông lỏng.

Thương thế của A Tiểu còn rất nặng, nếu miễn cưỡng mang cậu về thế giới của hẳn, nói không chừng đứa nhỏ sẽ chết.....

Do dự trong nháy mắt Vũ Văn Tuấn liền thân bất do kỷ bị ánh sáng nhấc lên khỏi mặt đất, thân ảnh của hẳn giữa nguồn sáng xanh rực rỡ càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng là hoàn toàn biến mất, đợi đến khi ánh sáng xanh chỉ còn lại một tia yếu ớt, trong phòng bệnh đã không còn bóng người.

34. Phiền Lạc - Chương 34

“A Tiểu, tôi nay em đã uống thuốc chưa?”

Thường Tiểu đang đứng ở ban công khách sạn chuyên tâm xếp sao may mắn, nghe được thanh âm nói

chuyện cậu liền vội vàng đem ngôi sao đang xếp dở nhét vào túi, ngay sau đó đã thấy Ứng Húc đi tới.

“Nhìn dáng vẻ của em anh biết nhất định là đã quên uống, thân thể vừa khỏe lên một chút, lại không chịu chú ý.”

Ứng Húc đi đến trước mặt Thường Tiểu, nâng tay xoa xoa mái tóc mượt mà của cậu, oán giận nói.

Tâm tình Thường Tiểu có chút hoảng, trước kia cũng từng có người đối với cậu làm ra động tác này, thế nhưng người kia đã bỏ cậu mà đi rồi.

Thường Tiểu ngày thứ ba sau khi giải phẫu thì tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Vũ Văn Tuấn cùng Thanh Ti đang ở trong phòng bệnh.

Trong lòng chấn động, nhưng cậu biết người kia không phải Vũ Văn Tuấn, tuy rằng hai người này lớn lên giống nhau như đúc, nhưng cậu có thể dễ dàng phân biệt được họ.

Vũ Văn Tuấn lãnh khốc trầm tĩnh, quanh người đều tỏa ra khí thế bức đồng của loài dã thú, bất cứ việc gì chỉ cần hơi trái ý hắn, hắn sẽ không chút do dự mà dồn đối phương vào tử địa. Vũ Văn Tuấn tuy rằng khôn khéo giỏi giang, nhưng so với Vũ Văn Tuấn hòa nhã hơn nhiều, nếu nói Vũ Văn Tuấn là hùng sư ngạo nghễ không cần đồng loại, Vũ Văn Tuấn lại là dã báo khí phách kiệt ngạo giữa vùng đồng quê.

Theo lời kể của Thanh Ti, Thường Tiểu biết bản thân đã được cứu như thế nào, Vũ Văn Tuấn nói muốn giết cậu, nhưng đến cuối cùng lại cứu cậu.

Trong lòng Thường Tiểu thầm vui mừng, cậu biết Vũ Văn Tuấn yêu thương luyện tiếc cậu, vì cậu, hắn từ bỏ nhiệm vụ đã tiếp nhận trước đó, cũng vì cậu, hắn hướng tình địch của mình xin giúp đỡ, cậu biết người kiêu ngạo như Vũ Văn Tuấn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, quyết không cúi đầu trước bất kì kẻ nào.

Sau đó, Ứng Húc đến chơi nói cho Thường Tiểu biết tất cả sự thật, cậu có nằm mơ cũng không nghĩ đến bản thân và Ứng Húc là anh em cùng cha khác mẹ, nhìn thấy Ứng Húc vẻ mặt hối hận khẩn cầu mình tha thứ, Thường Tiểu lập tức tiến đến ôm y thật chặt.

“Anh hai!”

Bất thành linh biết bản thân vẫn còn có người thân trên cõi đời này, vui mừng còn không kịp, làm sao có thể trách móc Ứng Húc, cậu thậm chí không đem những chuyện Hà Tú Lệ đã làm với mình để trong lòng, nếu như cậu vẫn luôn ở tại Ứng gia, có thể luôn không cần lo đến miếng cơm manh áo, nhưng như vậy sẽ không thể tình cờ gặp được Vũ Văn Tuấn.

Từ sau khi cậu tỉnh lại vẫn không thấy Vũ Văn Tuấn xuất hiện, cậu mỗi ngày đều cố chấp chờ đợi, mãi cho đến khi xuất viện, cậu mới tin tưởng Vũ Văn Tuấn đã quay về, nếu không chắc chắn hắn sẽ vì cậu mà xuất hiện.

Thanh Ti đem thẻ tín dụng của Vũ Văn Tuấn trả lại cho Thường Tiểu, Thường Tiểu kẹp nó trong sách làm thẻ đánh dấu, để bản thân lúc nào cũng có thể nhìn thấy nó, để nhắc nhở chính mình rằng, từng có một người đi qua cuộc đời cậu, không hề quan tâm có dính phải sự xui xẻo của cậu hay không, có chút bạo lực, có chút bá đạo, nhưng cũng rất quan tâm người cậu.

Đối với Thường Tiểu, Ứng Húc ngoại trừ sủng ái, còn có thương yêu cùng ấy nấy, sau khi xuất viện, y sắp xếp cho em trai ở biệt thự gần mình nhất, mặc cho cậu cực lực phản đối, ngay trước mặt mẫu thân y mời luật sư đem hơn phân nửa cổ phần mà mình đứng tên chuyển sang tên của cậu, cái này nguyên bản là của em trai, hiện tại vật quy nguyên chủ, Ứng Húc cảm thấy không có gì là sai.

Từ sau khi mọi việc bị đưa ra ánh sáng, Hà Tú Lệ vẫn sống trong nơm nớp lo sợ, trước tình cảnh này, bà ta hiển nhiên không dám phản đối nữa lời, thậm chí còn cố ý lấy lòng Thường Tiểu để có thể được con trai tha thứ.

Có lẽ là do thói quen, Thường Tiểu vẫn giống như trước kia thích xếp sao may mắn, mặc dù hiện tại giấc mộng đã trở thành sự thật, chính là trong lòng dường như đến cuối cùng vẫn cảm thấy trống vắng, có lẽ đó là cảm giác khoái hoạt khi ở chung với Vũ Văn Tuấn chăng?

Cậu từ lời kể của Thanh Ti đã biết được rất nhiều chuyện liên quan đến Vũ Văn Tuấn, biết hắn ở trong thế giới kia, không chỉ hành sự quái đản bá đạo, mà còn có vô số sủng thiếp, cứ hề nghĩ đến một người cao ngạo ương ngạnh như thế mỗi khi ở trước mặt mình luôn phải ghen tức, Thường Tiểu liền không nhịn được mà bật cười, cậu rất muốn biết ở đất nước đó, Vũ Văn Tuấn có ngẫu nhiên nhớ đến mình hay không?

Còn có một người mà Thường Tiểu không thể quên được – đó là Tần Thái, sau khi cậu gặp chuyện không may vẫn chưa gặp lại Tần Thái, sau khi hỏi thăm bạn cùng lớp, mới biết được Tần Thái đã đi thực tập ở một công ty ngoài thành phố, trong một thời gian ngắn sẽ không trở về, cậu gọi điện cho Tần Thái, đối phương chỉ nói thực xin lỗi rồi lập tức ngắt máy, Thường Tiểu cũng không gọi lại, cậu nghĩ có một số việc phải cần có thời gian mới phai nhạt được.

Cậu tuy có chút ngu ngơ, nhưng cũng không phải đứa ngốc, cho dù không ai nói cho cậu biết, cậu vẫn đoán được nguyên do Tần Thái né tránh mình, cậu muốn chờ thêm một thời gian, cậu sẽ tự mình đi tìm Tần Thái nói rõ mọi việc, nói cho nó biết, bản thân cậu cho đến bây giờ vẫn chưa từng trách nó, đã là bạn bè thì không cần nói hai chữ xin lỗi.

Hiện tại Thường Tiểu mỗi ngày ngoại trừ đi học chính là đến công ty ngồi tượng trưng, cậu đã sắp tốt nghiệp rồi, Ứng Húc nói chờ đến sau khi cậu tốt nghiệp sẽ cho cậu chính thức tiếp quản công ty.

Không cần a!

Cậu rất muốn giàu có, nhưng nếu phải trải qua cuộc sống ngày ngày đều phải xử lý công sự, vậy thì có nhiều tiền để làm gì? Cho nên cậu đã suy tính hết, tìm một cái cớ tiếp tục đi học là được rồi, dù sao hiện tại cũng có anh hai nuôi cậu.

Ứng Húc lại không nghĩ như thế, y thường xuyên dẫn Thường Tiểu đi tham gia một số tiệc rượu xã giao,

đem cậu giới thiệu với những người trong giới, hy vọng cậu có thể nhanh chóng thích ứng với cuộc sống này, Thường Tiểu lần nào cũng nhân cơ hội trốn đi, cùng với những người hoàn toàn xa lạ nói chuyện phiếm giao tế, cậu thà chạy đến một nơi không ai biết xếp sao may mắn để giết thời gian.

Đáng tiếc Ứng Húc đã sớm biết được thói quen của cậu, cho nên cậu đến ban công chẳng được bao lâu liền thấy Ứng Húc theo sau.

Nghe nhắc đến uống thuốc, Thường Tiểu lập tức làm mặt khổ.

Xuất viện hơn hai tháng, thương tích của cậu cũng đã khỏi hẳn, thuốc bổ sung dinh dưỡng căn bản không cần phải uống.

Cho nên cậu lập tức lái sang chuyện khác.

“Anh hai, anh cả ngày làm việc mệt mỏi, vẫn nên về nghỉ ngơi sớm một chút sẽ tốt hơn.”

“Nghỉ ngơi? Chờ anh bàn xong việc với khách rồi nói sau.”

Ứng Húc đưa tay khoác lên vai cậu.

“Bên công ty em không muốn hỗ trợ cũng không sao, nhưng ít ra ở bên ngoài cũng nên giúp anh xử lý bớt tiệc rượu chứ, anh chỉ là muốn cho tất cả mọi người đều biết anh có một em trai đáng yêu như thế nào.”

“A....”

Từ cổ họng Thường Tiểu truyền ra một thanh âm đơn lẻ.

Nếu là chuyện công, cậu sẽ không thoái thác, nhưng loại tiệc rượu xã giao này cậu thật sự không thích, một vài cô gái nhìn thấy cậu liền quần lấy không buông, chỉ mùi nước hoa thôi đã khiến cậu đầu óc choáng váng.

Nhìn thấy phản ứng của Thường Tiểu trước sau như một, Ứng Húc bật cười.

“Nói đùa em thôi, đừng quá lo lắng, bắt quá vừa rồi có người hỏi thăm em, nói là bạn học của em.”

“Anh hai, em hơi mệt, muốn về nhà, những người đó anh giúp em từ chối đi.”

Vừa nghe Thường Tiểu nói mệt, Ứng Húc cũng không miễn cưỡng nữa, y hàn huyên vài câu liền quay về tiệc rượu, Thường Tiểu ra ban công đứng, vừa chuẩn bị bỏ đi, đột nhiên phía sau có người gọi cậu.

35. Phiên Lạc - Chương 35

“Trữ học trưởng?”

Thường Tiểu quay đầu liền nhìn thấy Trữ Phi đang bước nhanh về phía mình, đã lâu không gặp, hiện tại cậu nhìn Trữ Phi, mặc dù có chút thân thiết, nhưng loại cảm giác sùng bái trước đây đã không còn tồn tại.

Trữ Phi vốn ngẫu nhiên nghe được chuyện liên quan đến Thường Tiểu, vừa vặn biết được cậu có ở đây nên cố ý đi tìm cậu.

Gặp lại bạn cũ, hai người tìm một góc vừa uống rượu vừa tán gẫu, Thường Tiểu chẳng mấy chốc đã có men say, Trữ Phi liền kêu tài xế đưa cậu về nhà.

Thường Tiểu ngồi trên xe, giữa những mảng tâm trí rời rạc bỗng hốt hoảng nhìn thấy một bóng trắng lướt qua nơi kính xe, cậu vội vã quay đầu lại, thế nhưng ngoài bóng đêm âm trầm ra thì chẳng còn thấy ai cả, Trữ Phi hỏi, “Em đang nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì.”

Thường Tiểu giấu không được sự thất vọng trong lòng.

Nhất định là mình hoa mắt, Vũ Văn Tuấn ở thế giới kia đang bận ủng hộ hồng bão lục*, làm sao có khả năng quay lại đây?

*ủng hộ hồng bão lục: ôm ấp những người khác.

Trữ Phi đưa Thường Tiểu về nhà, đang định rời đi, Thường Tiểu vội nói, “Chờ một chút.”

Cậu chạy thật nhanh đến phòng ngủ, đem quà sinh nhật trước đây rất lâu đã vì Trữ Phi mà chuẩn bị giao cho hắn.

Trữ Phi vô cùng ngạc nhiên nhận lấy.

“Là cái gì vậy?”

“Là quà sinh nhật, em vẫn chưa có thời gian tặng cho anh, hi vọng anh sẽ thích.”

Đem quà đưa cho Trữ Phi, cũng coi như đã đem đoạn tình cảm kia trả lại cho hắn.

Chờ Trữ Phi rời đi, Thường Tiểu quay về phòng, vừa mới thay áo ngủ, đột nhiên nghe dưới lầu có tiếng vang, cậu vội đi đến đầu cầu thang hỏi, “Anh hai, là anh sao?”

Ứng Húc đối với cậu quả thật có chút bảo hộ quá mức, hôm nay cậu uống rượu, có thể là Ứng Húc lo lắng nên đến xem cậu thế nào.

Đi đến đầu cầu thang, chỉ thấy một người đang đứng giữa đại sảnh, một thân hoa y gấm vóc, mái tóc đen tuyền hơi chấm vai, mi gian còn ẩn ẩn một cỗ tức giận, không phải Vũ Văn Tuấn thì còn có thể là ai?

Thường Tiểu theo phản xạ dụi dụi mắt, cậu sẽ không vì say rượu mà sinh ra ảo giác đi? Nếu không thì chính là Thanh Ti và Vũ Văn Tuấn đang đùa giỡn cậu?

Bất quá phần khí thế vừa bá đạo vừa kiêu ngạo này không phải là thứ Vũ Văn Tuấn có thể bắt chước được, Thường Tiểu ban đầu là do dự kêu lên một tiếng, sau đó mới thật vui mừng mà la to.

“Vũ Văn Tuấn, đúng là anh!”

Sao may mắn thật sự không uống phí, Vũ Văn Tuấn quả nhiên như mơ ước đến thăm cậu, tuy rằng khuôn mặt này nhìn qua dường như có chút tức giận, bất quá Vũ Văn Tuấn bình thường đều tức giận nhiều hơn là vui vẻ, cho nên Thường Tiểu cũng tự nhiên không quá để ý.

Cậu gọi một tiếng liền phóng như bay xuống cầu thang, ai ngờ vừa mới bước được hai ba bậc, chợt nghe Vũ Văn Tuấn quát, “Đứng lại!”

Lệ phong vừa xuất, bình hoa ở chỗ tay vịn cầu thang liền bị đánh nát, Thường Tiểu nhìn thấy khí thế lạnh lẽo của Vũ Văn Tuấn sợ đến ngốc lăng đứng tại chỗ, chần chừ nói, “Vũ Văn Tuấn...”

Nhìn đứa nhỏ vẻ mặt kinh ngạc lại vô tội, Vũ Văn Tuấn lại càng nổi cáu, hấn mượn linh lực của ngọc hoàn một lần nữa đến tìm Thường Tiểu, ai ngờ lại bắt gặp cậu ở tiệc rượu cùng Trữ Phi tán gẫu đến bất diệt nhạc hồ, mấy tháng không gặp, sắc mặt đứa nhỏ so với trước kia hồng hào hơn nhiều, hình như còn béo ra một chút, nhìn thấy bộ dạng cười đến híp mắt của cậu, Vũ Văn Tuấn thật không hiểu bao nhiêu tưởng niệm của bản thân trong thời gian qua rốt cuộc là vì cái gì.

Lại nói Vũ Văn Tuấn đột nhiên quay về Lăng Tiêu cung, tuy rằng trang phục và kiểu tóc của hắn cổ quái, nhưng mấy người trong cung cũng không dám cả gan hỏi nhiều, Vũ Văn Tuấn thích đi đó đây, ung dung tự tại, cho nên dù mấy tháng hắn không ở đây, cung nhân vẫn như thường ngày thực hiện đúng nhiệm vụ của họ, đem sự vụ lớn nhỏ xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Thấy Cung chủ hồi cung, thị tòng sủng thiếp ngay lập tức vô cùng nhiệt tình ứng đối lấy lòng, trăm kiểu dịu dàng thùy mị Vũ Văn Tuấn đều sủng hạnh tất cả, không có ngoại lệ, sự mong nhớ Thường Tiểu lúc ban đầu cũng phần nào phai nhạt.

Qua mấy ngày tiêu dao phóng túng, Vũ Văn Tuấn dần cảm thấy chán nản, rốt cuộc vẫn cảm thấy trong lòng thiếu thốn thứ gì đó, lúc đầu còn chưa cảm giác ra được, dần dần về sau liền rầu rĩ đến độ ngay cả lên giường hoan lạc cũng không có hứng thú.

Một ngày nọ hắn lên đỉnh núi luyện công, trên đường đi nhìn thấy một cái ụ đất nho nhỏ, đột nhiên liền hiểu ra trong lòng mình thiếu thốn cái gì.

Chôn trong cái ụ đất đó chính là hài cốt của một con sóc nhỏ, lúc Vũ Văn Tuấn còn bé cứu được một con sóc bị chôn trong tuyết đến gần như đông cứng, cũng chính tay hắn kết liễu sinh mệnh của nó, bởi vì sư phụ nói ngoạ vật táng chí*, một người làm đại sự không thể có lòng dạ đàn bà.

*ngoạ vật táng chí: mê muội sẽ đánh mất lý trí.

Sự thiện lương thơ ngây của Vũ Văn Tuấn cũng theo cái chết của con sóc kia mà biến mất, từ đó về sau, tâm tư của hắn đều đặt ở việc luyện công và mưu tính đại sự, loại trừ những kẻ đối lập, tiếp nhận Lăng Tiêu cung, Lăng Tiêu cung dưới sự chấp chưởng của hắn dần trở thành võ lâm Bắc Đẩu, mà đoạn trí nhớ thời thơ ấu kia cũng liền bị vùi lấp tại ụ đất nho nhỏ này.

Nhìn lại ụ đất này, Vũ Văn Tuấn cuối cùng cũng hiểu vì sao hắn luôn đối Thường Tiểu cảm thấy quen thuộc, người kia một đầu tóc đỏ xù ra, lại thêm đôi mắt linh hoạt lóng lánh, đích thị là một phiên bản khác của con sóc nhỏ kia, trong trí nhớ của hắn, chỉ có con sóc này chưa từng sợ hắn, luôn thân cận hắn, không muốn rời xa hắn, chính là hắn lại dùng một thanh chủy thủ không chút do dự cướp đi sinh mạng của nó, mà không lâu sau, hắn lại một chuyện tương tự....

Nghĩ đến A Tiểu, tâm hồ của Vũ Văn Tuấn liền không ngừng gợn sóng, rốt cuộc vẫn không thể tĩnh tâm, ngay cả đêm đó cũng chứng mừng sinh thần cho hắn, hắn cũng hứng thú không nổi.

Sinh thần của Vũ Văn Tuấn đã qua, nhưng vì lúc ấy hắn không ở trong cung cho nên môn nhân mới vì hắn mà tổ chức lại, thế nhưng những kì trận dị bảo được tể mĩ sưu tầm cũng không mang lại nhiều hứng thú cho hắn, mấy thứ này trong cung của hắn đã có quá nhiều, cho dù là lễ vật thì bất quá cũng chỉ để chật kho thôi.

Vũ Văn Tuấn nhìn qua các lễ vật, đi đến phía trước một chậu cảnh Tuyết tùng cao chừng nửa thân người được tạc ra từ một khối bạch ngọc, môn nhân nhìn thấy Cung chủ sắc mặt âm trầm bất định nên không ai dám nhiều lời.

Vũ Văn Tuấn nhìn bức ngọc điêu thật lâu, sau đó mới tháo sợi dây chuyền thủy tinh bản thân vẫn luôn đeo xuống, đem nó đưa đến trước tượng ngọc, so với khối bạch ngọc này, mảnh thủy tinh nhỏ bé đến đáng thương, nhưng hắn nhớ rõ lúc Thường Tiểu đeo cho hắn, nụ cười của cậu vô cùng chân thành.

Tất cả mọi người đều tặng lễ vật đắt tiền nhất cho hắn, vì hắn là Lăng Tiêu cung chủ, duy chỉ có A Tiểu, cậu đem thứ tốt nhất cho hắn, bởi vì hắn là Vũ Văn Tuấn.

Phải trở lại tìm đứa nhỏ đó, cuối cùng hắn đã hiểu được trong lòng mình thiếu khuyết điều gì, là phần tình cảm kia, là thứ tình yêu vô tư chân thành nhất, chỉ khi quay lại với A Tiểu, hắn mới có thể lấp đầy cảm giác trống vắng trong tâm....

Thế là Vũ Văn Tuấn bằng tốc độ nhanh nhất đã trả lại tự do cho các thị thiếp nam sủng, lại đem mọi sự vụ lớn nhỏ trong cung giao lại cho môn hạ hộ pháp, sau đó cầm theo ngọc hoàn đến nơi trước đây nó từng mang hắn rời đi mà chờ đợi, hy vọng nó có thể một lần nữa giúp hắn quay về thế giới của Thường Tiểu.

Chính là sự tình không hề đơn giản như trong suy nghĩ, một lần chờ liền qua hai ba tháng, chẳng đến khi Vũ Văn Tuấn tựa hồ sắp mất đi hi vọng, một đêm nọ, thứ ánh sáng lạnh lẽo kì dị lại bao bọc lấy hắn, đưa hắn tiến vào vùng không gian bất tri danh.

36. Phiên Lạc - Chương 36

Chỗ Vũ Văn Tuấn đi ra chính là nơi Ứng Húc tổ chức tiệc rượu, nhìn thấy tiểu sủng vật cùng Trữ Phi tán gẫu thập phần vui vẻ, sau khi về nhà cậu còn đem phần quà sinh nhật trước kia tặng cho y, bộ dáng thân mật kia khiến cho Vũ Văn Tuấn giận đến phát cuồng, nếu đổi lại là trước đây, hắn đã sớm tiến lên dùng một chưởng kết liễu bọn họ, nhưng hiện tại trái ngược, hắn chỉ có thể ra uy với cái bình hoa này.

Vũ Văn Tuấn không dám để cho Thường Tiểu bước xuống, theo như tâm tình hắn bây giờ mà nói, không chừng sẽ không thể kiềm chế được đánh ra một chưởng, đứa nhỏ chắc chắn không thể chịu nổi một chiêu của hắn, cho nên Lăng Tiêu cũng chủ ung dung tự tại tại giờ phút này cũng chỉ có thể làm ra vẻ mặt âm trầm đứng ở giữa phòng thâm oán trách.

Thường Tiểu nào biết được suy nghĩ của Vũ Văn Tuấn, thấy sắc mặt hắn khó coi, cậu vội cẩn thận thăm hỏi.

“Vũ Văn Tuấn, sắc mặt anh thật không tốt a, có phải xuyên không phải tốn rất nhiều năng lượng không? Hay..... Anh lại bị người khác truy sát? Anh yên tâm, tôi hiện tại có thể che chở cho anh rồi, anh hai thương tôi nhất, tôi sẽ nhờ anh ấy giúp đỡ, nếu không thì tìm Vũ Văn Tuấn, hiện tại chúng tôi là bạn tốt, y rất chiếu cố tôi....”

Trước mắt một trận trắng bệch, Vũ Văn Tuấn tức đến suýt học máu.

Lần trước hắn sa sút như vậy còn không phải là do Vũ Văn Tuấn ban tặng sao? Đứa ngốc cư nhiên còn dám đề cập cái tên này trước mặt hắn.

Hơn nữa, hắn không thích ngữ điệu nói chuyện của Thường Tiểu.

Cậu vô tư gặp được bóng cây thành đạt, hắn không nghĩ tới Ứng Húc lại cưng chiều Thường Tiểu đến như vậy, cho cậu ở biệt thự vô cùng xa hoa, ra vào còn có tài xế đưa đón, tóc của đứa nhỏ dường như đã được bôi qua cái gì đó, chải thành một kiểu cố định, bất quá mấy tháng không gặp, mỗi cái giò tay nhắc chân của cậu đã không còn giống hình tượng thiếu niên ngây ngô khô khan như lúc trước.

Cách ăn mặc rất gọn gàng sạch sẽ, tuy vẫn là đứa nhỏ mà hần quen thuộc, nhưng như vậy thì khác gì những thiếu niên trong Lăng Tiêu cung hần quơ một tay liền có cả nắm, nếu vậy hần cần gì phải xá cận cầu viên* chạy đến nơi này?

*xá cận cầu viên: bỏ gần tìm xa

Nghĩ đến hai tháng qua bản thân tương tư thành họa, đối phương lại khoái hoạt như xưa, sự vui sướng lúc đầu của Vũ Văn Tuấn liền sớm bị phần uất thay thế, hần cười lạnh một tiếng.

“Xem ra sao may mắn thật sự linh nghiệm, giấc mơ của ngươi cuối cùng cũng biến thành sự thật, chúc mừng chúc mừng.”

Thường Tiểu nhân tình sáng lên.

“Tôi cũng nghĩ như vậy a, bất quá phòng này rộng quá, ở không quen, nếu có nhiều người cùng ở thì tốt hơn.”

“Chuyện này thì có là gì? Lấy thân phận cùng địa vị hiện tại của ngươi muốn kiếm loại người nào mà không có? Hay là Trữ học trưởng của ngươi đi, vừa rồi y đối với ngươi không phải vô cùng nhiệt tình sao?”

“Vũ Văn Tuấn....”

“Cáo từ!”

Không muốn chần chừ thêm nữa, Vũ Văn Tuấn cảm thấy bản thân đã sắp đi đến bờ bạo phát rồi, đứa nhỏ là người hần không muốn tổn thương nhất, hơn nữa, hần không nên tức giận, Thường Tiểu không phải người yêu của hần, cũng không phải thị sủng của hần, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không phải, mà hần, một người không có bất kì mối quan hệ hợp lý nào với cậu, lại mong ngóng chạy đến tìm cậu.....

“Chờ đã!”

Thấy Vũ Văn Tuấn xoay người muốn đi, Thường Tiểu đột nhiên có một loại cảm giác, nếu lần này cậu để cho hần ly khai, đời này có lẽ không có khả năng gặp lại, nghĩ như thế cậu làm sao còn kiên nhẫn lời cảnh cáo của Vũ Văn Tuấn, chỉ có thể vội vàng phóng người lên, đem Thường Tiểu ôm ngang ngã trên mặt đất.

“Ôi....”

Thường Tiểu tâm hoảng ý loạn một chân bước hụt vào khoảng không, đầu liền hướng phía dưới mà cắm xuống, Vũ Văn Tuấn nghe được tiếng kêu hoảng hốt, ngay lập tức quay đầu nhìn lại, hần sợ đến mức tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, vội vàng phóng người lên, đem Thường Tiểu ôm ngang ngã trên mặt đất.

Đứa nhỏ này sao lúc nào cũng ngốc nghếch như thế, chẳng lẽ cậu không nhìn thấy những mảnh vỡ tung tóe của bình hoa khi nãy sao?

“Hắc hắc, thì ra đây là cái gọi là khinh công, Vũ Văn Tuấn, anh giỏi thật.”

Nghe xong lời khen tặng, sự tự mãn của hắn đột ngột tăng cao, lửa giận cũng theo đó hạ xuống, Vũ Văn Tuấn hừ một tiếng.

“Vào nhà không biết khóa cửa, đi đứng không biết nhìn đường, thật không hiểu nếu ta không ở đây, người sẽ như thế nào nữa?

“Vậy thì anh đừng đi a!”

Một câu thốt ra khiến cho Thường Tiểu phải tự đổ mặt, không dám đối diện với ánh mắt dò xét của Vũ Văn Tuấn, cậu đem cả người nhích lại gần lồng ngực của hắn, thanh âm khe khẽ nói, “Anh hai nói phải tìm vệ sĩ cho tôi, nhưng tôi không thích bị người khác đi theo cả ngày, bất quá nếu là anh thì...”

“Hừ, hiếm khi được thiếu gia coi trọng, ta thật sự cảm thấy vinh hạnh.”

Lửa giận vừa mới giảm xuống một chút hiện tại lại bùng bùng bùng cháy.

Hảo, hắn tận tận khổ khổ tự mình chạy đến, cứ nhiên bị người ta đập xuống làm bảo tiêu, Vũ Văn Tuấn thật muốn đem đứa nhỏ này ném lên đồng mảnh vỡ kia, đập nát cái bản mặt phần khởi đáng ghét kia của cậu.

Giờ phút này nếu Thường Tiểu ngẩng đầu, chắc chắn sẽ nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo âm trầm cực độ của Vũ Văn Tuấn, cũng không biết là vì ngu ngốc hay thẹn thùng, cậu hoàn toàn không cảm giác được nó, ngược lại còn đem đầu rúc sâu vào lòng đối phương.

“Vũ Văn Tuấn, cái ôm của anh thật ấm áp, võ công của anh đã khôi phục rồi sao? Công phu đó tên là gì? Xích Diễm thần công?”

“Lạnh không?”

Động tác ôm ấp này làm cho Vũ Văn Tuấn nhớ đến lúc Thường Tiểu nằm trong lòng hắn, bộ dáng hấp hối vô cùng đáng thương, tâm hắn lại bắt đầu dao động, tuy rằng phun ra hai chữ lạnh như băng, nhưng tình ý quan tâm hàm chứa bên trong không cần nói cũng biết.

“Uhm, Vũ Văn Tuấn, tôi rất nhớ anh.”

Lời này so với thức uống mát lạnh trong mùa nóng còn nhẹ nhàng sảng khoái hơn, đáng tiếc Vũ Văn Tuấn chưa kịp vui mừng đã bị lời nói kế tiếp chọc tức đến choáng váng đầu óc.

“Anh không ở đây, Tạt Tạt liền chết vì không ai chiếu cố chúng nó...”

Chết đáng lắm!

Đứa nhỏ ngẩng đầu về mặt tội nghiệp nhìn hấn, đôi mắt còn có chút ươn ướt.

“Vũ Văn Tuấn, chúng ta nuôi lại hai con khác đi, lần này nuôi hai con sóc chuột thật được không?”

Ánh mắt ướt át, hai má đỏ ửng, đây là tiểu sủng vật hấn tưởng niệm đã lâu, đáng yêu đến mức chỉ khiến cho người ta nghĩ muốn một ngụm đem cậu ăn sạch.

Hiện tại nói chi đến nuôi hai con sóc chuột, chính là dù có nuôi hai con hổ, Vũ Văn Tuấn cũng sẽ đồng ý ngay lập tức.

Hấn phi thân nhảy lên lầu hai, hỏi, “Phòng ngủ?”

“Gian thứ hai bên trái...”

Vào đến phòng, Vũ Văn Tuấn đem Thường Tiểu đặt lên giường, chống tay nằm sấp trên người cậu, hỏi, “Nói cho ta biết, có nhớ ta không? Mấy tháng không gặp, ngươi lại béo lên.”

Béo một chút tuy rằng đáng yêu, nhưng theo như những gì cậu nói khi nãy, đáng lẽ đứa nhỏ phải tiều tụy mới đúng, chẳng lẽ cậu đang lừa hấn.

“Đều do anh hai, anh ấy biến tôi thành cái thùng rác, loại thức ăn gì cũng bắt tôi ăn, hơn nữa kiểu tóc này sẽ làm cho tôi trông càng béo, nhưng anh hai lại nói như vậy nhìn trưởng thành hơn.”

Nguyên lai không phải tiểu sủng vật tự mình quyết định, đều là do đại ca của cậu.

“Đổi kiểu tóc, nhuộm thành màu đỏ hạt dẻ, giống như bộ dáng trước kia!”

“Ách ...”

Ai, Vũ Văn Tuấn vẫn ba đạo như trước kia nga.

Ánh mắt Vũ Văn Tuấn đảo qua bình thủy tinh để trên chiếc bàn cạnh giường, hần liền hỏi, “Còn thường xuyên xếp sao may mắn không?”

“Còn.”

“Màu đỏ ước cái gì?”

Trong chai hình như có không ít sao may mắn màu đỏ, Vũ Văn Tuấn liền thuận miệng hỏi.

Tay hần đặt bên hông Thường Tiểu, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, đứa nhỏ đối với việc này còn sợ hãi, cho nên giai đoạn chuẩn bị tiền diễn là rất quan trọng.

Tay rất nhanh liền len xuống dưới lớp áo ngủ, bắt quá cảm giác xoa xoa kia thực thoải mái, cho nên Thường Tiểu không hề chú ý bản thân giờ phút này đang bị móng vuốt sói tiến công.

“Là...”

Trên sao may mắn có viết tên của Vũ Văn Tuấn, bởi vì cậu rất muốn gặp lại hần, bắt quá cậu cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra.

Cũng may Vũ Văn Tuấn không có lòng dạ nào hỏi tiếp, hần xốc áo ngủ của Thường Tiểu lên, nói, “Cho ta xem vết thương của người.”

“Đừng nhìn, đã lành rồi.”

Lời phản đối bị Vũ Văn Tuấn tự động xem nhẹ, hần đem quần áo của cậu xốc hết lên.

Miệng vết thương đã sớm khép lại, nhưng trên cái bụng bằng phẳng lại xuất hiện một vết sẹo nho nhỏ, Vũ Văn Tuấn lập tức nhíu mày.

“Sao lại như vậy? Lão nhân kia không phải đã nói sẽ không để lại sẹo sao?”

Thường Tiểu chớp chớp mắt mấy cái, hết nửa ngày mới hiểu lão nhân mà Vũ Văn Tuấn nói chính là Tang Viên, cậu liền phì cười.

Nếu một người luôn chú trọng vẻ bề ngoài như chú Tang biết bản thân bị người khác gọi là lão nhân, nhất định sẽ giận đến ngắt xỉu cho coi.

Vết sẹo không biến mất, cũng không phải do y thuật Tang Viên không tốt, mà là do cậu từ chối chữa trị,

cậu cứ nghĩ Vũ Văn Tuấn sẽ không trở lại nên muốn lưu vết sẹo này, bởi vì nó vốn là hồi ức của hai người họ.

Đương nhiên lời thật lòng sẽ không được nói ra.

“Là tôi cố ý lưu lại, bởi vì trên người có vết thương sẽ có vẻ nam tính hơn.”

“Nam tính? Như vậy, người tính đem phần nam tính này cho ai xem?”

Ánh mắt xinh đẹp của Vũ Văn Tuấn híp lại, trong lời nói tràn ngập mùi thuốc nổ.

Hắn dám cam đoan nếu có kẻ nào nhìn được vết sẹo này, hắn nhất định khiến cho đối phương hôi phi yện diệt.

37. Phiên Lạc - Chương 37

“Không phải... Là... Uhm...”

Lời giải thích Thường Tiểu còn chưa kịp nói ra miệng, liền cảm thấy bụng một mảnh lạnh lẽo, đôi môi ấm áp của Vũ Văn Tuấn áp lên vết sẹo của cậu, cảm thấy có một vật thể mềm mại đang ở trên bụng mình không ngừng chơi đùa vỗ về, cậu một trận thất thần.

Bàn tay Vũ Văn Tuấn ở giữa hai chân Thường Tiểu xoa nắn vài cái, sau đó liền nhanh chóng luồn tay vào quần ngủ của cậu, cảm lấy chỗ cực nóng kia, dục vọng đã bắt đầu cương cứng khiến hắn thực hài lòng, đứa nhỏ có phản ứng, so với lần trước xem như có tiến bộ.

Quần ngủ bị kéo xuống, Vũ Văn Tuấn một bên dùng lưỡi liếm vết sẹo kia, một bên lấy tay âu yếm dục vọng của Thường Tiểu.

“Vũ Văn Tuấn, không cần làm vậy...”

Hạ thể mát lạnh khiến cho Thường Tiểu hoảng sợ hoàn hồn, âu yếm kia lại làm cho cậu vừa thoải mái vừa ngượng ngùng vô cùng, cậu cuộn tròn thân thể, tránh đi nhiệt tình của Vũ Văn Tuấn.

Ở thời khắc mấu chốt bị cự tuyệt, tâm tình Vũ Văn Tuấn thế nào không cần nói cũng biết, hắn đem Thường Tiểu đặt ở dưới thân, lạnh giọng hỏi, “Vẫn còn nghĩ đến Trữ học trưởng của người?”

“Anh đang nói gì vậy?”

“Không phải sao? Vừa rồi còn đem lễ vật cho y, muốn cùng y nói lại tình xưa sao?”

Thường Tiểu mặt đỏ cả lên.

“Nguyên lai anh đã thấy tất cả? Tôi đem quà tặng cho anh ấy kì thật là muốn buông bỏ đoạn tình cảm kia, khi đó tôi thật ngốc, không biết thứ tình cảm kia là ngưỡng mộ, không phải thích.”

Tâm tình Vũ Văn Tuấn lập tức tốt lên, nhưng miệng lại hừ nói, “Ngươi vẫn luôn ngu ngốc!”

Đứa nhỏ hai má vì tình dục càng thêm hồng nhuận, Vũ Văn Tuấn nhìn không được cúi người hôn lên..

Hương vị không tồi, xem ra bồi dưỡng phù hợp vẫn rất cần thiết.

Đầu lưỡi bá đạo luôn vào miệng Thường Tiểu, đồng thời bàn tay ở dưới thân cậu cũng không ngừng xoa nắn, hần không tin bằng kĩ xảo của hần Thường Tiểu lại có thể không tiếc mà đẩy ra, Lăng Tiêu cung mấy ngàn cung chúng đều vì hần lấy mạng thị tòng, chẳng lẽ hần lại không thể đối phó với một tiểu sủng vật như vậy sao?

“Vũ.... Vũ Văn Tuấn, anh.... Nếu anh không thương tôi, thì.... Không cần như vậy....”

Bị hôn đến thở hồng hộc, Thường Tiểu hơn nửa ngày mới nói được một câu hoàn chỉnh.

Bàn tay vuốt ve không hề dừng lại, đầu lưỡi Vũ Văn Tuấn vẫn như trước chu du bốn phía trong miệng Thường Tiểu, di chuyển về sau một chút, hần nói, “Ta cố ý từ mấy ngàn năm trước chạy đến đây tìm ngươi, còn chưa đủ chứng minh tình yêu của ta sao?”

“Không phải, trước kia anh nói đến tìm Thanh Ti, kết quả lại cùng những người phụ nữ khác lâu lổ, còn thiếu chút nữa tổn thương cậu ấy, Vũ Văn Tuấn, tình yêu của anh một chút cũng không đáng tin cậy....”

Cậu thật sự rất thích Vũ Văn Tuấn, nhưng nghĩ lại những việc xấu của hần, Thường Tiểu liền cho rằng phải có thời gian khảo nghiệm, dù sao, trước đây Vũ Văn Tuấn có rất nhiều tình nhân, cho nên tình yêu của hần rất nông cạn.

Quả nhiên, bạo quân bắt đầu nổi trận lôi đình.

“Thường Tiểu!”

“Có!”

Nghe đứa nhỏ trả lời rõ ràng lưu loát, đôi mắt Vũ Văn Tuấn liền tràn ngập quang huy nhu hòa, đáng tiếc người luôn phản ứng trì độn kia lại không nhìn ra nét lo lắng chất chứa bên trong.

“Vậy người nói đi, ta nên làm như thế nào mới có thể để người cảm giác được sự chân thành của ta?”

“Thử việc a, thử việc ba tháng, nếu biểu hiện tốt, có thể kí hợp đồng, rồi sau một năm chuyển thành nhân viên chính thức, sau đó tôi mới quyết định có yêu anh hay không.”

Như vậy có vẻ thỏa đáng hơn, trước đây Thanh Ti theo Vũ Văn Tuấn một năm mới bị hấn tổn thương, cho nên tính nhẫn nại của người này dưới tình huống bình thường sẽ không vượt qua một năm.

“Không được!”

Mọi tính toán ngay lập tức bị hai chữ vừa rồi của Vũ Văn Tuấn thẳng thừng bác bỏ.

“A Tiểu, đây không phải việc người được lựa chọn, ta yêu người, nên người phải yêu ta, cả đời này trong mắt trong lòng người chỉ có thể có một mình ta!”

Vũ Văn Tuấn kéo tay Thường Tiểu đưa đến chỗ dục vọng của hắn, ngữ khí cường ngạnh trở nên nhu hòa.

“Mấy tháng qua ta chưa chạm qua người khác, người xem, chỉ khi ở trước mặt người, nó mới oai hùng như thế.”

Kì thật lúc vừa mới quay về, Vũ Văn Tuấn đã sung hạnh không ít thị thiếp của mình, bắt quá từ khi hắn bắt đầu tưởng niệm Thường Tiểu thì không còn như thế nữa, thế nhưng hắn không ngốc đến mức tự vạch trần chuyện xấu của mình.

Chạm đến dục vọng mạnh mẽ đang ngẩng cao của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu lập tức đỏ mặt, cậu muốn rút tay về, lại bị Vũ Văn Tuấn nhanh tay nắm chặt.

“Giúp ta hảo hảo an ủi nó!”

“Vũ Văn Tuấn, anh thật bá đạo...”

Vũ Văn Tuấn ở chỗ hơi sưng của Thường Tiểu nhẹ nhàng bóp một chút, nhìn thấy cậu thân mình khẽ run, hắn lúc này mới vừa lòng nở nụ cười.

“Đêm nay ta sẽ cho người hảo hảo hưởng thụ sự bá đạo của ta.”

Có linh tính Vũ Văn Tuấn sẽ áp dụng thủ đoạn cường ngạnh, Thường Tiểu vội vàng nói, “Không phải nói sẽ thử việc trước sao? Hiện tại không thể...”

“Thử việc cũng phải có tiền lương chứ, vậy chi trước đi.”

“Không... Ân....”

Đứng trước kĩ thuật giường chiếu cao siêu của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu rất nhanh đã quăng mũ cởi giáp, giấy dựa của cậu chỉ mang tính tượng trưng, sau đó liền rơi vào sự nhiệt tình vô hạn của Vũ Văn Tuấn, sau khi thỏa tình phóng túng thì trầm trầm tiến vào mộng đẹp, giữa cơn mê man cậu còn lẩm bẩm nói, “Vũ Văn Tuấn, công việc này phải làm cả đời đó.”

“Chỉ cần đãi ngộ tốt, chung thân thì chung thân.”

Thế nhưng người đang bước một nửa vào mộng đẹp kia lại không hiểu được hàm ý của cái gọi là đãi ngộ tốt, cậu chính là khờ dại nghĩ Vũ Văn Tuấn có thể bỏ qua phần hoa trước kia, một lần nữa quay lại tìm cậu, tình yêu của hắn đã bắt đầu từ thiên nhập thâm, vậy cho kẻ bá đạo này một lần cơ hội cũng tốt, nếu thử việc không hợp thì đập đi cũng không muộn....

“A Tiểu, cậu đừng sinh khí, tôi nghĩ Cung chủ không cố ý trêu chọc người khác đâu, là cô gái đó tự bám theo.”

Nghe được lời Thanh Ti an ủi, Thường Tiểu thu hồi ánh mắt, Vũ Văn Tuấn bên kia đang cùng mấy thiếu nữ trò chuyện hăng say, còn có một nữ sinh y phục hở nửa lộ liễu tựa vào người hắn.

“Tôi không giận, nếu cứ phải vì mấy chuyện này mà tức giận, vậy thì hai mươi bốn giờ tôi đều như đang trong núi lửa còn gì.”

Từ đêm đó, sau khi Vũ Văn Tuấn ở trên giường đối với cậu vừa đánh vừa xoa, liền không có ý rời đi, về sau cậu đưa Vũ Văn Tuấn đến giới thiệu cho Ứng Húc, Ứng Húc ban đầu lầm tưởng hắn là Vũ Văn Tuấn, hỏi qua mới biết chỉ là người giống người thôi, lúc nói chuyện với hắn, Ứng Húc nhìn ra hắn là người tài giỏi bất phàm, Vũ Văn Tuấn cũng không giấu diếm, thẳng thắn thành khẩn nói chuyện trước kia, bởi vì Ứng Húc chăm sóc Thường Tiểu rất tốt, cho nên Vũ Văn Tuấn đối với người anh này coi như hài lòng.

Ứng Húc không cho Vũ Văn Tuấn làm vệ sĩ, mà mời hắn làm trợ lý riêng của Thường Tiểu, Vũ Văn Tuấn đối với việc điều hành công ty dốt đặc cán mai, bất quá việc này không làm khó được hắn, năm đó cả giang hồ rộng lớn đều nằm trong tay hắn, huống chi hiện tại chỉ là một công ty nhỏ nhỏ?

Có một trợ lý vừa thông minh lại chăm chỉ bên người, công việc của Thường Tiểu càng trở nên đơn giản, đây chính là dụng ý ban đầu của Ứng Húc, y nhìn ra được năng lực của Vũ Văn Tuấn, có một người như vậy ở bên cạnh em trai, Thường Tiểu chỉ cần chờ sung rụng là được.

Thường Tiểu cứ như vậy bị anh trai cùng tình nhân lén lút dứt khoát bán đi.

Điều duy nhất khiến cho Ứng Húc bất mãn là tác phong phong lưu của Vũ Văn Tuấn, vào công ty chưa

được bao lâu, tất cả nữ nhân viên đều trở thành người hâm mộ của hắn, mỗi ngày quà tặng gửi đến hắn so với những văn kiện cần hắn xử lý còn nhiều hơn, cái này cũng chưa tính, mấy buổi tiệc rượu hắn đều tham gia, mà Ứng Húc cũng không thể nói gì, vì xã giao cũng là một phần công việc, có hắn thì Thường Tiểu sẽ không phải ứng phó với mấy kẻ lọc lõi trên thương trường.

Mỗi lần nhìn thấy Vũ Văn Tuấn trong lúc giao thiệp với tuần nam mỹ nữ mà quên cả trời đất, mà ánh mắt Thường Tiểu lại chăm chú vào những món ăn mà nó thích, đối với tất cả những việc xấu của Vũ Văn Tuấn làm như không thấy, Ứng Húc liền cảm thấy trọng trách trên vai của mình vẫn còn gánh nặng đường xa.

Em trai ngốc nghếch có biết hay không, đôi khi giám sát hợp lý cũng là một điều cần thiết.

Tiệc rượu đêm nay vốn là của bạn bè Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu đều quen biết bọn họ cho nên được mời đến đây, Ứng Húc và Vũ Văn Tuấn còn một ít chuyện làm ăn phải bàn bạc với các ông chủ, còn Thường Tiểu và Thanh Ti thì ngồi tán gẫu, Vũ Văn Tuấn cùng vài vị mỹ nữ nói chuyện vô cùng hăng say, giống như bọn họ đều đang bàn công việc.

Nghe tiếng cười duyên dáng không ngừng từ hướng của Vũ Văn Tuấn truyền tới, Ứng Húc thật sự nhịn không được, y nhăn mặt nhíu mày, lên tiếng nhắc nhở Thường Tiểu.

“Coi chừng hắn chặt chẽ một chút, trợ lý của em lại đi câu dẫn người khác.”

Thật sự là một đứa em trai ngu ngốc mà, khiến cho y chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mẹ y sao lại cho rằng Thường Tiểu có thể cướp đi cái gì của y chứ? Y phát hiện dù thứ đó có là đồ vật của chính Thường Tiểu, nó cũng không dụng tâm xem chừng, lại còn bắt anh hai của mình nhắc nhở nữa chứ.

38. Phiên Lạc - Chương 38

Thanh Ti cũng lo lắng cảnh tượng này sẽ làm cho Thường Tiểu không được vui, cậu rất hiểu ý người khác mà nói, “A Tiểu, nơi này bầu không khí không tốt lắm, chỉ bằng chúng ta ra ban công hóng gió đi.”

“Được.”

Hai người đi ra ban công, ban công rất lớn, ở giữa có treo một ngọn đèn theo phong cách cổ điển, đem họ bao phủ an hòa giữa bóng đêm tĩnh mịch.

“A Tiểu, cậu.... cảm thấy Cung chủ là một người như thế nào?”

Đây là vấn đề Thanh Ti đã muốn hỏi từ lâu.

Cho dù hiện tại, cậu đối với Vũ Văn Tuấn vẫn còn e ngại, cậu nghĩ loại cảm giác này đã ăn sâu trong tim, vĩnh viễn cũng không thể cải biến, cho nên cậu nghĩ không ra tại sao Thường Tiểu lại không sợ Vũ Văn Tuấn, Vũ Văn Tuấn tuy vẻ mặt ôn hòa, nhưng chỉ khi tiếp cận hắn, mới biết được con người này có bao

nhieu âm lệ cùng bạo ngược, cậu rất lo lắng Thường Tiểu sẽ bị tổn thương.

“Cậu hỏi Vũ Văn Tuấn là người thế nào sao?”

Bị Thanh Ti hỏi, Thường Tiểu lập tức mở miệng nói chuyện.

“Vũ Văn Tuấn kia, vừa nhỏ nhen, vừa tự đại, còn bá đạo ngang ngược, bảo thủ, đúng rồi, còn bạo lực nữa...”

Tuy sự bạo lực của Vũ Văn Tuấn thông thường đều đổ lên mấy cái bình hoa bài trí, nhưng như vậy rất đáng tiếc đúng không? Làm hại mấy thứ đồ sứ bày trong nhà cậu đều phải mua từ vỉa hè về, dù sao bài trí không được bao lâu thì tình cảnh tan xương nát thịt cũng sẽ chấm dứt vận mệnh bi thảm của chúng.

Thanh Ti đang muốn đáp lời, chợt thấy bóng người lóe lên ở phía cửa, nhìn đến tuần nhan lạnh lùng kia, sắc mặt cậu lập tức trở nên tái nhợt.

“A Tiểu!”

Chính là người đang nói đến vô cùng cao hứng kia căn bản không hề chú ý đến sự ra hiệu của Thanh Ti.

“Còn có a, hần rất là chuyên chế, ngay cả chuyện tôi để tóc thế nào, mặc quần áo thế nào cũng quản, tôi nghĩ lúc hần còn ở thế giới của hai người, nhất định là một bạo quân bá chủ nói một là một!”

Thân mình Thanh Ti có chút lung lay sắp đổ.

“Bất quá, tôi vẫn rất thích hần....”

Thích hần bá đạo, thích hần chuyên chế, hần đem cậu biến thành vật sở hữu mà sủng ái, yêu thương, lo lắng và luyến tiếc, bởi vì nếu không yêu, cậu nghĩ dựa vào tâm tính của Vũ Văn Tuấn, nhất định sẽ không dùng thái độ lo được lo mất mà đối đãi với cậu.

Nghe Thường Tiểu nói ra một câu chuyển ý, Thanh Ti cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu đứng nhìn người mặt trầm như nước ở phía sau Thường Tiểu, cảm thấy bản thân giống như vừa dạo một vòng quỹ môn quan.

Trong thiên hạ, người dám nói Cung chủ như vậy sợ chỉ có một mình Thường Tiểu thôi.

“A? Vũ Văn Tuấn, anh đến lúc nào vậy?”

Người thao thao bất tuyệt kia giờ phút này mới phát hiện ra sự tồn tại của Vũ Văn Tuấn.

“Hừ, lúc người nói ta keo kiệt tự đại, ta đã có vinh hạnh được nghe thánh huấn.”

Vũ Văn Tuấn cười lạnh nói, bất quá không cần ai bảo, Thanh Ti cũng tự động cáo từ rồi lập tức trốn chạy.

Vũ Văn Tuấn trở tay đóng cửa ban công, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thường Tiểu.

“Nếu không có lời nhắc nhở của người, ta thật sự không biết bản thân lại có nhiều khuyết điểm như thế, ngoại trừ mấy điểm này, không biết chủ tịch còn có gì không hài lòng?”

Sớm đã quen với kiểu khí thế âm ngoan này của Vũ Văn Tuấn, Thường Tiểu sờ mũi cười hắc hắc.

“Còn có háo sắc, bây giờ vẫn đang thử việc, anh liền đem bản tính háo sắc của mình phát huy vô cùng thuần thực, tôi nghĩ không cần một năm, thói hư tật xấu của anh sẽ tái diễn lần nữa.”

Nếu không phải sợ mấy nữ nhân kia đến quấy rầy tiểu sủng vật, Vũ Văn Tuấn nào chịu bỏ công bỏ sức đi chu toàn mấy ả, Thường tiểu trời sinh có đôi mắt đào hoa, lại còn luôn hí mắt nhìn người, cậu có biết hay không, hành động này rất giống đang câu dẫn người khác? Nếu hắn không coi chừng cẩn thận, nói không chừng đứa nhỏ này đã sớm bị người ta ăn vào bụng.

Vũ Văn Tuấn cười lạnh.

“Ta có thể cho rằng người đang ghen không?”

“Ghen gì chứ? Vũ Văn Tuấn, tôi nói giỡn với anh thôi, tôi cũng không phải đứa nhỏ, lại đi ăn giấm chua mấy loại chuyện này, tôi biết anh luôn đặt tâm tư trên người tôi, nếu không tại sao khi nãy vừa thấy tôi và Thanh Ti đến ban công thì liền lập tức chạy theo?”

Tiểu sủng vật đột nhiên thông minh, không biết có phải do bình thường hắn dạy dỗ đúng cách hay không nữa?

Bất quá Vũ Văn Tuấn sẽ không thừa nhận sự bảo hộ quá mức của bản thân, hắn hừ một tiếng, tiến lên ôm lấy thắt lưng Thường Tiểu.

“Một khi đã như vậy, ba tháng cũng sắp qua rồi, ta không phải nên kí hợp đồng trở thành nhân viên sao?”

“Cái này, tôi còn muốn quan sát tiếp.... A, anh làm gì đó?”

Thân thể trở nên nhẹ hẫng, cậu bị Vũ Văn Tuấn ôm thắt lưng nhảy xuống ban công, loại độ cao này đối với Vũ Văn Tuấn thực dễ dàng, thế nhưng Thường Tiểu đã tâm tâm niệm niệm nếm qua cảm giác đi xe địa hình rồi, cậu sợ đến mức lập tức ôm chặt tình nhân.

“Không phải người nói muốn quan sát sao? Chúng ta hiện tại về nhà, để người có thể hảo hảo quan sát.”

“Không cần, ngày nào cũng làm, thực mệt mỏi, tôi đồng ý cho anh chuyển thành nhân viên chính thức, ngay lập tức, ngay lập tức....”

“Không, ta đột nhiên cảm thấy thử việc cũng không tệ, dù sao cũng đang được dùng thử, người liên quan sát nhiều hơn đi.”

Thế là đêm đó, Thường Tiểu được Vũ Văn Tuấn cho nhìn đầy đủ đầy đủ từ trên xuống dưới, thẳng đến rạng sáng cậu mới được cho cơ hội đường đường chính chính nằm trên giường nghỉ ngơi.

Đứa nhỏ, muốn đánh Thái Cực với ta, người vẫn còn non tay lắm.

Vũ Văn Tuấn đem quần áo Thường Tiểu móc lên giá áo, chợt một ngôi sao may mắn màu trắng từ trong túi áo rơi ra, hắn nhặt lên, nghi hoặc nhìn sang tiểu tình nhân bên cạnh đang trầm vào mộng đẹp.

Thường Tiểu xếp các loại sao may mắn có màu sắc khác nhau, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy màu trắng, Vũ Văn Tuấn không đoán ra ý nghĩa của nó, liền hỏi, “A Tiểu, sao may mắn màu trắng đại biểu cho cái gì?”

“Em bé....”

Người vẫn còn đang mơ ngủ tùy ý lẩm bẩm một câu.

“Người nói rõ cho ta biết, em bé của ai!”

Vô cùng sửng sốt, Vũ Văn Tuấn lập tức nhào về phía trước, âm trầm hỏi.

Thế giới này tựa hồ vẫn chưa thần kì đến mức ngay cả nam nhân cũng có thể sinh con đi, hay là... Đứa nhỏ muốn vượt rào?

Nghĩ đến đây, đôi mắt thon dài xênh xếch của Vũ Văn Tuấn lập tức híp lại, hắn nắm lấy cổ áo ngủ đem cậu xách lên, Thường Tiểu rất giống một con sóc chuột vừa mới thò mặt ra khỏi hang đã bị thợ săn thô bạo xách đến trước mặt.

Người đang ngủ say kia nhu nhu mi mắt, ngáp một cái, bực bội nhăn mày.

“Thật đáng ghét mà, Vũ Văn Tuấn, anh muốn luyện công thì tự luyện đi, bên ngoài đã chuẩn bị cho anh không ít bình thủy tinh mà....”

“Ta hỏi người, người nói em bé là thế nào?”

Thường Tiểu vì buồn ngủ nên hai mắt không hề mở ra, tự nhiên cũng không nhìn thấy ánh mắt âm lãnh hiện tại của Vũ Văn Tuấn.

“Anh không biết trong nhà nếu có em bé thì sẽ càng hoàn hảo sao? Tôi cầu trời ban cho một đứa bé a, gần đây vận khí tốt, tôi nghĩ nếu cầu nguyện, có lẽ sẽ thật sự kiếm được một đứa bé đem về.”

Cảnh báo được giải trừ, Vũ Văn Tuấn buông tay, trả đứa nhỏ về vị trí cũ, còn thuận tiện đắp chăn cho cậu.

Thường Tiểu từ nhỏ sinh hoạt trong cô nhi viện, cho nên đối với trẻ con tồn tại một loại tình cảm yêu thương không thể lý giải, nhưng ngay cả như vậy, cũng không nhất thiết phải nuôi một đứa trẻ đi? Thay vì nuôi con, nuôi chó nuôi mèo còn thoải mái hơn.

“Người định đến Dục Anh nhận con nuôi sao?”

Đáp lại Vũ Văn Tuấn chính là tiếng ngáy o o của đứa nhỏ.

Nhìn thấy bộ dáng ngủ hõn độn của tình nhân, Vũ Văn Tuấn có chút dở khóc dở cười.

Nghĩ đến bản thân năm đó trái ôm một người phải ôm một người, sau khi xong việc cũng là được người khác hầu hạ ngủ, hiện tại trái ngược, hơn nữa hắn còn làm đến không oán không hối, không biết có phải bị đứa ngốc bên cạnh lây bệnh không nữa, đầu óc tú đậu.

Vũ Văn Tuấn nhìn ngôi sao may mắn nho nhỏ, do dự một chút, vẫn là đem nó bỏ vào lọ thủy tinh, giữa những ngôi sao đầy màu sắc, ngôi sao màu trắng trở nên thật bắt mắt.

Thầm than chính mình lại một lần nữa mềm lòng, muốn thỏa mãn nguyện vọng của đứa nhỏ.

Vũ Văn Tuấn quay về nằm cạnh Thường Tiểu, đem cậu ôm vào lòng.

Có lẽ hắn thật không nên dung túng tiểu súc vật như thế, nhớ rõ trước kia Thường Tiểu đối với hắn còn có chút kiêng kị, hiện tại, đứa nhỏ này thật sự biến hắn thành vệ sĩ kiêm bảo mẫu, khiến cho hắn mỗi lần muốn phát uy đều không thể nâng nổi khí thế.

Ba tháng sau là kí hợp đồng rồi, sẽ là nhân viên suốt đời, ký phần khế ước kia, hắn sẽ thật sự mang bản thân bán cho đứa ngốc này, thật là một vụ mua bán lỗ lãi, bất quá nếu có thể mỗi ngày nhìn thấy gương mặt tươi cười này, vậy thì sợ gì mà không bán?

— toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-thi-vo-tinh-khuoc-huu-tinh-phien-lac>